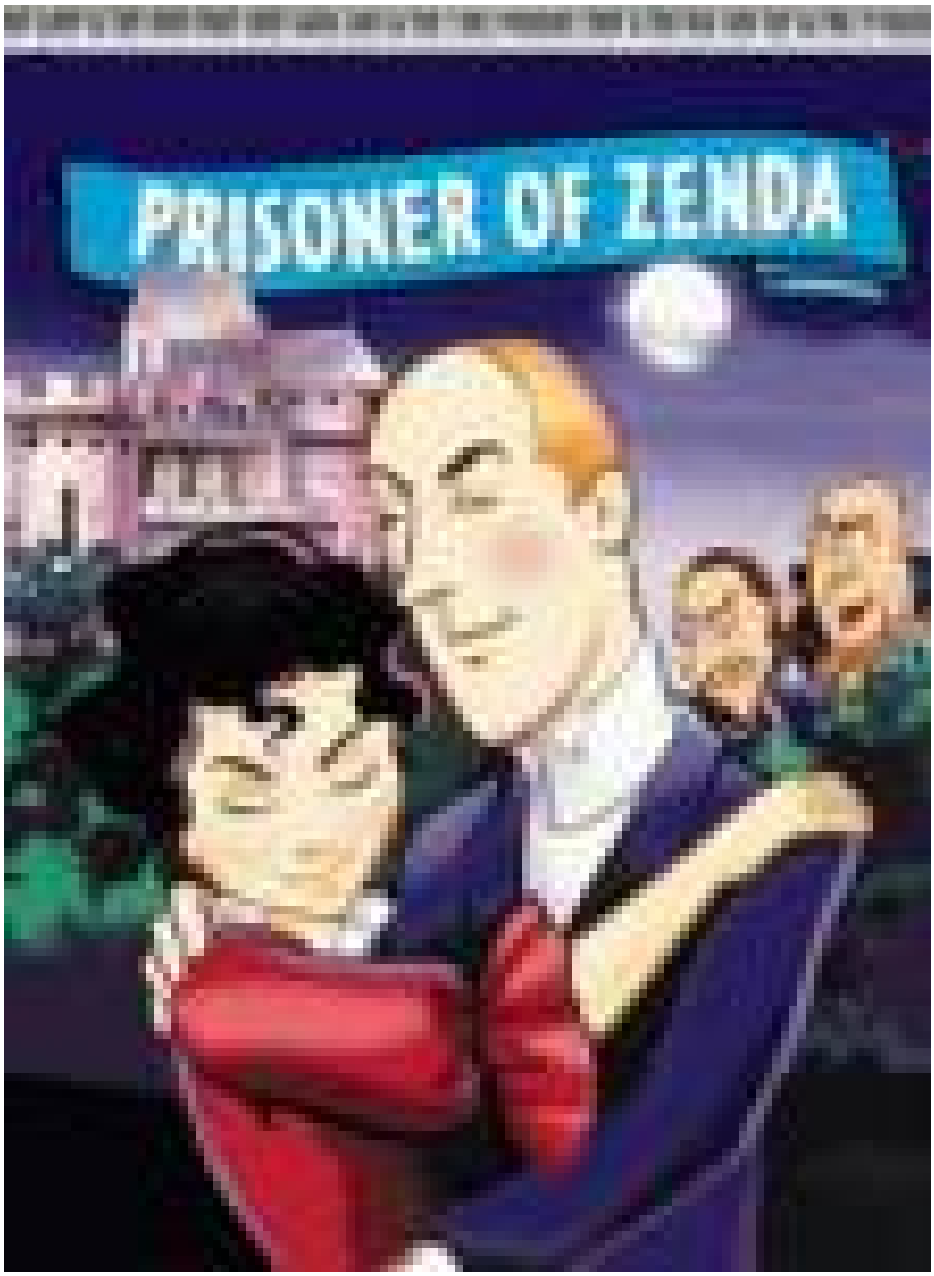

PRIZONIERUL DIN ZENDA

ANTHONY HOPE

Cuprins

Capitolul 1.FAMILIA RASSENDYL ŞI CÂTEVA CUVINTE DESPRE FAMILIA ELPHBERG 3
Capitolul 2.DESPRE CULOAREA PĂRULUI BĂRBAŢILOR 6
Capitolul 3.O SEARĂ VESELĂ CU O RUDĂ ÎNDEPĂRTATĂ 10
Capitolul 4.REGELE RESPECTĂ ANGAJAMENTUL 14
Capitolul 5.AVENTURILE UNEI SOSII 18
Capitolul 6.SECRETUL UNEI PIVNIŢE 22
Capitolul 7.MAIESTATEA SA DOARME LA STRELSAU 26
Capitolul 8.VERIŞOARĂ CINSTITĂ ŞI UN FRATE ASCUNS 30
Capitolul 9.O NOUA ÎNTREBUINŢARE A UNEI MESE DE CEAI 34
Capitolul 10.O ŞANSĂ MARE PENTRU UN TICĂLOS 39
Capitolul 1 1 . VÂNÂND UN MISTREŢ FOARTE MARE 43
Capitolul 12.AM PRIMIT UN VIZITATOR ŞI AM ÎNTINS O CAPCANĂ 48
Capitolul 13.O REMEDIERE ADUSĂ SCĂRII LUI IACOB 52
Capitolul 14.O NOAPTE ÎN AFARA CASTELULUI 55
Capitolul 15.AM VORBIT CU UN DIAVOL 59
Capitolul 16.UN PLAN DISPERAT 63
Capitolul 17.DIVERSIUNILE TÂNĂRULUI RUPERT DE LA MIEZUL NOPŢII 67
Capitolul 18.FORŢAREA CAPCANEI 71
Capitolul 19.FAŢĂ ÎN FAŢĂ ÎN PĂDURE 74
Capitolul 20.PRIZONIERUL ŞI REGELE 77
Capitolul 21.DACĂ DRAGOSTEA AR FI TOTUL 81
Capitolul 22.PREZENT,TRECUT ŞI VIITOR? 85

Capitolul 1.FAMILIA RASSENDYL ŞI CÂTEVA CUVINTE DESPRE FAMILIA ELPHBERG

—Mă întreb când Dumnezeu vei avea de gând să faci ceva, Rudolf? spuse soţia fratelui meu.
—Draga mea Rose, am răspuns, punând jos lingura pentru ou, de ce Dumnezeu aş face ceva? Am un post destul de confortabil. Am un venit aproape mulţumitor pentru nevoile mele (venitul unei persoane nu este niciodată destul de mulţumitor, ştii), mă bucur de o poziţie socială de invidiat: sunt fratele Lordului Burlesdon şi cumnatul acelei domniţe fermecătoare, contesa sa. Vezi, este suficient!
—Ai douăzeci şi nouă de ani, a observat ea, şi n—ai făcut nimic decât să...
—Să umblu creanga? E adevărat. Familia noastră nu trebuie să facă anumite lucruri.

Această remarcă a mea mai degrabă a supărat—o pe Rose, deoarece toată lumea ştie (şi de aceea nu poate fi nimic rău în a ne referi la acest lucru) că, deşi ea însăşi este drăguţă şi educată, familia ei ar putea egala cu greu poziţia socială a casei Rassendyll. În afară de farmecul ei, poseda o avere foarte mare, iar fratele meu Robert era destul de înţelept să nu ia în seamă originea ei. Originea este de fapt o chestiune în privinţa căreia următoarea observaţie a lui Rose conţine o urmă de adevăr.

—Familiile avute sunt în general mai rele decât oricare altele, a spus ea.

În urma acestei remarci, mi—am trecut mâna prin păr. Ştiam foarte bine la ce s—a referit.
—Îmi pare atât de bine că părul lui Robert e negru! a strigat ea.

În acel moment, a intrat Robert (care se trezeşte la ora şapte şi munceşte până la micul dejun). I—a aruncat o privire soţiei sale. Obrajii ei erau puţin îmbujoraţi, a mângâiat—o cu afecţiune.
—Ce s—a întâmplat, draga mea? a întrebat el.
—Este împotriva faptului că nu fac nimic şi am părul roşu, am spus eu, pe un ton ofensat.
—Oh! bineînţeles că nu are ce face în privinţa părului, a recunoscut Rose.
—Apare în general odată la o generaţie, a spus fratele meu. La fel şi nasul. Rudolf le are pe amândouă.
—Aş fi vrut ca niciuna dintre ele să nu fi apărut, a spus Rose, îmbujorată încă.
—Mie îmi plac, am spus eu şi, ridicându—mă, m—am înclinat în faţa portretului Contesei Amelia.

Soţia fratelui meu a scos o exclamaţie de nerăbdare.
—Aş fi vrut să dai jos tabloul acela, Robert, a spus ea.
—Draga mea! a strigat el.
—O, ceruri! am adăugat eu.
—Atunci poate fi dat uitării, a continuat ea.
—Nu prea, cu Rudolf primprejur, a spus Robert, clătinând din cap.
—De ce să fie dat uitării? am întrebat eu.
—Rudolf! a exclamat soţia fratelui meu, îmbujorându—se cu drăgălăşenie.

Am râs şi am continuat cu oul meu. Cel puţin am eliminat problema (dacă era cazul) a ceea ce trebuie să fac. Încheind discuţia—şi de asemenea, trebuie să recunosc, exasperând—o încă puţin pe cumnăţica mea cea aspră—am remarcat:
—Mi—ar fi plăcut să fac mai degrabă parte din familia Elphberg.

Când citesc o poveste, trec peste explicaţii, totuşi, în clipa în care încep să scriu una, găsesc că trebuie să am o explicaţie. Pentru că este evident că trebuie să explic de ce cumnata mea era iritată din cauza nasului şi a părului meu şi de ce am îndrăznit să mă consider un Elphberg. Căci oricât de distinsă ar fi fost familia Rassendyll, de generaţii întregi, şi aici am o obiecţie, contribuţia la stirpea lor nu justifica bineînţeles, la prima vedere, mândria de a se înrudi cu neamul ceva mai ales al casei Elphberg sau că pretind că fac parte din Casa Regală. Căci ce legătură există între Ruritania şi Burlesdon, între Palatul de la Strelsau sau Castelul din Zenda şi W., Park Lane numărul 305?

Ei bine—şi trebuie să stabilesc de la început că, vrând—nevrând, voi reînvia însuşi scandalul pe care draga mea Doamnă Burlesdon vrea să—l dea uitării—în anul 1733, pe când George al II—lea domnea în linişte pe tron, Regele şi Prinţul de Wales nefiind încă certaţi, la Curtea Engleză a venit în vizită un anumit prinţ, care a fost cunoscut în istorie după aceea ca Rudolf al III—lea al Ruritaniei. Prinţul era un bărbat înalt, tânăr şi chipeş, care se distingea (lucru care poate îl tulbura, nu e treaba mea să spun asta) printr—un nas neobişnuit de lung, ascuţit şi drept, şi o claie de păr roşu—închis, de fapt, nasul şi părul care au imprimat o marcă asupra Familiei Elphberg dincolo de timp şi raţiune.

A stat câteva luni în Anglia, unde a fost primit într—un mod foarte curtenitor, totuşi, la sfârşit, a plecat

învăluit parcă într—un nor. Căci a luptat într—un duel (era considerat ca fiind foarte onorabil dacă îndepărta orice întrebare care plana asupra rangului său social) cu un nobil, foarte bine cunoscut În societatea momentului, nu numai pentru meritele sale, dar ca şi soţ al unei femei foarte frumoase. Prinţul Rudolf a primit o rană gravă în acel duel şi, revenindu—şi după aceasta, a fost adus cu abilitate şi în mod clandestin de către ambasadorul ruritan, căruia i—a dat destul de multă bătaie de cap. Nobilul nu părea să fi fost rănit în duel, dar dimineaţa, sângerând şi descurajat în urma duelului, a răcit puternic şi, nereuşind să învingă boala, a murit la şase luni după plecarea Prinţului Rudolf, fără să fi avut răgazul să—şi pună la punct relaţiile cu soţia sa, care, două luni mai târziu, a dat naştere unui moştenitor la titlul şi proprietăţile familiei Burlesdon.

Această doamnă era Contesa Amelia, al cărei portret cumnata mea voia să—l dea jos din salonul din Park Lane, şi soţul ei era James, al cincilea Conte de Burlesdon şi al douăzeci şi doilea Baron de Rassendyll, ambele fiind titluri nobiliare ale Angliei, şi în plus mai era şi Cavaler de Garter. În ceea ce—l priveşte pe Rudolf, s—a întors în Ruritania, s—a însurat şi s—a urcat pe tronul pe care au domnit descendenţii săi direcţi până în clipa aceasta, cu o mică pauză. Şi, în cele din urmă, dacă treci prin galeriile de tablouri de la Burlesdon, printre, cele aproximativ cincizeci de portrete ale ultimului secol şi jumătate, vei găsi cinci sau şase, inclusiv portretul celui de—al şaselea conte englez, care s—au remarcat printr—un nas lung, ascuţit, drept şi o claie de păr roşu—închis, cei cinci sau şase aveau, de asemenea, ochi albaştri, deşi ochii negri erau cei mai comuni printre membrii familiei Rassendyll.

Aceasta este explicaţia şi mă bucur că am încheiat—o, stigmatul pe care—l poartă un neam onorabil este un subiect delicat şi bineînţeles această ereditate despre care auzim atât de mult este cea mai fină calomnie din lume, ridiculizează la discreţie şi răspândeşte idei ciudate în rândurile „Nobilimii".

Se va remarca faptul că a mea cumnată, căreia îi lipsea logica, aspect care îi era specific probabil (de vreme ce nu ni se mai permite să îl punem pe seama sexului), a considerat tenul meu aproape ca pe o ofensă, pentru care eram răspunzător, grăbindu—se să—mi atribuie din cauza acestui semn extern calităţi interioare împotriva cărora am protestat cu toată inocenţa mea, şi căuta să susţină această concluzie nedreaptă, atrăgând atenţia asupra zădărniciei vieţii pe care o dusesem. Ei bine, chiar dacă s—a întâmplat aşa, m—am ales cu o grămadă de satisfacţii şi o mulţime de cunoştinţe.

Am studiat la o şcoală şi la o facultate germană şi vorbeam germana fără greutate şi la fel de perfect ca şi engleza, iar cu franceza mă simţeam de—a dreptul în largul meu, ştiam ceva italiană şi destulă spaniolă şi puteam să bag mâna în foc pentru asta. Eram, cred, puternic, deşi un spadasin nu prea straşnic, dar un bun trăgător. Călăream pe orice mă puteam aşeza, părul îmi era cât se poate de sfidător din cauza aspectului înflăcărat. Dacă spui că trebuie să—mi petrec timpul făcând o muncă folositoare, îmi pierd interesul şi nu am nimic de spus, cu excepţia faptului că părinţii mei n—au avut altceva mai bun de făcut decât să—mi lase două mii de livre pe an şi o fire de hoinar.

—Diferenţa dintre tine şi Robert, a spus cumnata mea care vorbeşte adesea ca de pe o estradă, este că el recunoaşte îndatoririle poziţiei sale, iar tu vezi oportunităţile acestora.

—Pentru un om de caracter, draga mea Rose, am răspuns, oportunităţile sunt datorii.

—Prostii! a spus ea, dând din cap, şi după un moment a continuat: Iată că Domnul Jacob Borrodaile îţi oferă exact ceea ce ai putea fi în stare să faci.

—Mii de mulţumiri! am murmurat.

—Trebuie să obţină un post la o ambasadă peste şase luni, iar Robert spune că te va lua cu siguranţă ca ataşat. Acceptă, Rudolf, ca să—mi faci pe plac.

Ei, atunci când cumnata mea pune problema în felul acesta, încruntându—şi frumoasele ei sprâncene, frângându—şi mâinile ei micuţe şi cu o privire galeşă, toate acestea de dragul unui ticălos trândav ca mine, pentru care nu are nicio responsabilitate naturală, mă apucă remuşcările. Mai mult decât atât, m—am gândit că e posibil să—mi petrec timpul în slujba aceasta cu un oarecare amuzament în limita tolerabilului. De aceea am spus:

—Sora mea dragă, dacă în şase luni nu apare niciun obstacol neprevăzut şi domnul Jacob mă invită, al naibii să fiu dacă nu mă duc cu el!

—Oh, Rudolf, ce ascultător eşti! Mă bucur!

—Încotro pleacă?

—Nu ştie încă, dar e sigur că va fi un post la o ambasadă bună.

—Doamnă, am spus, voi merge de dragul tău, chiar dacă e doar o biată legaţie.Când fac un lucru,nu—l fac pe jumătate.

Îmi dădusem deci cuvântul, dar şase luni sunt şase luni şi par o eternitate şi, având în vedere că se aflau între mine şi misiunea aceasta de viitor (presupun că ataşaţii sunt nişte oameni destoinici, dar n—am de unde să ştiu pentru că n—am ajuns să fiu ataşatul domnului Jacob, nici al nimănui), am încercat să găsesc o modalitate agreabilă de a le petrece. Şi mi—a trecut deodată prin minte că aş putea vizita Ruritania. Poate să pară straniu că n—am vizitat încă acea ţară, dar tatăl meu (în ciuda unei afecţiuni tainice pentru casa Elphberg, care l—a determinat să—mi dea mie, celui de—al doilea fiu al său, faimosul nume Rudolf, provenit de la casa Elphberg) s—a împotrivit întotdeauna faptului ca eu să merg acolo şi, de la moartea lui, fratele meu, îndemnat de Rose, a acceptat tradiţia familiei, care ne învăţa că trebuie să ne ţinem departe de acea ţară. Dar a început să mă mănânce curiozitatea în momentul în care mi—a intrat în cap ideea aceasta cu Ruritania.

Până la urmă, părul roşu şi nasul lung nu sunt trăsături care se regăsesc numai în familia Elphberg, iar povestea aceea veche părea un motiv insuficient şi ridicol ca să mă privez de dreptul de a face cunoştinţă cu o împărăţie deosebit de interesantă şi importantă, care a jucat un rol destul de mare în istoria europeană şi care este posibil să continue la fel, guvernată de un conducător viguros, aşa cum se zvonea că este noul rege. Decizia mea a fost întărită după ce am citit în „The Times" că Rudolf al Cincilea avea să fie încoronat la Streslau în următoarele trei săptămâni şi toată acea măreţie avea să marcheze ocazia. M—am hotărât imediat să fiu prezent şi mi—am început pregătirile. Dar, având în vedere că n—am obişnuit niciodată să furnizez rudelor mele un itinerar al călătoriilor mele şi cum am anticipat că în acest caz se vor opune dorinţelor mele, am răspândit vestea că aveam să hoinăresc prin Tyrol—un loc des frecventat de—al meu—şi i—am îmbunat furia lui Rose, declarând că intenţionam să studiez problemele politice şi sociale ale interesantei comunităţi care locuieşte în acea vecinătate.

—Poate, am insinuat misterios, că va exista şi un rezultat al acestei expediţii.

—Ce vrei să spui? a întrebat ea.

—Ei bine, am spus eu neglijent, se pare că există o lacună care poate fi completată printr—o muncă istovitoare...

—Oh! vei scrie o carte? a strigat ea, bătând din palme. Ar fi extraordinar, nu—i aşa, Robert?

—Este cel mai bun mod de a intra în viaţa politică din zilele noastre, a observat fratele meu, care, fiindcă veni vorba, şi—a făcut intrarea de câteva ori în felul acesta mai înainte. *Burlesdon în Teoriile Străvechi şi Faptele Moderne* şi *Rezultatul Final, de un Student Politic,* sunt, ambele, lucrări de o eminenţă recunoscută.

—Cred că ai dreptate, Bob, băiete, am spus eu.

—Acum, promite că o vei face, a spus Rose pe un ton serios.

—Nu, nu voi promite, dar dacă găsesc destul material, o voi face.

—E destul de rezonabil aşa, a spus Robert.

—Oh, nu contează materialul! a spus ea, bosumflându—se.

Dar de data aceasta n—a putut să scoată altceva de la mine decât o promisiune calificată. Ca să spun adevărul, aş fi pus rămăşag pe o sumă frumuşică de bani că povestea expediţiei mele din vara aceea nu avea să păteze nicio hârtie şi nici să strice vreun condei. Şi asta arată cât de puţine ştim despre ceea ce ne rezervă viitorul, căci iată—mă—s, îndeplinindu—mi promisiunea calificată şi scriind, aşa cum n—am crezut niciodată că voi scrie, o carte, desi nu prea cred că va folosi ca o introducere în viaţa politică şi n—are nici cea mai mică legătură cu Tyrolul.

Şi mă tem că nici nu va fi pe placul Doamnei Burlesdon, dac—ar fi s—o supun ochiului ei critic—un pas pe care n—am nici o intenţie să—l fac.

Capitolul 2.DESPRE CULOAREA PĂRULUI BĂRBAŢILOR

Avea unchiul William o maximă, şi anume că niciun bărbat n—ar trebui să treacă prin Paris fără să—şi petreacă douăzeci şi patru de ore acolo. Unchiul meu vorbea deschis despre o experienţă lumească desăvârşită, iar eu i—am onorat sfatul, oprindu—mă la „Continental" pentru o zi şi o noapte în drumul meu spre Tyrol. I—am făcut o vizită scurtă lui George Featherly la ambasadă, am mâncat puţin împreună la „Durand" şi după aceea am trecut pe la Operă, pe urmă am cinat puţin şi mai apoi am dat şi pe la Bertam Bertrand, un versificator cu o oarecare reputaţie şi corespondent pentru „The Critic" la Paris. Avea un apartament foarte confortabil şi am găsit acolo nişte tovarăşi simpatici care fumau şi conversau. M—a frapat însă faptul că însuşi Bertram era absorbit de gânduri şi abătut şi, după ce a plecat toată lumea, mai puţin noi, l—am scos din preocupările sale melancolice. M—a evitat o vreme, dar în cele din urmă, aruncându—se pe sofa, a exclamat:

—Foarte bine, fie ca tine. Sunt îndrăgostit—al dracului de îndrăgostit!

—Oh, vei scrie cea mai bună poezie, am spus eu, ca să—l consolez.

Şi—a ciufulit părul cu mâna şi a început să fumeze furios. George Featherly, care stătea cu spatele la cămin, a zâmbit cu asprime.

—Dacă e vorba de vechea poveste, a spus el, poţi foarte bine să renunţi la ea, Bert. Părăseşte Parisul mâine.

—Ştiu asta, s—a repezit Bertram.

—Nu că ar fi contat dacă ar fi rămas, a continuat implacabilul George. Are ambiţii mai mari decât o îndeletnicire cu hârtia, băiete!

—Ducă—se dracului! a spus Bertram.

—Ar fi mult mai interesant pentru mine, am îndrăznit să observ, dacă aş şti despre cine vorbiţi.

—Antoinette Mauban, a spus George.

—De Mauban, a mârâit Bertram.

—Oho! am spus eu, trecând de chestiunea cu apelativul „de". Bert, doar nu vrei să spui...?

—Nu poţi să mă laşi în pace?

—Unde pleacă? am întrebat, căci doamna era oarecum o celebritate.

George s—a jucat cu monedele din buzunar, zornăindu—le, a zâmbit fără milă la bietul Bertram şi a răspuns în mod plăcut,

—Nu ştie nimeni. Apropo, Bert, am întâlnit un om important acasă la ea într—o noapte, cu o lună în urmă, cel puţin. L—ai întâlnit vreodată pe Ducele de Strelsau?

—Da, l—am cunoscut, a mârâit Bertram.

—Un om extrem de desăvârşit, eu l—am instruit.

Nu era greu să—ţi dai seama că referinţele lui George la adresa Ducelui erau menite să agraveze suferinţele bietului Bertram, de unde am tras concluzia că Ducele o distinsese pe Doamna de Mauban cu atenţiile sale. Era văduvă, bogată, frumoasă şi, ţinând cont de reputaţia sa, ambiţioasă. Era posibil ca ea, aşa cum spunea George, să ţintească foarte sus, la un personaj care întruchipa tot ceea ce căuta ea, căruia să nu—i lipsească cel puţin un titlu regal: căci Ducele era fiul răposatului rege al Ruritaniei dintr—o a doua căsătorie morganatică şi fratele vitreg al noului rege. Fusese favoritul tatălui său şi faptul că fusese făcut Duce cu un titlu care provenea de la un oraş care era chiar capitala a dat prilejul la câteva comentarii nefavorabile. Mama sa avea o origine bună, dar nu preamărită.

—Nu e la Paris acum, nu—i aşa? am întrebat eu.

—Oh nu! S—a întors pentru a fi prezent la încoronarea regelui, o ceremonie care, zic eu, nu—i va plăcea foarte mult. Dar, Bert, bătrâne, nu dispera! Nu se va însura cu frumoasa Antoinette—cel puţin dacă nu intervine vreun alt plan. Totuşi, poate că ea... (A făcut o pauză şi a adăugat râzând) e greu să rezişti atenţiilor regale... ştii acest lucru, nu—i aşa Rudolf?

—Naiba să te ia! am spus eu, ridicându—mă.

L—am lăsat pe nenorocitul de Bertram în mâinile lui George şi m—am dus acasă la culcare.

A doua zi, George Featherly m—a însoţit la gară, unde am cumpărat un bilet cu destinaţia Dresden.

—Te duci să vezi picturile? a întrebat George, cu un rânjet.

George este un bârfitor pătimaş şi, dacă i—aş fi spus că mă îndreptam spre Ruritania, ştirile ar fi ajuns la Londra în trei zile şi în Park Lane, într—o săptămână. Eram deci pe cale de a—i da un răspuns evaziv, dar conştiinţa mi—a fost salvată, căci m—a părăsit brusc şi s—a repezit de cealaltă parte a peronului. Urmărindu—l cu privirea, l—am văzut scoţându—şi pălăria şi adresându—se unei femei graţioase, îmbrăcată elegant, care doar ce pleca de la casa de bilete. Avea poate treizeci şi unu sau treizeci şi doi de ani, era înaltă, brunetă şi destul de plină la faţă.

În timp ce George vorbea, am văzut—o aruncându—mi o privire şi orgoliul mi—a fost rănit la gândul că probabil nu arătam prea bine înfofolit într—o haină îmblănită şi un fular (fiindcă era o zi rece de aprilie) şi purtând o pălărie moale de călătorie, trasă până peste urechi. Un moment mai târziu, George mi s—a alăturat din nou.

—Ai un tovarăş de călătorie fermecător, a spus el. Este zâna bietului Bert Bertiand, Antoinette de Mauban. Şi ea, ca şi tine, merge la Dresden, de asemenea, fără îndoială, ca să vadă picturile. E foarte straniu totuşi că acum nu doreşte să aibă onoarea de a face cunoştinţă cu tine.

—Nu am cerut să fiu prezentat, am observat eu iritat.

—Ei bine, m—am oferit să i te duc. Dar a spus: „Altă dată". Nu contează, bătrâne, poate va avea loc un accident de cale ferată, iar tu vei avea şansa de a o salva şi de a—l elimina pe Ducele de Strelsau!

Nu ni s—a întâmplat însă niciun accident, nici mie, nici Doamnei de Mauban. Pot să vorbesc la fel de confidenţial atât în numele ei, cât şi în numele meu, căci atunci când mi—am continuat călătoria după o noapte de odihnă petrecută în Dresden, ea s—a urcat în acelaşi tren. Înţelegând că dorea să fie lăsată în pace, am evitat—o cu grijă, dar am observat că mergea în aceeaşi direcţie ca şi mine, până acolo unde se sfârşea călătoria mea, şi am profitat de ocazie pentru a o privi pe îndelete, atunci când puteam face acest lucru neobservat.

Îndată ce am ajuns la graniţa ruritană (unde bătrânul ofiţer care conducea vama m—a onorat cu o privire atât de fixă, încât m—am simţit mai sigur ca niciodată de fizionomia mea care aducea cu cea a familiei Elphberg), am cumpărat ziarele şi am găsit în ele ştiri care îmi afectau deplasarea. Din nu ştiu ce motiv, care nu era clar explicat şi părea a fi un mister, data încoronării fusese subit devansată, iar ceremonia avea să aibă loc peste două zile. Întreaga ţară părea agitată din cauza aceasta şi era evident că Strelsau era înţesat de lume. Toate camerele erau închiriate, iar hotelurile erau pline, probabil că aveam o şansă foarte mică să închiriez o cameră şi aş fi fost nevoit cu siguranţă să plătesc un preţ exorbitant

pentru aceasta.

M—am hotărât să mă opresc în Zenda, un orăşel aflat la cincizeci de mile de capitală şi la aproximativ zece mile de graniţă. Trenul meu a ajuns acolo spre seară, voiam să petrec a doua zi, marţi, hoinărind pe dealurile despre care se spunea că sunt foarte frumoase şi să admir faimosul Castel, miercuri dimineaţă aveam să merg cu trenul la Strelsau, iar noaptea intenţionam să mi—o petrec din nou în Zenda.

Prin urmare, am coborât în Zenda şi, pe când trenul trecea pe lângă mine, cum stăteam pe peron, am văzut—o pe prietena mea, Doamna de Mauban în acelaşi loc, era clar că avea să meargă până la Strelsau, unde—şi asigurase probabil, din spirit de prevedere, un apartament, lucru cu care eu nu mă puteam lăuda. Am zâmbit, gândindu—mă că George Featherly ar fi fost foarte surprins să ştie că ea şi eu am fost tovarăşi de călătorie pentru o perioadă atât de lungă.

Am fost foarte bine primit la hotel—era mai degrabă un han, administrat de o doamnă bătrână şi corpolentă şi de cele două fiice ale ei. Erau persoane bune şi liniştite şi nu prea păreau interesate de faptele măreţe care aveau să petreacă la Strelsau. Eroul doamnei în vârstă era Ducele, deoarece, conform testamentului răposatului Rege, era acum stăpân peste proprietăţile Zendei şi asupra Castelului care se ridica impresionant pe dealul său abrupt, la capătul văii, la o distanţă de aproximativ o milă de han. Bătrâna doamnă n—a ezitat, firește, să—şi exprime regretul că Ducele nu se afla pe tron, în locul fratelui său.

—Îl cunoaştem pe Ducele Michael, a spus ea. A trăit întotdeauna printre noi, fiecare ruritan îl cunoaşte pe Ducele Michael. Dar Regele e aproape un străin, a stat atât de mult în străinătate, aşa încât nicio persoană din zece nu—l cunoaşte măcar din vedere.

—Şi acum,—interveni una dintre tinere, se spune că şi—a ras barba, astfel încât nu—l mai cunoaşte chiar nimeni.

—Şi—a ras barba! a exclamat mama sa. Cine a afirmat aşa ceva?

—Johan, garda Ducelui. L—a văzut pe Rege.

—Ah, da. Domnule, Regele se află acum la cabana de vânătoare a Ducelui din pădurea de aici, din acest loc va pleca la Strelsau pentru a fi încoronat, miercuri dimineaţă.

Era interesant să aud acest lucru şi mi—am propus să merg a doua zi în direcţia cabanei, sperând că voi avea şansa să—l întâlnesc din întâmplare pe Rege. Doamna cea bătrână a continuat guralivă:

—Ah, aş prefera ca el să—şi continue vânătoarea—căci se spune că tot ceea ce iubeşte este vânătoarea şi vinul (şi încă ceva în plus)—şi să fie Ducele cel încoronat miercuri. Asta îmi doresc şi nu—mi pasă cine află.

—Sst, mamă! au stăruit fiicele.

—Oh, sunt mulţi oameni care gândesc ca şi mine! a strigat bătrâna cu încăpăţânare.

M—am aruncat în fotoliul cel încăpător şi m—am amuzat de zelul ei.

—În ceea ce mă priveşte pe mine, a spus cea mai tânără şi frumoasă dintre cele două fiice, o fată frumoasă, tânără şi plinuţă, îl urăsc pe Black Michael! Nu e decât un roşcat din familia Elphberg pentru mine, mamă! Se spune că regele e tot atât de roşu ca o vulpe sau ca...

A râs cu răutate în timp ce—mi arunca o privire şi a întors capul către faţa dojenitoare a surorii ei.

—Mulţi bărbaţi şi—au blestemat părul lor cel roşu până acum, a mormăit bătrâna femeie—şi mi—l amintesc pe James, al cincilea conte englez de Burlesdon.

—Dar o femeie niciodată! a strigat fata.

—Ba şi femeile, însă era prea târziu, veni răspunsul aspru, reducând—o pe fată la tăcere şi îmbujorându—se de ruşine.

—Cum de a venit Regele aici? am întrebat, pentru a sparge liniştea. Spuneţi că e pământul Ducelui.

—El l—a invitat, domnule, ca să se odihnească aici până miercuri. Ducele se află la Strelsau, unde pregăteşte primirea Regelui.

—Sunt prieteni, deci?

—Foarte buni, a spus doamna în vârstă.

Dar domnişoara mea cea îmbujorată a dat din nou din cap, n—a putut fi ţinută în frâu prea mult, aşa că a izbucnit din nou:

—Vai, se iubesc aşa cum se iubesc oamenii care tânjesc după aceeaşi poziţie şi aceeaşi soţie!

Bătrâna femeie s—a încruntat, dar ultimele cuvinte mi—au stârnit curiozitatea şi am intervenit înainte

să fie dojenită:
—Ce spui tu, aceeaşi soţie! Cum adică, domnişoară?
—Toată lumea ştie că Black Michael—ei bine, mamă, Ducele—ar da orice ca să se însoare cu verişoara lui, Prinţesa Flavia, şi că ea urmează să devină regină.
—Pe legea mea, am spus eu, începe să—mi pară rău pentru Ducele vostru. Dar dacă bărbatul este tânăr, ei bine, trebuie să culeagă frunzele mai bătrâne şi să—i fie cât se poate de recunoscător Domnului, şi gândindu—mă la mine însumi, am dat din umeri şi am râs. Apoi m—am gândit la Antoinette de Mauban şi la călătoria ei la Strelsau.
—Black Michael se confruntă cu un fleac, a început fata, sfidând mânia mamei sale.

Pe când vorbea, un pas greu s—a auzit răsunând pe podea şi o voce răguşită a întrebat pe un ton ameninţător:
—Cine vorbeşte despre Black Michael chiar în orăşelul Înălţimii sale?

Fata a scos un ţipăt strident, pe de o parte din cauza spaimei, iar pe de altă parte amuzată, cred.
—N—o să mă pârăşti, nu—i aşa Johan? a spus ea.
—Vezi unde duce pălăvrăgeala ta? a zis bătrâna femeie. Bărbatul care vorbise a făcut un pas înainte.
—Avem musafiri, Johan, a spus gazda mea, iar bărbatul şi—a scos basca.

M—a văzut o clipă mai târziu şi, spre amuzamentul meu, a dat un pas înapoi, de parcă văzuse ceva extraordinar.
—Ce te supără, Johan? a întrebat tânăra cea mai mare. E un domn care a poposit aici în călătoriile sale, a venit să vadă încoronarea.

Bărbatul şi—a revenit, dar se holba la mine cu o privire intensă, pătrunzătoare, aproape fioroasă.
—Bună seara, i—am spus.
—Bună seara, domnule, a murmurat el, scrutându—mă încă. Iar fata cea veselă a început să râdă pe când striga:
—Vezi, Johan, culoarea e cea care îţi place ţie! V—a privit fix, ca să vă poată observa părul, domnule. Nu vezi mereu această culoare aici, în Zenda.
—Vă implor să mă iertaţi, domnule, s—a bâlbâit bărbatul, cu o privire nedumerită. Nu mă aşteptam să văd pe cineva.
—Daţi—i să bea un pahar în onoarea mea, vă urez noapte bună şi mii de mulţumiri vouă, doamnelor, pentru amabilitate şi pentru clipele plăcute de conversaţie.

Acestea fiind zise, m—am ridicat în picioare şi, cu o plecăciune uşoară, m—am întors către uşă. Tânăra s—a grăbit să—mi lumineze drumul, iar bărbatul s—a dat la o parte ca să mă lase să trec, fixându—mă încă cu privirea. În momentul în care am ajuns în dreptul lui, a făcut un pas înainte, întrebând:
—Rogu—vă, domnule, îl cunoaşteţi pe Regele nostru?
—Nu l—am văzut niciodată, am spus. Sper ca acest lucru să se întâmple miercuri.

N—a mai spus nimic, dar i—am simţit privirea urmărindu—mă până ce uşa s—a închis în urma mea. Îndrăzneaţă mea însoţitoare a spus, privindu—mă peste umăr, în timp ce mergea înaintea mea pe scări:
—Stăpânului Johan nu—i place culoarea dumneavoastră, domnule.
—Poate o preferă pe a ta? i—am sugerat.
—Mă refeream la culoarea părului unui bărbat, domnule, a răspuns ea cu o licărire cochetă.
—Poftim, am întrebat eu, apucând sfeşnicul de cealaltă parte, contează culoarea părului la un bărbat?
—Ba nu, dar mie îmi place a dumneavoastră. Este roşcatul specific familiei Elphberg.
—Culoarea părului la un bărbat, am spus eu, nu are o importanţă mai mare decât momentul acesta—şi i—am dat ceva fără valoare.
—Să dea Dumnezeu ca uşa de la bucătărie să fie închisă! a spus ea.
—Amin! am răspuns eu şi am părăsit—o.

De fapt, după cum ştiu acum, culoarea părului contează totuşi foarte mult la un bărbat.

Capitolul 3.O SEARĂ VESELĂ CU O RUDĂ ÎNDEPĂRTATĂ

Nu eram atât de lipsit de raţiune încât sa mă simt lezat în faţa gărzii Ducelui,fiindcă îi displăcea tenul meu, şi dacă m—aş fi simţit, atitudinea lui extrem de civilizată şi amabilă (aşa cum mi se părea mie că a fost) de a doua zi dimineaţă m—ar fi dezarmat. Auzind că trebuia să ajung la Strelsau, a venit să mă vadă pe când luam micul dejun şi mi—a spus că o soră de—a sa, care se măritase cu un negustoraş avut şi care locuia în capitală, l—a invitat să poposească în casa sa.

A acceptat bucuros, dar a aflat acum că obligaţiile sale de serviciu nu—i vor îngădui absenţa. Aşa că m—a rugat să—i iau locul, dacă o locuinţă atât de umilă (dar, aşa cum a adăugat şi el, curată şi confortabilă) va fi pe placul meu. Şi—a pus în joc cuvântul pentru ca sora sa să mă accepte şi m—a obligat într—un fel—să fiu martor la neplăcerile şi înghesuiala la care aveam să fiu supus a doua zi în perindările mele şi de la Strelsau.

I—am acceptat oferta, fără să ezit o clipă, şi s—a dus să—i telegrafieze surorii sale, în timp ce eu mi—am făcut bagajele şi m—am pregătit să mă sui în trenul următor. Dar îmi doream cu înfocare să văd pădurea şi cabana de vânătoare şi, atunci când domnişorica mea mi—a spus că puteam s—o fac, dacă mergeam cam zece mile prin pădure, m—am apropiat de o staţie de tren de pe marginea drumului şi am decis să—mi trimit bagajele direct la adresa pe care mi—o dăduse Johan, să—mi fac plimbarea, ca apoi să urmez şi eu drumul spre Strelsau. Johan plecase şi nu ştia că—mi schimbasem planurile, dar, cum singurul scop era să—mi întârzii sosirea la sora sa cu câteva ore, nu exista niciun motiv să mă deranjez să—l informez. Firește că doamna cea cumsecade nu avea de ce să—şi facă griji din pricina mea..

Am luat prânzul devreme şi, după ce mi—am luat rămas bun de la gazdele mele, promiţându—le că voi mai trece pe la ele la întoarcere, am pornit la drum cu gândul să urc dealul care ducea la Castel şi să merg de acolo spre pădurea din Zenda. După o jumătate de oră de mers fără grabă, am ajuns la Castel. Fusese fortăreaţă pe vremuri, iar vechiul donjon se păstra încă bine şi era foarte impunător. În spatele lui se găsea o porţiune din castelul original, iar după aceasta şi separat de ea, printr—un şanţ adânc şi larg, care se întindea de jur împrejurul vechilor clădiri, se afla un castel frumos şi modern, înălţat de ultimul rege, care era acum reşedinţa de la ţară a Ducelui de Strelsau. Vechile şi noile porţiuni erau legate printr—un pod mobil şi forma aceasta indirectă de acces alcătuia singurul loc de trecere dintre vechea clădire şi lumea exterioară, dar, o alee largă şi frumoasă ducea către modernul castel.

Era o reşedinţă ideală: când dorea să aibă companie, „Black Michael" putea să locuiască în castelul său, şi dacă îl cuprindea un acces de mizantropie, tot ce avea de făcut era să treacă podul şi să—l ridice după el (mergea pe role) şi niciun regiment sau un convoi de artilerie nu putea să—l scoată de acolo. Mi—am văzut în continuare de drum, bucuros că bietul Black Michael, deşi nu putea avea tronul sau Prinţesa, avea, cel puţin, o reşedinţă atât de deosebită ca oricare alt prinţ din Europa.

Am pătruns curând în pădure şi am mers mai mult de o oră la umbra ei răcoroasă şi întunecată. Copacii cei impunători se înlănţuiau unul cu celălalt pe deasupra capului meu,iar razele soarelui se strecurau ici şi colo strălucind ca diamantele, de—abia zărindu—se. Eram încântat de locuri şi, găsind un trunchi de copac doborât la pământ, mi—am proptit spatele de el şi, întinzându—mi picioarele, m—am abandonat contemplării netulburate a frumuseţii solemne a pădurii şi desfătării cu un trabuc bun. După ce am terminat trabucul şi după ce am inhalat cât de multă frumuseţe am putut, am fost cuprins de cel mai minunat somn, făcând abstracţie de trenul meu spre Strelsau şi de după—amiaza care se apropia de sfârşit.

Să—ţi aminteşti de tren într—un astfel de loc ar fi fost un adevărat sacrilegiu. În loc de aceasta, am început să visez că eram căsătorit cu Prinţesa Flavia, că locuiam în Castelul din Zenda şi că îmi omoram timpul împreună cu iubita mea, hoinărind zile întregi prin luminişurile pădurii—un vis foarte plăcut, de altfel. De fapt, doar ce lăsam amprenta unui sărut înfocat pe buzele fermecătoare ale Prinţesei, când am auzit (mi s—a părut la început că vocea făcea parte din vis) pe cineva exclamând, pe un ton aspru şi strident.

—Vai, îl are pe necuratul în el! Bărbiereşte—l şi poţi să spui că e chiar Regele!

Ideea mi s—a părut destul de ciudată pentru un vis: cu sacrificiul mustăţii mele stufoase şi al favoriţilor mei ascuţiţi, eram pe cale de a fi transformat într—un monarh! Eram pe punctul de a o săruta din nou pe Prinţesă, când am ajuns (cu părere de rău) la concluzia că mă trezisem.

Am deschis ochii şi am dat de doi bărbaţi care mă priveau cu foarte multă curiozitate. Amândoi purtau costume de vânătoare şi aveau puşti. Unul dintre ei era destul de scund, cu o constituţie foarte solidă, cu un cap de forma unui glonte, o mustaţă sură, zbârlită, ochi mici, de un albastru şters, cam inflamaţi. Celălalt era un tânăr zvelt, de înălţime potrivită, cu un ten închis, cu un mers elegant şi distins. L—am luat pe primul drept un vechi soldat, iar pe celălalt, drept un domn obişnuit să se învârtă în societatea înaltă, dar neobişnuit cu viaţa militară. S—a dovedit după aceea că am avut dreptate.

Domnul mai în vârstă s—a apropiat de mine, făcându—i celui mai tânăr semn să—l urmeze. A făcut întocmai, scoţându—şi pălăria în mod politicos. M—am ridicat încet în picioare.

—Are până şi aceeaşi înălţime! l—am auzit şoptind pe cel mai în vârstă, în timp ce îmi măsura statura.

Apoi, atingându—şi politicos basca, mi s—a adresat:

—Pot să întreb cum vă numiţi?

—Domnilor, de vreme ce aţi vrut să faceţi primii cunoştinţă cu mine, am spus eu cu un zâmbet, ce—ar fi să începeţi dumneavoastră cu prezentările?

Tânărul a făcut un pas înainte, zâmbind în mod plăcut.

—Dumnealui este, a spus el, Colonelul Sapt, iar mie îmi spune Fritz von Tarlenheim. Suntem amândoi în slujba Regelui Ruritaniei.

Am făcut o plecăciune şi, descoperindu—mi capul, am răspuns:

—Eu sunt Rudolf Rassendyll. Am călătorit până aici din Anglia, şi odată sau de două ori pe an îndeplinesc câte o sarcină pentru Maiestatea sa, Regina.

—Suntem cu toţii fraţi de arme, a răspuns Tarlenheim, întinzând mâna, pe care am scuturat—o iute.

—Rassendyll, Rassendyll! a murmurat Colonelul Sapt. Apoi o sclipire de inteligenţă i—a trecut peste faţa.

—Pe Dumnezeu! a strigat el, faci parte din familia Burlesdon?

—Fratele meu este Lordul Burksdon, am spus eu.

—Capul te—a trădat, a chicotit, arătând spre căpăţâna mea descoperită. Ei Fritz, ştii povestea?

Tânărul mi—a aruncat o privire în semn de scuză. Dăduse dovadă de o sensibilitate pe care cumnata mea ar fi admirat—o. Ca să—l fac să se simtă în largul lui, am remarcat cu un zâmbet:

—Ah! se pare că povestea e tot atât de cunoscută aici ca şi pe la noi.

—Cunoscută! a strigat Sapt. Dacă stai aici, nu va fi om în Ruritania care să se îndoiască de asta—o femeie nici atât.

Am început să mă simt stingherit. Dacă mi—aş fi dat seama ce obârşie foarte bine scrisă purtam cu mine, m—aş fi gândit mai bine înainte să vizitez Ruritania. Oricum, intrasem în horă acum.

În acel moment, o voce sonoră s—a auzit din pădure în spatele nostru:

—Fritz, Fritz! unde eşti, omule? Tarlenheim a tresărit şi a spus grăbit:

—E Regele!

Bătrânul Sapt a chicotit din nou. Apoi, un tânăr a sărit din spatele unui trunchi de copac, oprindu—se lângă noi. Uitându—mă la el, am scos un strigăt uimit, iar el, văzându—mă, a dat înapoi, luat prin surprindere. În afara bărbii mele şi demnitatea pe care i—o oferea poziţia sa şi de care era conştient, în afară de faptul că era poate mai scund decât mine, Regele Ruritaniei putea Rudolf Rassendyll, iar eu, Rudolf, puteam fi Regele. Am stat nemişcaţi timp de o clipă, uitându—ne unul la celălalt. Apoi mi—am descoperit din nou capul şi am făcut o plecăciune plină de respect. Regele şi—a recăpătat vocea şi a întrebat uluit:

—Colonele cine este acest gentilom?

Eram gata să răspund, când Colonelul Sapt a păşit între rege şi mine şi a început să—i vorbească Maiestăţii sale, mormăind încet. Regele se ridica, uitându—se pe deasupra capului lui Sapt şi, pe măsură ce asculta, din când în când, ochii săi îi căutau pe ai mei. M—am uitat la el lung şi cu atenţie. Asemănarea era cu siguranţă uimitoare, deşi am observat şi diferenţe. Faţa Regelui era puţin mai lină decât a mea, conturul său oval uşor mai pronunţat . După cum îmi închipuiam eu, gurii sale îi lipsea ceva din fermitatea (sau încăpăţânarea) care trebuia adunată de pe buzele mele aproape închise. Dar, cu toate acestea şi în ciuda oricăror diferenţe minore, asemănarea era extraordinară, izbitoare, nemaipomenită.

Sapt a tăcut, dar Regele încă se încrunta. Apoi, treptat, colţurile gurii sale au început să se crispeze, nasul i s—a lăsat în jos (aşa cum se întâmplă cu al meu atunci când râd), ochii i—au clipit şi, ce să vezi! a izbucnit în cel mai frumos şi vesel râs, imposibil de stăpânit, care a răsunat prin pădure şi l—a calificat drept o persoană jovială.

—Ce întâlnire, vere! a strigat el, venind spre mine, bătându—mă pe spate şi râzând. Trebuie să mă ierţi, dacă am fost luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să văd dublu la ora asta din zi, nu—i aşa, Fritz?

—Îmi cer iertare, Sire, pentru neobrăzarea mea, am spus eu. Mă bizui pe faptul că nu voi fi privat de favorurile maiestăţii tale.

—Pe legea mea! te vei bucura întotdeauna de simpatia Regelui, a râs el, chiar dacă—mi place sau nu—mi place, şi, domnule, voi adăuga bucuros la aceasta orice alte servicii îţi voi putea oferi. Încotro mergi?

—La Strelsau, Sire, la încoronare.

Regele s—a uitat la prietenii săi. Zâmbea,—deşi mâna sa sugera o oarecare stânjeneală. Dar partea hazlie a întâmplării l—a cuprins din nou.

—Fritz, Fritz! a strigat el, dau o mie de coroane numai să văd chipul fratelui Michael când va vedea că suntem doi!

Şi râsul acela vesel s—a auzit din nou.

—Serios vorbind, a observat Fritz von Tarlenheim, înţelepciunea domnului Rassendyll va pune la îndoială vizita sa la Strelsau în clipele acestea.

Regele şi—a aprins o ţigară.

—Ei bine, Sapt? a spus el întrebător.

—Nu trebuie să meargă, a mormăit celălalt ins.

—Haide, colonele, vrei să spui că—i voi rămâne dator domnului Rassendyll, dacă...

—Oh, vai! Să încheiem afacerea asta în mod onorabil, a spus Sapt, scoţând o pipă mare din buzunar.

—De ajuns, Sire, am zis eu. Voi părăsi Ruritania chiar astăzi.

—Nu, la naiba, nu vei pleca, şi nu spun vorbe goale, după cum îi e voia lui Sapt. Vei cina cu mine în seara aceasta, fie ce—o fi după aceea. Hai, omule, doar nu te întâlneşti cu o nouă rudă în fiecare zi!

—Vom cina cumpătat în seara aceasta, a spus Fritz von Tarlenheim.

—Nicidecum—nu avându—l pe noul nostru văr drept oaspete! a strigat Regele.

Şi pe când Fritz dădea din umeri, a adăugat:

—Oh! îmi amintesc de începuturile noastre, Fritz.

—Şi eu îmi voi aminti mâine dimineaţă, a spus bătrânul Sapt, trăgând din pipă.

—Oh bătrâne şi înţelept Sapt! a strigat Regele. Vino, domnule Rassendyll, apropo, ce nume ţi—au dat?
—Numele Maiestăţii voastre, am răspuns cu o plecăciune.
—Ei bine, asta demonstrează că nu le era ruşine cu noi, a râs el. Să mergem, atunci, vere Rudolf, nu am nicio proprietate pe aici, dar scumpul meu frate Michael ne împrumută un loc de—al lui şi ne vom strădui să te facem să te distrezi acolo:

Şi m—a luat de braţ, făcându—le semn celorlalţi să ne însoţească, ducându—mă cu sine prin pădure înspre soare—apune.

Am mers mai mult de jumătate de oră, Regele fumând ţigarete şi pălăvrăgind neîncetat. Îl interesa foarte tare familia mea, a râs din toată inima când i—am povestit despre portretele cu părul roşu al familiei Elphberg din galeriile noastre şi a râs cu poftă şi mai mare, când a auzit că expediţia mea în Ruritania era secretă.
—Trebuie să—ţi vizitezi vărul rău—famat pe ascuns, nu—i aşa? a spus el.

Deodată, ieşind din pădure, am ajuns la o cabană de vânătoare, rudimentară. Era o clădire cu un singur etaj, un fel de bungalou, construit în întregime din lemn. Pe măsură ce ne apropiam, un omuleţ într—o livrea simplă a ieşit ca să ne întâmpine. Singura persoană pe care am văzut—o în locul acela era o femeie mai în vârstă, solidă despre care am descoperit mai târziu că era mama lui Johan, garda Ducelui.
—Ei, e gata masa, Josef? a întrebat Regele.

Micul servitor ne—a informat că era gata şi ne—am aşezat în jurul unei mese îmbelşugate. Mâncarea era destul de simplă. Regele a mâncat cu poftă, Fritz von Tarlenheim, cu delicateţe, bătrânul Sapt, cu lăcomie. Şi eu am mâncat cu poftă, aşa cum îmi era obiceiul. Regele mi—a observat performanţa pe un ton aprobator.
—Noi, cei din familia Elphberg, suntem nişte gurmanzi, a spus el. Dar ce—i asta? Mâncăm fără să bem nimic! Vin, Josef! Vin, omule! Suntem animale, de mâncăm fără să bem? Suntem vite, Josef?

Auzind acest reproş, Josef s—a grăbit să umple masa cu sticle.
—Adu—ţi aminte de ziua de mâine! a spus Fritz.
—Vai, mâine! a spus bătrânul Sapt. Regele a golit un pahar plin în cinstea „Vărului său Ludolf, după cum era atât de binevoitor, sau vesel, să—mi spună, iar eu am închinat cu tovarăşii săi în cinstea „Roşului familiei Elphberg", la care el a râs zgomotos.

Acum, deşi ne—a făcut mare plăcere să mâncăm, vinul pe care l—am băut a fost de nepreţuit şi mai presus de orice laudă, şi de aceea l—am terminat. Fritz a îndrăznit odată să—l oprească pe Rege.
—Poftim? a strigat Regele. Aminteşte—ţi că ai plecat înaintea mea, jupâne Fritz, trebuie să—mi acorzi două ore în plus.

Fritz şi—a dat seama că nu înţelegeam.
—Eu şi colonelul, a explicat el, plecăm de aici la ora şase. Mergem călare până în Zenda şi ne întoarcem cu garda de onoare, pentru a—l aduce pe Rege la ora opt, apoi plecăm împreună călare până la gară.
—Să—o ia naiba pe garda asta! a mormăit Sapt.
—Oh! e foarte civilizat din partea fratelui meu să pretindă onoruri pentru regimentul său, a spus Regele. Hai, vere, nu trebuie s—o porneşti la drum de dimineaţă. Încă o sticlă, omule!

Am mai băut o sticlă, sau cel puţin ce mai rămăsese dintr—una, fiindcă cea mai mare parte se dusese repede pe gâtul Maiestăţii sale. Fritz a renunţat la încercările sale de a—l convinge.

Din a convinge a ajuns să fie convins şi curând eram cu toţii la fel de plini de vin cum aveam tot dreptul să fim.
Regele a început să vorbească despre ceea ce vom face în viitor, bătrânul Sapt, despre ceea ce făcuse în trecut, Fritz, despre vreo fată frumoasă sau o alta, iar eu, despre minunatele merite ale dinastiei Elphberg.

Vorbeam cu toţii odată şi am urmat întocmai îndemnul lui Sapt de a lăsa ziua de mâine să se îngrijească de ea însăşi.

În cele din urmă, Regele a lăsat paharul jos şi s—a lăsat pe spate în scaunul lui.
—Am băut destul, a spus el.
—Departe de mine gândul să—l contrazic pe Rege, am zis eu.

Într—adevăr, remarca sa era absolut adevărată, oricât de departe ar fi bătut.

În timp ce vorbeam încă, Josef a intrat şi a aşezat în faţa Regelui o minunată carafă veche învelită în răchită. Zăcuse atât de mult în vreo pivniţă întunecată, încât părea să sclipească la lumina lumânării.
—Alteţa Sa Ducele de Strelsau mi—a poruncit să pun acest vin în faţa regelui,atunci când acesta s—a

săturat de toate celelalte vinuri şi să—l rog pe rege să binevoiască să bea în cinstea iubirii pe care i—o poartă fratelui său.
—Bravo, Black Michael! a spus Regele. S—o destupăm, Josef. Să—l ia naiba! A crezut că o să mă dau îndărăt de la a bea această sticlă?

Sticla a fost destupată, iar Josef a umplut paharul Regelui. Acesta l—a gustat. Apoi, îndemnat de solemnitatea momentului şi cea a propriei sale condiţii, ne—a cuprins pe toţi cu privirea:
—Domnilor, prietenii mei, Rudolf, vere (e o poveste scandaloasă, Rudolf, pe cinstea mea!), îţi dau jumătate din Ruritania. Dar nu—mi cere nici măcar o singură picătură din această sticlă divină pe care o voi bea în sănătatea acelui ticălos viclean, fratele meu, Black Michael.

Şi Regele a apucat sticla, turnând—o pe gât, a băut din ea până la ultimul strop şi a azvârlit—o departe de el, sprijinindu—şi capul pe braţele aflate pe masă.

Şi am închinat, urându—i vise plăcute Maiestăţii sale, şi aceasta este tot ceea ce îmi amintesc despre seara aceea. Poate că e de ajuns.

Capitolul 4.REGELE RESPECTĂ ANGAJAMENTUL

Dacă am dormit un minut sau un an nu aveam cum să ştiu. M—am trezit tresărind şi tremurând, de pe faţa mea, din părul şi hainele mele se scurgea apă şi vizavi de mine stătea bătrânul Sapt rânjind, cu o căldare goală în mână. La masă, lângă el, stătea Fritz von Tarlenheim, palid ca o stafie şi negru pe sub ochi ca o cioară.

Am sărit în picioare furios.
—Gluma dumitale a mers prea departe, domnule! am strigat eu.
—Sst, omule, n—avem timp de ceartă. Nimic altceva nu te—ar fi deşteptat. E ora cinci.
—Îţi mulţumesc, Colonele Sapt, am început din nou, cu sufletul înfierbântat, deşi corpul mi—l simţeam neobişnuit de rece.
—Rassendyll, m—a întrerupt Fritz, dându—se jos de pe masă şi luându—mă de braţ, uită—te aici.

Regele zăcea cât era de lung pe podea. Faţa îi era roşie ca şi părul şi respira greoi. Sapt, bătrânul câine nerespectuos, îl lovi cu asprime. Acesta nici nu se mişcă, iar respiraţia nu—i fu absolut deloc întreruptă. Am observat că faţa şi capul îi erau ude de apă, la fel ca ale mele.

Am încercat timp de o jumătate de oră să—l trezim, a spus Fritz.

A băut de trei ori mai mult decât oricare dintre voi, a mormăit Sapt.

Am îngenuncheat şi i—am luat pulsul. Era alarmant de slab şi lent. Ne—am uitat tustrei unul la altul.

—A fost vreun drog în acea ultimă sticlă? am întrebat în şoaptă.

—Nu ştiu, a spus Sapt.

—Trebuie să găsim un doctor.

—Nu e niciunul pe o rază de zece mile şi oricum nici o mie de doctori nu l—ar duce la Strelsau astăzi. Ştiu asta doar uitându—mă la el. Nu se va mişca în următoarele şase sau şapte ore.

—Dar încoronarea? am strigat cu groază. Fritz a ridicat din umeri şi am început să—mi dau seama că acesta îi era obiceiul de cele mai multe ori.

—Trebuie să trimitem vorbă că e bolnav, a spus el.

—Cred că da, am zis eu.

Bătrânul Sapt, care părea la fel de vioi ca o căprioară, îşi aprinsese pipa şi pufăia cu putere din ea.

—Dacă nu e încoronat astăzi, a spus el, fac rămăşag pe o coroană că nu va mai fi încoronat niciodată.

—Dar, Cerule, de ce?

—Întregul popor a venit aici ca să—l întâmpine, jumătate din armată—şi vai, Black Michael în fruntea ei. Să dăm de ştire că Regele e beat?

—Că e bolnav, am spus eu, corectându—l.

—Bolnav! a repetat Sapt, cu un râs batjocoritor. Îi cunosc boala prea bine. A mai fost bolnav şi înainte!

—Ei bine, trebuie să nu mergem la risc, nu ştim ce vor crede, a spus Fritz neputincios. Voi răspândi vestea şi voi face tot ce se poate în această situaţie grea.

Sapt a ridicat mâna.

—Spune—mi, a zis el, crezi că Regele a fost drogat?

—Da, am spus eu.

—Şi cine l—a drogat?

—Black Michael, ticălos afurisit,—a spus Fritz printre dinţi.

—Vai, a zis Sapt, şi când te gândeşti că se poate să nu mai fie încoronat. Rassendyll, aici de faţă, nu—l cunoaşte pe scumpul nostru Michael. Ce crezi, Fritz, că Michael nu are un rege deja pregătit? Crezi că jumătate din Strelsau nu are alt candidat? Tot aşa cum există un Dumnezeu, şi tronul va fi pierdut, dacă Regele nu—şi face apariţia astăzi în Strelsau. Îl cunosc pe Black Michael.

—Am putea să—l ducem acolo, am spus eu.

—Ce scenă frumoasă s—ar crea, spuse Sapt pe tonul său batjocoritor.

Fritz von Tarlenheim şi—a îngropat faţa în mâini. Regele respira tare şi greoi. Sapt l—a clătinat din nou cu piciorul.

—Câine beat! a spus el, dar e un Elphberg şi e fiul tatălui său şi mai bine putrezesc în iad decât să—l văd pe Black Michael că—i ia locul!

Timp de o secundă sau două am tăcut cu toţii, apoi Sapt, încruntându—şi sprâncenele sale stufoase şi cărunte, şi—a scos pipa din gură şi mi—a spus:

—Pe măsură ce înaintează în vârstă, un om crede în Soartă. Soarta te—a trimis aici. Soarta te trimite acum la Strelsau.

Am dat înapoi, clătinându—mă, murmurând: Doamne Dumnezeule!

Fritz s—a uitat în sus cu o privire lungă, înflăcărată şi uluită.

—Imposibil! am bolborosit eu. Voi fi recunoscut.

—Este un risc—contra unei certitudini, a spus Sapt. Dacă te bărbiereşti, pariez că nu vei fi recunoscut. Te temi?

—Sire!

— Hai, băiete, ajunge, linişteşte—te, e vorba de viaţa ta, ştii, dacă eşti recunoscut—şi de a mea, şi a lui Fritz, aici, e faţă. Dar dacă nu mergi, îţi jur că Black Michael va sta pe tron în seara aceasta, iar Regele va zăcea la închisoare său în mormânt.

—Regele nu ne—o va ierta niciodată, m—am bâlbâit eu.

—Suntem femei? Cui îi pasă de iertarea lui?

Ceasul a ticăit de cincizeci de ori, de şaizeci şi de şaptezeci de ori, pe când stăteam pe gânduri. Apoi cred că faţa mi—a fost brăzdată de o expresie, căci bătrânul Sapt m—a prins de mână strigând:

—Mergi?

—Da, voi merge, am spus eu şi mi—am întors privirea către figura istovită a Regelui întins la pământ.
—În seara aceasta, a continuat Sapt într—o şoaptă pripită, trebuie să poposim în Palat. În clipa în care ne vor lăsa singuri, ne vom urca pe cai. Fritz trebuie să stea acolo şi să supravegheze camera Regelui, şi vom călări până aici în galop. Regele va fi pregătit!
—Josef îi va spune—şi va merge călare alături de mine înapoi la Strelsau, iar tu vei călări de parcă diavolul ar fi pe urmele tale până la frontieră. Am priceput totul într—o secundă şi am încuviinţat din cap.
—Există o şansă, a spus Fritz, schiţând primul său semn de optimism.
—Dacă nu voi fi descoperit, am spus eu:
—Dacă suntem descoperiţi, a spus Sapt. Îl voi trimite pe Black Michael în cea mai adâncă temniţă înainte de a ajunge eu însumi acolo, aşa să—mi ajute Dumnezeu! Aşează—te, în scaunul acela, bărbate.

L—am ascultat.

S—a repezit afară din cameră, strigând: „Josef! Josef!", S—a întors în trei minute împreună cu Josef. Acesta din urmă aducea o cană cu apă fierbinte, săpun şi un brici. Tremura în timp ce Sapt îi spunea în ce bucluc intrasem şi i—a poruncit să mă bărbierească.

Deodată Fritz s—a lovit peste coapsă:
—Dar garda! Vor afla! Vor afla!
—Ptiu! Nu vom mai aştepta garda. Vom călări până la Hofbau şi vom prinde trenul acolo. Când vor veni, pasărea îşi va fi luat deja zborul.
—Şi Regele?
—Regele va fi în pivniţa de vinuri. Îl voi duce eu acolo acum.
—Şi dacă îl găsesc?
— Nu—l vor găsi. De ce l—ar găsi? Josef îi va alunga..
—Dar...

Sapt a bătut din picior.
—Nu ne jucăm, a răcnit el. Dumnezeule! Credeţi că nu ştiu care e riscul? Dacă îl găsesc, va fi tot atât de rău ca şi în cazul în care nu va fi încoronat astăzi în Strelsau.

Acestea fiind spuse, a deschis uşa brusc şi, aplecându—se, a dat dovadă de o forţă pe care nici nu—mi închipuiam că o avea şi l—a luat pe Rege în braţe. Pe când făcea toate acestea, bătrâna femeie, mama gărzii, stătea în pragul uşii. A rămas aşa un moment, apoi s—a întors brusc, fără niciun semn de surpriză, trăncănind în josul coridorului.
—Crezi că a auzit? a strigat Fritz.
—Îi închid eu gura! a pus Sapt fioros, purtându—l pe Rege în braţe.

În ceea ce mă priveşte, m—am aşezat pe un fotoliu şi, pe când stăteam acolo, pe jumătate năucit, Josef m—a tuns şi m—a ras până ce mustaţa şi favoriţii mei erau de domeniul trecutului, iar faţa mea era la fel de netedă ca cea a Regelui. Când m—a văzut Fritz astfel, a tras adânc aer în piept şi a exclamat:
—Pe legea mea, o vom face!

Era ora şase acum şi nu aveam timp de pierdut. Sapt m—a îndemnat să mă grăbesc să ajung în camera Regelui şi m—am îmbrăcat acolo în uniforma unui colonel din Gardă, găsind timp, pe când mă strecuram în cizmele Regelui, să—l întreb pe Sapt ce făcuse cu bătrâna femeie.
—A jurat că n—a auzit nimic, a spus el, dar ca să fiu sigur, am legat—o de picioare, i—am vârât o batistă în gură, am legat—o şi de mâini şi am închis—o în beciul de cărbuni, nu departe de Rege. Josef va avea grijă de ei amândoi mai târziu.

Am izbucnit apoi în râs şi chiar şi bătrânul Sapt a zâmbit fioros.
—Îmi imaginez, a spus el, că atunci când Josef le va spune că Regele a plecat, vor crede că a făcut—o fiindcă am bănuit ceva. Căci poţi să juri că Black Michael nu se aşteaptă să—l vadă în Strelsau astăzi.

Mi—am pus coiful Regelui pe cap. Bătrânul Sapt mi—a înmânat sabia Regelui, uitându—se la mine lung şi cu grijă.
—Slavă Domnului, şi—a ras barba! a exclamat el.
—De ce? am întrebat eu.
—Fiindcă Prinţesa Flavia a spus că i—a zgâriat obrazul atunci când a avut deosebita plăcere să—i dea un sărut aşa, ca între veri. Să mergem deci, trebuie să încălecăm.

—E totul în siguranţă aici?
—Primejdia poate să apară de oriunde, a spus Sapt, dar mai sigur de atât nu poate fi.

Fritz ni s—a alăturat şi el în uniforma unui căpitan din acelaşi regiment căruia îi aparţinea şi veşmântul meu. Sapt s—a îmbrăcat în uniforma sa în patru minute. Josef pregătise caii. Am sărit pe ei şi am pornit—o rapid la trap. Jocul începuse. Care avea să fie sfârşitul său?

Aerul rece de dimineaţă mi—a limpezit mintea şi am fost capabil să înţeleg tot ceea ce—mi spusese Sapt. Era un om minunat. Fritz de—abia vorbea, călărind ca un om adormit, dar Sapt, fără niciun alt cuvânt despre Rege, a început de îndată să—i dea informaţii în amănunt despre istoria vieţii mele trecute, despre familia mea, despre gusturile, ocupaţiile şi slăbiciunile mele, prietenii, tovarăşii şi servitorii mei.

Mi—a povestit despre eticheta Curţii Ruritane, promiţând să stea în permanenţă aproape de mine pentru a—mi indica pe toţi cei pe care era necesar să—i cunosc şi să—mi dea indicii despre favorurile cu care trebuia întâmpinaţi.
—Apropo, a spus el, presupun că eşti catolic...
—Nicidecum, am răspuns.
—Dumnezeule, e eretic! a murmurat Sapt.

Numaidecât s—a apucat să—mi ţină o lecţie rudimentară despre practicile şi datinile credinţei papistaşe.
—Din fericire, a spus el, nu se aşteaptă din partea ta să ştii prea multe, căci Regele este bine cunoscut pentru indiferenţa şi nepăsarea cu care tratează astfel de probleme. Dar tu trebuie să fii cât se poate de politicos cu Cardinalul. Sperăm să—l câştigăm de partea noastră, fiindcă între el şi Michael există o ceartă permanentă referitoare la cine are întâietate.

Ajunseserăm deja la gară. Fritz se înarmase cu destulă stăpânire de sine ca să—i explice şefului de gară, care era peste măsură de uimit că Regele îşi schimbase planurile. Trenul s—a pus în mişcare.

Ne—am urcat în vagonul de clasa întâi, iar Sapt s—a lăsat pe spate pe perne şi şi—a continuat lecţia. M—am uitat la ceas—de fapt ceasul Regelui, bineînţeles. Era ora opt fix.
—Mă întreb dacă au plecat în căutarea noastră, am spus.
—Sper să nu—l găsească pe Rege, a spus Fritz nervos şi de data aceasta a fost Sapt cel care a ridicat din umeri.

Trenul a mers bine şi la nouă şi jumătate, uitându—mă pe fereastră, am văzut turnurile şi turlele unui mare oraş.
—Capitala ta, suzeranul meu, a rânjit bătrânul Sapt, cu n gest al mâinii şi, înclinându—se spre mine, mi—a luat pulsul. Puţin cam alert, a spus el, pe tonul lui mormăit.
—Nu sunt de piatră! am exclamat eu.
—E bine şi aşa, a spus el cu un semn al capului. Trebuie să spunem că pe Fritz, aici de faţă, l—a luat cu frisoane. Fritz, băiete, goleşte—ţi sticla, pentru numele lui Dumnezeu!

Fritz a făcut ceea ce i s—a cerut.
—Am ajuns cu o oră mai devreme, a spus Sapt. Vom trimite vorbă înainte despre sosirea Maiestăţii tale, căci nu va fi nimeni aici ca să ne întâmpine. Şi între timp...
—Între timp, am spus eu, pe Rege o să—l ia naiba dacă nu ia micul dejun.

Bătrânul Sapt a chicotit şi a întins mâna.
—Eşti un Elphberg adevărat, până la ultimul fir de păr, spus el. A făcut apoi o pauză şi, uitându—se la noi, a spus încet: Dumnezeu să ne aibă în pază în seara aceasta şi să scăpăm cu viaţă!
—Amin! a spus Fritz von Tarlenheim. Trenul s—a oprit. Fritz şi Sapt au sărit din tren, cu capul descoperit, şi mi—au ţinut uşa deschisă. Mi—am înghiţit cu greu nodul din gât, mi—am aranjat coiful cu hotărâre pe cap şi (nu mi—e ruşine s—o spun) i—am şoptit o rugăciune scurtă lui Dumnezeu.
Apoi am coborât pe peronul staţiei din Strelsau. Un moment mai târziu, totul s—a transformat într—o forfotă şi o confuzie: oameni care se grăbeau, pălării ţinute în mâini şi din nou agitaţie, oameni care mă conduceau la bufet, oameni încălecând şi călătorind în cea mai mare grabă până la locul de cantonament al trupelor, la Catedrală, la reşedinţa Ducelui Michael. Imediat ce am înghiţit ultima picătură din ceaşca de cafea, toate clopotele din oraş au răsunat voios, iar muzica unei fanfare militare şi oameni aclamând m—au izbit în ureche.

Regele Rudolf al Cincilea se afla în scumpul său oraş Strelsau! Iar afară se striga:
—Dumnezeu să—l apere pe Rege!
Gura bătrânului Sapt s—a zbârcit într—un zâmbet.
—Dumnezeu să—i aibă în pază pe amândoi! a şoptit el. Curaj, băiete!
Şi am simţit cum mâna sa îmi strângea genunchiul.

Capitolul 5.AVENTURILE UNEI SOSII

Cu Fritz von Tarlenheim şi Colonelul Sapt foarte aproape în spatele meu, am părăsit bufetul, ieşind pe peron. Ultimul lucru pe care l—am făcut a fost să văd dacă aveam revolverul la îndemână, iar sabia slobodă în teacă. Un grup vesel de ofiţeri şi înalţi demnitari mă aşteptau, în fruntea lor fiind un bărbat în vârstă, înalt, în ţinută, militară, acoperit cu medalii. Purta panglica galbenă şi roşie a Trandafirului roşu al Ruritaniei, care, fiindcă veni vorba, îmi decora şi mie nevrednicul piept.
—Mareşalul Strakencz, mi—a şoptit Sapt.
Mi—am dat seama că mă aflam în prezenţa celui mai faimos veteran al armatei ruritane.
Chiar în spatele Mareşalului stătea un bărbat uscăţiv în haine cu falduri de culoare neagră şi purpurie.
—Cancelarul împărăţiei, a şoptit Sapt.

Mareşalul m—a întâmpinat cu câteva cuvinte loiale, după care a continuat, transmiţând scuzele Ducelui de Strelsau. Se părea că Ducele fusese cuprins de o indispoziţie subită, lucru care l—a împiedicat să vină la gară, dar îşi dorea nespus să o aştepte pe Maiestatea sa la Catedrală. Mi—am exprimat îngrijorarea, am acceptat scuzele Mareşalului cu o foarte mare delicateţe şi am primit complimentele a numeroase personaje distinse. Nimeni nu lăsa să se întrevadă nici cea mai mică suspiciune şi am simţit că—mi recapăt curajul, iar bătăile inimii se potolesc. Dar Fritz era încă palid, iar mâna îi tremura ca o frunză când i—a întins—o Mareşalului.

S—a format numaidecât o procesiune şi am ieşit pe uşa gării. Aici am urcat pe cal, Mareşalul ţinându—mi scara de la şa. Demnitarii civili au plecat cu trăsurile lor şi eu am început să călăresc pe străzi cu Mareşalul în dreapta mea, iar Sapt (care, ca aghiotant, i se cuvenea locul) în stânga. O parte a oraşului Strelsau este veche şi o parte nouă. Bulevarde moderne, spaţioase şi cartiere rezidenţiale

înconjurau şi îmbrăţişau străzile înguste, întortocheate şi pitoreşti ale oraşului original.

Pe platourile exterioare locuiau clasele superioare, pe cele interioare erau situate prăvăliile, şi în spatele faţadelor prospere, erau ascunse străduţe şi alei populate, dar sărăcăcioase, ocupate de clasa nevoiaşă, turbulentă şi (în mare măsură) criminală. Aceste diviziuni sociale şi locale corespundeau, din câte ştiam din informaţiile lui Sapt, unei alte diviziuni mai importante pentru mine. Oraşul Nou îl susţinea pe Rege, dar pentru Vechiul Oraş, Michael de Strelsau era o speranţă, un erou şi un favorit.

Priveliştea era foarte strălucitoare pe măsură ce treceam pe lângă Marele Bulevard şi înspre marea piaţă, unde se afla Palatul Regal. Aici mă aflam în mijlocul adepţilor mei devotaţi. Fiecare casă era decorată cu roşu şi împodobită cu steaguri şi epigrafe. De o parte şi de alta a străzilor erau aşezate scaune cu spătar înalt, iar eu am trecut printre ele, înclinându—mă într—o parte şi într—alta, sub un ropot de aclamaţii, binecuvântări şi batiste fluturând. Balcoanele erau pline de domniţe îmbrăcate vesel, care băteau din palme, făceau reverenţe şi îmi aruncau cele mai vii ocheade. Un torent de trandafiri roşii a căzut pe mine, o floare se afla pe coama calului meu, iar eu am luat—o şi am vârât—o în haină. Mareşalul a zâmbit fioros. Am surprins câteva grimase pe faţa lui, însă era prea impasibil ca să—mi arate dacă mă simpatiza sau nu.

—Trandafirul roşu pentru casa Elphberg, Mareşale, am spus eu vesel, iar el a dat din cap.

Am scris „vesel", dar probabil că pare un cuvânt straniu. Adevărul este însă că eram tulburat de emoţie. În acel moment credeam—aproape credeam—că eram într—adevăr Regele, şi cu o privire de triumf surâzător, mi—am ridicat din nou ochii la frumuseţile care copleşeau balcoanele, apoi am pornit. Căci se uita în jos la mine, cu chipul ei frumos şi zâmbetul ei mândru, domniţa care îmi fusese tovarăşă de călătorie—Antoinette de Mauban, şi am văzut—o şi pe ea că a tresărit, buzele i s—au mişcat şi s—a plecat înainte, uitându—se lung la mine. Iar eu, venindu—mi în fire, i—am întâlnit ochii rotunzi şi onești, în timp ce mi—am pipăit din nou revolverul. Presupun că a strigat tare: „Acesta nu e Regele!".

Ei bine, am mers mai departe, apoi Mareşalul, răsucindu—se în şaua sa, a făcut un semn cu mâna şi Cuirasierii s—au strâns în jurul nostru, astfel încât mulţimea să nu se poată apropia de mine. Ieşeam din sfertul meu de oraş şi intram în cel al Ducelui Michael, şi această acţiune a Mareşalului mi—a arătat, mai clar decât cuvintele, care trebuia să fie starea de spirit a oraşului. Dar dacă Soarta m—a făcut Rege, puteam cel puţin să—mi joc rolul în mod elegant.

—De ce această schimbare în planul nostru, Mareşale? am întrebat eu.

Mareşalul şi—a muşcat mustaţa lui cea albă.

—E mai prudent, Sire, a murmurat el. Am tras calul de hăţuri.

—Lăsaţi—i pe cei din faţă să călărească mai departe, am spus eu, până ajung la o distanţă de cincizeci de iarzi de noi. Iar, dumneata, Mareşale şi dumneata, Colonele Sapt, şi voi, prietenii mei, aşteptaţi aici până ce m—am îndepărtat preţ de cincizeci de iarzi. Şi aveţi grijă ca nimeni să nu se afle în preajma mea. Vreau ca poporul meu să vadă că Regele are încredere în ei.

Sapt m—a apucat de braţ. Eu m—am smuls din strânsoarea lui. Mareşalul a ezitat.

—Nu m—am făcut înţeles? am spus eu.

Şi muşcându—şi din nou mustaţa, şi—a împărţit poruncile. L—am văzut pe bătrânul Sapt zâmbind în barbă, dar a scuturat din cap în direcţia mea. Dacă aş fi fost ucis în plină zi pe străzile din Strelsau, poziţia lui Sapt ar fi fost foarte dificilă.

Poate că ar fi trebuit să precizez că eram îmbrăcat tot în alb, cu excepţia cizmelor mele. Purtam un coif cu podoabe aurite, iar panglica lată a Trandafirului arăta foarte bine de—a curmezişul pieptului meu. Nu i—aş fi făcut un compliment măgulitor Regelui, dacă n—aş fi lăsat modestia deoparte şi n—aş fi recunoscut că am făcut o figură bună. Aşa credeau oamenii, căci atunci când am intrat călare, singur, pe străzile demne, sumbre, decorate ici şi colo ale Vechiului Oraş, s—a auzit mai întâi un murmur, apoi ovaţii, iar o femeie de la o fereastră aflată deasupra unui birt a strigat vechea zicală locală:

—Dacă e roşcat, e oare roşcatul bun? La care eu am râs şi mi—am dat jos coiful ca să vadă că aveam culoarea potrivită, iar ei m—au aclamat din nou. Era mai interesant să călăresc aşa singur, fiindcă auzeam comentariile mulţimii.

—E mai palid decât de obicei, a spus unul dintre ei.

—Şi tu ai fi palid, dacă ai trăi ca el, a fost replica extrem de nepoliticoasă.

—E un bărbat mai voinic decât credeam, a spus un altul.

—Deci, are până la urmă o falcă puternică sub barba ceea, a comentat un al treilea.
—Tablourile în care este înfăţişat nu sunt destul de frumoase, a declarat o fată drăguţă, având mare grijă s—o aud.

Nu era decât o simplă linguşire, fără îndoială. Dar în ciuda acestor semne de acceptare şi interes, majoritatea mulţimii m—a primit în tăcere şi cu priviri aspre, iar portretul scumpului meu frate împodobea cele mai multe ferestre, ceea ce era un mod ironic de a—l întâmpina pe rege. Chiar m—am bucurat că fusese scutit de această privelişte neplăcută. Era un bărbat cu un temperament iute şi poate că n—ar fi luat—o la fel de calm cum am luat—o eu.

Am ajuns în cele din urmă la Catedrală. Faţada ei cenuşie, imensă, împodobită cu sute de statui, mândrindu—se cu cele mai deosebite uşi de stejar din Europa, s—a înălţat pentru prima dată în faţa mea şi îndrăzneala mea subită aproape că m—a copleşit. Totul era învăluit într—o ceaţă atunci când am descălecat. I—am văzut nedesluşit pe Mareşal şi pe Sapt şi tot nedesluşit mulţimea de preoţi, splendid îmbrăcată în robe, care mă aştepta. Iar ochii îmi erau încă tulburi când am intrat în marele naos, cu sunetul orgii în urechi.

N—am văzut deloc mulţimea sclipitoare care îl umplea, de—abia am distins figura impunătoare a Cardinalului, pe când se ridica de pe tronul arhiepiscopal ca să mă întâmpine. Doar două figuri ieşeau clar în evidenţă, aşezate una lângă alta în faţa ochilor mei—chipul unei fete, palid şi fermecător, înconjurat de o cunună din gloriosul păr al familiei Elphberg (căci la o femeie este glorios) şi chipul unui bărbat, ai cărui obraji roşii, riguroşi, păr negru şi ochi negri adânci mi—au dat de înţeles că mă aflam, în sfârşit, în prezenţa fratelui meu, Black Michael. Şi când m—a văzut, obrajii săi roşii au devenit imediat palizi, iar coiful i—a căzut cu un zăngănit pe podea. Până în acel moment cred că nu—şi dăduse seama că Regele venise într—adevăr la Strelsau.

Nu—mi amintesc nimic din ceea ce s—a întâmplat după aceea. Am îngenuncheat în faţa altarului, iar Cardinalul mi—a miruit fruntea. Apoi m—am ridicat în picioare, am întins mâna şi am luat de la el coroana Ruritaniei, am pus—o pe cap şi am rostit vechiul jurământ al Regelui, şi (dacă a fost un păcat, să am iertare) am primit Sfânta Împărtăşanie, acolo, în faţa tuturor. Apoi vechea orgă a răsunat din nou, Mareşalul i—a poftit pe heralzi să proclame învestitura şi Rudolf al Cincilea am fost încoronat Rege, un tablou excelent al acestei impozante ceremonii atârnă acum în sufrageria mea. Portretul Regelui este foarte bun.

Apoi domniţa cu chipul palid şi gloriosul păr şi trena ţinută de doi paji şi—a părăsit locul, făcând câţiva paşi înspre locul în care mă aflam eu. Şi un herald a strigat:
—Alteţa sa Regală Prinţesa Flavia!

A făcut o reverenţă adâncă, mi—a luat mâna, a ridicat—o şi a sărutat—o. Preţ de o secundă m—am gândit ce era mai bine să fac. Apoi am tras—o spre mine şi am sărutat—o de două ori pe obraz, iar ea s—a înroşit, apoi Eminenţa sa Cardinalul Arhiepiscop s—a strecurat în faţa lui Black Michael, mi—a sărutat mâna şi mi—a prezentat o scrisoare de la Papă, prima şi ultima pe care am primit—o de la acea eminenţă preamărită!

Apoi a venit Ducele de Strelsau. Pasul îi tremura, pot să jur, şi s—a uitat în dreapta şi—n stânga, aşa cum se uită un om care se gândeşte s—o ia la fugă, iar faţa îi era pe alocuri roşie, pe alocuri albă, iar mâna îi tremura astfel încât i—a sărit sub a mea şi i—am simţit buzele uscate şi arse. I—am aruncat o privire lui Sapt, care zâmbea din nou în barbă şi, hotărât, făcându—şi datoria în acea etapă a vieţii către care am fost chemat în mod miraculos, l—am luat pe scumpul de Michael de ambele mâini şi l—am sărutat pe obraz. Cred că ne—am bucurat amândoi când s—a terminat totul! Dar nici pe chipul Prinţesei, nici pe chipul celorlalţi n—am văzut cea mai mică îndoială sau semn de întrebare.

Totuşi, dacă eu şi Regele am fi stat unul lângă altul, ea ar fi putut să ne deosebească într—o clipă, sau măcar din puţină consideraţie. Dar nici ea, nici altcineva nu visa sau nu—şi imagina că aş fi putut fi altcineva decât Regele. Prin urmare, asemănarea şi—a jucat rolul şi timp de o oră am stat acolo, simţindu—mă tot atât de epuizat şi de blazat de parcă aş fi fost rege toată viaţa mea, şi toată lumea mi—a sărutat mâna, iar ambasadorii mi—au prezentat omagiile, printre ei fiind şi bătrânul Lord Topham, în a cărui casă din Piaţa Grosvenor am dansat de zeci de ori. Slavă Domnului, bătrânul era la fel de orb ca un liliac şi nu a pretins că mă cunoştea.

Ne—am întors apoi pe străzi până la Palat şi i—am auzit aclamând Black Michael, dar Fritz mi—a

spus că el stătea rozându—şi unghiile ca un om cufundat în vise şi chiar şi prietenii săi spuneau că ar fi trebuit să ofere un spectacol mai curajos. Mă aflam într—o trăsură acum, alături de Prinţesa Flavia şi un individ mai grosolan a strigat:
—Pe când nunta?

Şi în timp ce vorbea un altul l—a lovit în faţă, strigând „Trăiască Ducele Michael!", iar Prinţesa s—a îmbujorat—era o culoare admirabilă—şi s—a uitat drept în faţă.

Acum mă aflam în dificultate, fiindcă uitasem să—l întreb pe Sapt despre stadiul afecţiunii mele sau cât de departe merseseră lucrurile între mine şi Prinţesă. Ca să fiu sincer, cu cât ar fi mers mai departe, cu atât aş fi fost mai încântat, dacă aş fi fost Regele. Căci nu sunt un bărbat nepăsător şi n—am sărutat—o pe Prinţesa Flavia pe obraz degeaba. Acestea sunt gândurile care mi—au trecut prin cap, dar, nefiind sigur, n—am spus nimic, şi peste câteva clipe Prinţesa, recăpătându—şi stăpânirea de sine, s—a întors către mine.
—Ştii, Rudolf, a spus ea, arăţi un pic diferit astăzi. Realitatea nu era surprinzătoare, dar remarca era îngrijorătoare.
—Arăţi, a continuat ea, mai sobru, mai calm, arăţi mai degrabă ros de griji şi socotesc că eşti mai slab. Nu cumva ţi s—a întâmplat ceva grav?

Se pare că Prinţesa avea aceeaşi părere despre Rege ca şi Doamna Burlesclon despre mine. Mi—am adunat toate forţele pentru a susţine conversaţia.
—Ţi—ar face plăcere acest lucru? am întrebat cu blândeţe.
—Oh, ştii care îmi sunt părerile, a spus ea, întorcându—şi privirea în altă parte.
—Voi încerca să fac orice îţi va face plăcere, am spus eu.

Şi văzând—o cum a zâmbit şi s—a înroşit, m—am gândit că jucam foarte bine rolul Regelui. Aşa că am continuat şi ceea ce am spus era perfect adevărat:
—Te asigur, scumpa mea verişoară, că nimic nu m—a impresionat mai tare în viaţa mea decât primirea care mi s—a făcut astăzi.

A zâmbit minunat, dar peste o secundă a devenit din nou gravă şi a şoptit:
—L—ai observat pe Michael?
—Da, am spus eu, adăugând, nu era în elementul lui.
—Să fii atent, a continuat ea. Nu îl supraveghezi, într—adevăr n—o faci, destul. Ştii...
—Ştiu, am spus eu, că îşi doreşte ceea ce am eu.
—Da. Sst!
—Apoi—şi nu pot justifica acest lucru, fiindcă îl compromisesem pe Rege mai mult decât aveam dreptul s—o fac—cred că m—a făcut să mă entuziasmez. Am continuat:
—Şi poate ceva ce nu am încă, dar pe care sper să—l câştig într—o zi.
Acesta a fost răspunsul meu. Dacă aş fi fost Regele, aş gândit acest lucru, încurajând—o:
—Verişoară, nu ai avut destule responsabilităţi pentru o singură zi?

Poc, poc! Ta—ta—ta! Ajunseserăm la Palat. Puştile trăgeau şi trompetele trâmbiţau. Şiruri de lachei stăteau în aşteptare, şi conducând—o pe Prinţesă până la scara lată de marmură, am pus stăpânire în mod formal, ca un Rege încoronat, pe Casa strămoşilor mei şi m—am aşezat la propria mea masă, cu verişoară mea în dreapta, lângă ea, Black Michael şi în stânga mea, Eminenţa sa Cardinalul. În spatele scaunului meu stătea Sapt, şi în capătul celălalt al mesei l—am văzut pe Fritz von Tarlenheim bând până la fund, mai devreme decât ar fi trebuit, un pahar cu şampanie.
Mă întreb ce făcea Regele Ruritaniei.

Capitolul 6.SECRETUL UNEI PIVNIŢE

Ne aflam în garderoba Regelui—eu, Fritz von Tarlenheim şi Sapt. M—am aruncat extenuat într—un scaun. Sapt şi—a aprins pipa. Nu a rostit niciun cuvânt de felicitare despre minunatul succes al acţiunii noastre riscante şi sălbatice, dar întrega sa atitudine emana satisfacţie. Triumful, ajutat poate de un vin bun, făcuse un alt om din Fritz.

—Ce zi memorabilă! a strigat el. Doamne! Dumnezeule! şi mie mi—ar plăcea să fiu Rege pentru douăsprezece ore! Dar, Rassendyll, nu trebuie să intri prea tare în pielea, personajului. Nu mă mir că Black Michael arăta mai negru ca niciodată—tu şi Prinţesa aveaţi atât de multe să vă spuneţi.

—Cât de frumoasă e! am exclamat eu.

—Las—o—ncolo de femeie, a mormăit Sapt. Eşti gata de plecare?

—Da, am spus eu, cu un oftat.

Era ora cinci şi la miezul nopţii ar fi trebuit să fiu nimeni altul decât Rudolf Rassendyll. Am observat acest lucru pe un ton glumeţ.

—Norocul tău, a remarcat morocănosul Sapt că nu eşti răposatul Rudolf Rassendyll. Pe legea mea! Simt cum mi se clatină capul pe umeri de fiecare dată când te afli în raş.

Ştiai, prietene, că Michael are veşti proaste din Zenda? S—a dus singur într—o cameră, ca să le citească, şi a ieşit arătând ca un om năucit.

Sunt gata, am spus eu, aceste veşti făcându—mă cu atât mai puţin dornic să zăbovesc. Sapt s—a aşezat.

—Trebuie să scriu un ordin pentru a putea părăsi oraşul. Michael e guvernator, ştii, şi trebuie să fim pregătiţi faţa piedicilor. Trebuie să semnezi ordinul.

—Scumpul meu colonel, nu am fost educat pentru a deveni un falsificator!

Sapt a scos o bucată de hârtie din buzunar.

—Iată semnătura Regelui, a spus el şi aici, a continuat el, după ce s—a mai căutat în buzunar, o hârtie de calc. Dacă nu reuşeşti să scrii Rudolf în zece minute, ei bine, eu pot.

—Educaţia ta a fost mai liberă decât a mea, am spus eu.

—Scrie—l tu.

Şi acest erou complex a produs un fals foarte tolerabil.

—Acum, Fritz, a spus el, Regele merge la culcare. Este indispus. Nu poate primi nicio vizită până mâine la ora nouă. Înţelegi? Nimeni!
—Am înţeles, a răspuns Fritz.
—Michael poate să vină şi să ceară o audienţă urgentă.
Îi vei răspunde că doar prinţii de viţă regală au dreptul la aşa ceva.
—Asta îl va deranja pe Michael, a râs Fritz.
—Ai înţeles? a întrebat Sapt din nou. Dacă uşa acestei camere va fi deschisă atunci când noi suntem plecaţi, nu vei mai trăi ca să povesteşti despre asta.
—Nu am nevoie de lecţii, colonele, a spus Fritz, un pic arogant.
—Uite, înfăşoară—te în această pelerină largă, a continuat Sapt, şi pune—ţi această pălărie turtită. Ordonanţa mea călăreşte cu mine în noaptea aceasta până la cabana de vânătoare.
—Există un impediment, am observat eu. Calul nu va trăi pentru a mă duce patruzeci de mile călare.
—Oh, ba da, va trăi—doi ca el: unul aici, unul la cabană. Acum eşti gata?
—Sunt gata, am spus eu.
—Fritz mi—a întins mâna.
—Pentru orice eventualitate, a spus el. Şi ne—am strâns mâinile din toată inima.
—La naiba cu sentimentalismul tău! a mormăit Sapt. Vino! Am plecat, dar nu ne—am dus la uşă, ci spre un panou din perete.
—Pe vremea bătrânului Rege, a spus el, ştiam acest drum foarte bine.

L—am urmat şi am mers cam două sute de iarzi, după cum am apreciat eu, de—a lungul unui pasaj îngust. Am ajuns apoi la o uşă solidă din stejar. Sapt a descuiat—o. Am trecut dincolo şi ne—am trezit pe o stradă liniştită aflată în spatele grădinilor Palatului. Eram aşteptaţi de un bărbat cu doi cai. Unul dintre ei era un murg magnific, capabil să ducă orice povară, celălalt era un cal voinic de culoare brună. Sapt mi—a făcut semn să încalec pe murg.
Am încălecat şi am plecat fără să—i adresăm vreo vorbă bărbatului. Larma şi veselia zgomotoasă stăpâneau oraşul, dar noi am luat—o pe drumuri lăturalnice. Pelerina îmi acoperea jumătate din faţă, chipiul voluminos şi plat îmi ascundea fiecare şuviţă din părul meu de poveste. Urmând indicaţiile lui Sapt, m—am încovoiat pe şa şi am călărit cu spatele gârbovit, sperând să nu mai fiu nevoit niciodată să călăresc pe vreun cal în poziţia aceasta. Am luat—o la vale pe o străduţă îngustă, întâlnind nişte hoinari şi nişte persoane gălăgioase, şi pe când mergeam călare, am auzit clopotele Catedralei răsunând încă pentru a—i ura bun venit Regelui. Era ora şase şi jumătate şi încă mai era lumină. Am ajuns în cele din urmă la zidurile oraşului şi la o poartă.
—Să ai arma pregătită, a şoptit Sapt. Trebuie să—i închidem gura dacă vorbeşte.

Am pus mâna pe revolver. Sapt l—a strigat pe portar. Soarta era de partea noastră. O fetiţă de paisprezece ani a ieşit poticnindu—se.
—Vă rog, domnule, tata a plecat să—l vadă pe Rege.
—Mai bine stătea aici, mi—a spus Sapt, rânjind.
—Dar mi—a spus că nu am voie să deschid poarta, domnule.
—Da, aşa ţi—a spus, draga mea? a zis Sapt descălecând. Dă—mi cheia atunci.

Cheia se afla în mâna copilei. Sapt i—a dat o cinci şilingi.
—Iată un ordin de la Rege. Arată—i—l tatălui tău. Deschide poarta în linişte!

Am sărit jos. Ne—am unit forţele şi am rostogolit înapoi poarta cea mare, am dus caii afară şi am închis—o la loc.
—O să—mi pară rău pentru portar, dacă Michael află că nu era aici. Acum, băiete, să mergem în galop mic. Nu trebuie să ne grăbim cât timp ne aflăm aproape de oraş.

Totuşi, odată ieşiţi din oraş, pericolul nu mai era atât de mare, fiindcă toată lumea se afla înăuntru, petrecând, şi pe măsură ce se lăsa înserarea, am iuţit pasul, splendidul meu cal săltând sub mine de parcă eram o pană. Era o noapte senină şi de îndată a apărut şi luna. Am vorbit puţin pe drum şi mai ales despre progresul pe care—l făceam.
—Mă întreb ce a aflat oare Ducele ,din depeşele sale, am spus eu, la un moment dat.
—Da, şi eu mă întreb! a răspuns Sapt. Ne—am oprit ca să luăm o înghiţitură de vin şi ca să hrănim caii, pierzând astfel o jumătate de oră. Nu am îndrăznit să intru în han şi—am rămas alături de cai în grajd.

Am pornit mai departe după aceea şi parcurseserăm cam douăzeci şi cinci de mile, când Sapt s—a oprit brusc.

—Sst! ascultă! a strigat el.

Am ascultat. Departe, în spatele nostru, în liniştea serii—era doar nouă şi jumătate—am auzit zgomot de copite de cai. Vântul care bătea puternic în spatele nostru purta sunetul până la noi. M—am uitat la Sapt.

—Haide! a strigat el şi a dat pinteni calului.

Când ne—am oprit după aceea, nu se mai auzeau copitelor cailor şi am încetinit pasul. Le—am auzit apoi din nou. Sapt a sărit de pe cal şi şi—a apropiat urechea de pământ ascultând.

—Sunt doi, a spus el. Se afla la o milă distanţă de noi. Slavă Domnului că drumul e şerpuit, iar vântul e de partea noastră.

Am alergat mai departe în galop. Nu ne—am dat deloc bătuţi, se pare. Am ajuns la marginea pădurii din Zenda, iar copacii, strângându—se în urma noastră pe măsură ce drumul se unduia, ne împiedicau să—i vedem pe cei care ne urmăreau, iar pe ei să ne vadă pe noi.

Peste o altă jumătate de oră am ajuns la o răscruce, Sapt a tras hăţurile.

—La dreapta se află drumul nostru, a spus el. La stânga, Castelul. Fiecare dintre ele la o distanţă de circa opt mile. Coboară.

—Dar ne vor ajunge din urmă! am strigat eu.

—Coboară! a repetat brusc.

Şi l—am ascultat. Pădurea era deasă până la marginea drumului. Am dus caii într—un desiş, i—am legat cu batiste la ochi şi am rămas lângă ei.

—Vrei să vezi cine sunt? am şoptit eu.

—Da, şi unde merg, a răspuns.

Am văzut că avea revolverul în mână. Zgomotul copitelor se auzea din ce în ce mai aproape. Luna strălucea acum plină şi clară, astfel încât drumul era luminat în întregime de ea. Pământul era tare şi deci nu lăsaserăm urme.

—Iată—i că vin! a şoptit Sapt.

— E Ducele!

—M—am gândit eu, a răspuns el.

Era Ducele, şi cu el, un bărbat corpolent, pe care îl cunoşteam bine şi care a avut motiv să mă cunoască după aceea—May Holf, fratele lui Johann, gardianul şi valetul Alteţei sale. Erau pe urmele noastre. Ducele a tras hăţurile calului. Am văzut degetul lui Sapt încovoindu—se lin pe trăgaci. Cred că ar fi dat zece ani din viaţă pentru o împuşcătură, şi putea să—l culce la pământ pe Black Michael la fel de uşor cum aş fi făcut eu cu păsările de curte dintr—o fermă. L—am apucat de braţ. A dat din cap într—un mod liniştitor, era gata oricând să sacrifice înclinaţia în favoarea datoriei.

—Încotro? a întrebat Black Michael.

—La Castel, înălţimea voastră, l—a îndemnat însoţitorul său. Acolo vom afla adevărul.

Ducele a ezitat pentru un moment.

—Mi s—a părut că aud copite de cai, a spus el.

—Nu cred, înălţimea voastră.

—De ce să nu mergem la cabană?

—Mă tem de o capcană. Dacă totul este în ordine, de ce să mergem la cabană? Dacă nu este aşa, ni se întinde o cursă.

Deodată calul Ducelui a nechezat. Într—o clipă am înfăşurat pelerinele în jurul capetelor cailor şi, ţinându—le astfel, i—am ochit pe Duce şi pe servitorul său cu revolverele noastre. Dacă ne—ar fi găsit, ar fi fost morţi sau ar fi devenit prizonierii noştri.

Michael a mai aşteptat un moment. A strigat apoi:

—Spre Zenda, atunci!

Şi, dând pinteni calului, a pornit în galop.

Sapt a ridicat arma după el, pe faţa lui întipărindu—se expresia unui regret atât de melancolic, încât a trebuit să mă abţin să nu izbucnesc în râs. Timp de zece minute am stat pe loc.

—Vezi, a spus Sapt, i—au trimis veşti că totul e în ordine.

—Ce înseamnă asta? am întrebat.
—Dumnezeu ştie, a spus Sapt, încruntându—se cu asprime. Dar aceasta l—a adus de la Strelsau şi este neobişnuit de nedumerit.

Am încălecat apoi şi am mers tot atât de repede cât ne puteau duce caii noştri obosiţi. Căci pe durata acestor opt mile n—am mai vorbit deloc. Gândurile noastre erau cuprinse de teamă. „Totul este în ordine." Ce însemna? Era totul în ordine cu Regele?

Am zărit în cele din urmă şi cabana. Dând pinteni cailor într—un ultim galop, am călărit până la poartă. Totul era învăluit în linişte şi pace. Niciun suflet nu a venit în întâmpinarea noastră. Am descălecat în grabă. Deodată, Sapt m—a prins de braţ.
—Priveşte într—acolo! a spus el, arătând spre pământ. M—am uitat în jos. La picioarele mele zăceau cinci sau şase batiste de mătase, rupte, crestate şi sfâşiate. M—am întors întrebător spre el.
—Cu ele am legat—o pe bătrână, a spus el. Priponeşte caii şi vino cu mine.

Mânerul uşii s—a deschis fără rezistenţă. Am intrat în camera care fusese scena beţiei din noaptea trecută. Rămăşiţele mesei noastre şi sticlele goale erau încă împrăştiate acolo.
—Hai odată, a strigat Sapt, al cărui uimitor sânge rece cedase aproape în cele din urmă.

S—a repezit spre coridorul care ducea către pivniţe. Uşa pivniţei unde se afla depozitat cărbunele era larg deschisă.
—Au găsit—o pe bătrână, am spus eu.
—Puteai să—ţi dai seama după batiste, a zis el.

Am ajuns apoi în faţa uşii pivniţei cu vinuri. Era închisă. Arăta în bună regulă, tot aşa cum o lăsasem în dimineaţa aceea.
—Vino, e în ordine, am spus eu.

O înjurătură violentă a răsunat dinspre Sapt. S—a îngălbenit la faţă şi a arătat din nou înspre podea. O pată roşie se întindea pe podea dinspre uşă şi se răspândea apoi pe coridor, uscându—se acolo. Sapt s—a prăbuşit lângă peretele opus. Am încercat uşa. Era încuiată.
—Unde este Josef? a murmurat Sapt.
—Unde este Regele? am întrebat.

Sapt a scos o sticlă şi a dus—o la gură. Eu am dat fuga înapoi în sufragerie şi am apucat un vătrai greu din cămin, îngrozit şi tulburat, am aplicat câteva lovituri încuietorii de la uşă şi am tras un cartuş în ea. A cedat şi s—a deschis larg.
—Fă lumină, am spus.
Sapt se sprijinea încă de perete. Era, bineînţeles, mai emoţionat decât mine, fiindcă îşi iubea stăpânul. Nu—i era frică pentru el însuşi—niciun om n—a observat vreodată acest lucru la el, dar să—ţi închipui ce se putea afla în acea pivniţă întunecată era de ajuns să facă un om să se îngălbenească la faţă. Am intrat eu însumi, am luat cu mine un sfeşnic de argint de pe masa din sufragerie, am făcut lumină şi, pe când mă întorceam, am simţit ceara fierbinte picurându—mi pe mâna goală, în timp ce lumânarea se legăna încolo şi încoace, astfel încât n—am putut să—mi permit să—l dispreţuiesc pe Colonelul Sapt pentru faptul că era tulburat.

Am ajuns la uşa pivniţei. Pata se întinsese înăuntru şi culoarea ei roşie se transformase într—un maro spălăcit. Am înaintat în interiorul pivniţei, ţinând candela deasupra capului. Am văzut lăzi pline cu vin, am văzut păianjeni târându—se pe pereţi, am văzut, de asemenea, câteva sticle goale întinse pe podea, apoi, departe, în colţ, am văzut trupul unui bărbat, zăcând culcat pe spate, cu braţele desfăcute şi o tăietură adâncă de culoare purpurie de—a lungul gâtului. M—am dus până acolo, am îngenuncheat lângă el şi am încredinţat Domnului sufletul unui om credincios. Căci era trupul lui Josef, micul senator, ucis pe când îl păzea pe Rege.

Am simţit o mână pe umăr şi, întorcându—mă, l—am văzut lângă mine pe Sapt, cu ochii strălucind, cuprins de spaimă.
—Regele? Oh Doamne! Regele? a şoptit el răguşit. Am îndreptat lumina lumânării asupra fiecărui centimetru al pivniţei.
—Regele nu este aici, am spus eu.

Capitolul 7.MAIESTATEA SA DOARME LA STRELSAU

L—am apucat pe Sapt pe după umeri şi l—am sprijinit până am ieşit afară din pivniţă, trăgând uşa spartă după mine. Timp de zece minute sau mai mult am stat în linişte în sufragerie. Apoi bătrânul Sapt s—a frecat la ochi, a suspinat adânc şi şi—a venit în fire. Când ceasul de pe poliţa de deasupra căminului a bătut ora unu, a lovit podeaua cu piciorul, spunând:

—L—au prins pe Rege!

—Da, am spus eu, „totul e în ordine!", aşa cum zicea şi depeşa lui Black Michael. Prin ce momente trebuie să fi trecut când a auzit salutul salvelor de tun la Strelsau în dimineaţa aceasta! Mă întreb când a primit mesajul.

—Trebuie să fi fost trimis de dimineaţă, a spus Sapt. Probabil că l—au trimis înainte ca veştile despre sosirea ta la Strelsau să ajungă în Zenda—presupun că a venit din Zenda.

—Şi l—a avut asupra lui toată ziua! am exclamat eu. Pe cuvântul meu, nu sunt singurul om care a avut o zi grea! Ce şi—o fi închipuit, Sapt?

—Ce contează ce gândeşte el acum, băiete? M—am ridicat în picioare.

—Trebuie să ne întoarcem, am spus eu, şi să strângem toţi soldaţii din Strelsau. Ar fi cazul să plecăm în căutarea lui Michael înainte de—amiază.

Bătrânul Sapt şi—a scos pipa şi a aprins—o cu grijă de la lumânarea de pe masă, din care se scurgea ceară.

Poate că Regele e asasinat în timp ce noi stăm aici! am stăruit eu.

Sapt a mai fumat puţin în linişte.

—Blestemata aia de femeie bătrână! a izbucnit el. Probabil că le—a atras cumva atenţia. Parcă văd jocul. Ei au venit ca să—l răpească pe Rege şi, după cum spuneam, l—au găsit cumva. Dacă nu te—ai fi dus la Strelsau, tu, eu şi Fritz am fi fost în ceruri până acum!

—Şi Regele?

—Cine ştie unde este Regele acum? a întrebat el.

—Hai, să plecăm! am spus eu. Dar el stătea nemişcat. Şi deodată a izbucnit într—una dintre chicotelile

lui enervante:
—Pe legea mea, l—am zguduit pe Black Michael!
—Haide, haide! am repetat nerăbdător.
—Şi—l vom mai zgudui puţin, a adăugat el. Faţa sa zbârcită, bătută de vânturi, i se lărgi într—un zâmbet viclean, iar dinţii se iviră la capătul mustăţii sale încărunţite.
—Da, băiete, ne vom întoarce la Strelsau. Regele se va afla din nou în capitala sa mâine.
—Regele?
—Regele încoronat!
—Eşti nebun! am strigat.
—Dacă ne întoarcem şi vom povesti ce farsă am jucat, vieţile noastre nu vor mai valora nimic?
—Exact, am spus eu.
—Şi tronul Regelui? Crezi că nobilii şi oamenii vor fi încântaţi de faptul că au fost păcăliţi aşa cum i—aţi înşelat voi? Crezi că vor iubi un Rege care era prea beat ca să fie încoronat şi a trimis un servitor ca să se dea drept Rege?
—Era drogat, iar eu nu sunt un servitor.
—Versiunea mea va fi şi cea a lui Black Michael.
S—a ridicat, a venit spre mine şi şi—a aşezat mâna pe umărul meu..
—Băiete, a spus el, dacă eşti bărbat, poţi încă să—l salvezi pe Rege. Du—te înapoi şi ţine—i tronul cald.
—Dar Ducele ştie, mişeii pe care i—a angajat ştiu!
—Da, dar nu pot vorbi! a răcnit Sapt—cu un sentiment de triumf înverşunat. Am pus mâna pe ei! Cum pot să te denunţe pe tine fără să se denunţe pe ei? Acesta nu este Regele, pentru că l—am răpit pe Rege şi l—am omorât pe servitorul lui. Pot oare să spună asta?
Această poziţie avantajoasă m—a luminat brusc. Indiferent dacă Michael mă cunoştea sau nu, nu putea să vorbească. Dacă nu—l aducea pe Rege, ce putea face? Şi dacă îl aducea pe Rege, unde era acesta? Pentru o clipă, gândurile m—au purtat năvalnic, dar tot într—o clipă dificultăţile m—au copleşit.
—Trebuie să fiu găsit, am susţinut eu.
—Poate, dar fiecare oră contează. Şi mai presus de toate, trebuie să avem un Rege în Strelsau, dacă nu, oraşul va fi al lui Michael în douăzeci şi patru de ore şi ce valoare va mai avea viaţa Regelui atunci, sau tronul său? băiete, trebuie s—o faci!
—Să presupunem că—l vor omorî pe Rege...
—Îl vor omorî ei, dacă n—o faci tu.
—Sapt, să presupunem că l—au omorât pe Rege...
—Atunci, pe Dumnezeu, eşti un Elphberg aşa cum este şi Michael şi vei domni în Ruritania! Dar nu cred că l—au asasinat, şi nici n—o vor face, dacă eşti pe tron. Îl vor omorî pe el, ca să te pună pe tine în loc?
Era un plan sălbatic, mai sălbatic şi mai disperat decât şiretlicul pe care îl dusesem deja la capăt, dar pe când îl căutam pe Sapt, am observat punctele forte din jocul nostru. În plus, eram tânăr şi îmi plăcea acţiunea şi mi se oferea un astfel de rol într—o astfel de piesă în care poate niciun om nu mai jucase încă.
—Voi fi descoperit, am spus.
—Poate, a spus Sapt. Vino la Strelsau! Vom fi prinşi ca şoarecii într—o capcană, dacă stăm aici.
—Sapt, am strigat, voi încerca!
—Bine jucat! a spus el. Sper că ne—au lăsat caii. Mă duc să văd.
—Trebuie să—l îngropăm pe acel biet băiat, am spus eu.
—Nu—i timp, a spus Sapt.
—O voi face eu.
—Naiba să te ia! a rânjit el. Eu te fac Rege şi, ei bine, fă—o. Du—te şi adu—l, în timp ce eu am grijă de cai. N—o să zacă la adâncime foarte mare, dar mă îndoiesc că—i va păsa de asta. Bietul Josef! Era un omuleţ onest.
El a ieşit afară, iar eu am intrat în pivniţă. L—am ridicat pe bietul Josef în braţe, l—am dus până în coridor şi de acolo către uşa casei. Ajuns înăuntru, l—am pus pe jos, amintindu—mi că trebuie să găsesc cazmale pentru sarcina noastră. Sapt a venit sus exact în clipa aceea.
—Caii sunt în regulă, unul dintre ei este chiar fratele calului care te—a adus aici. Dar nu mai e nevoie să faci treaba asta.

—Nu plec până nu e îngropat.
—Ba da, o vei face.
—Nicidecum, Colonele Sapt, nici măcar pentru toată Ruritania.
—Neghiobule! a spus el. Vino aici.

M—a tras lângă uşă. Luna apunea, dar cam la trei sute de iarzi depărtare, am distins un grup de oameni venind pe drumul dinspre Zenda. Erau şapte sau opt, patru erau călare, iar restul pe jos, şi am observat că duceau unelte lungi pe umeri care, după cum bănuiam eu, erau cazmale şi târnăcoape.
—Te vor scuti de trudă, a spus Sapt. Vino cu mine.

Avea dreptate. Grupul care se apropia era format probabil, fără niciun fel de îndoială, din oamenii Ducelui Michael veniţi să îndepărteze urmele faptei lor diabolice. N—am mai ezitat, dar m—a cuprins o dorinţă irezistibilă. Arătând spre trupul sărmanului Josef, i—am spus lui Sapt:
—Colonele, ar trebui să luptăm pentru el!
—Ai vrea să—i ţii companie, nu—i aşa? Dar e o treabă prea riscantă, Maiestatea voastră.
—Trebuie să—i lovesc măcar odată, am spus eu. Sapt a şovăit.
—Ei bine, a spus el, nu e de datoria noastră, ştii, dar ai fost un băiat bun, şi dacă ajungem să jelim, al naibii să fiu, ne scuteşte de la a gândi prea mult! Îţi voi arăta cum să—i ocheşti.

A închis cu grijă spărtura uşii.

Apoi ne—am retras prin casă şi ne—am croit drum spre intrarea din spate. Aici ne aşteptau caii noştri. Urmele trăsurii din jurul cabanei fuseseră şterse.
—Revolverul e pregătit? a întrebat Sapt.
—Nu, pentru mine nu există decât spada, am spus eu.
—Ei, eşti însetat în seara asta, a chicotit Sapt. Aşa să fie. Am încălecat, trăgând săbiile, şi am aşteptat în linişte un minut sau două. Am auzit apoi grupul de oameni pe drum, de cealaltă parte a casei. S—au oprit, şi unul dintre ei a strigat:
—Să mă duc deci să—l aduc acum?
—Acum! a şoptit Sapt.

Dând pinteni cailor, ne—am repezit în galop în jurul casei şi într—o clipă ne—am aflat printre ticăloşi. Sapt mi—a spus după aceea că a omorât un om şi l—am crezut, dar nu l—am mai văzut deloc. Cu o lovitură, am despicat capul unui ins călare pe un cal brun şi a căzut la pământ. Apoi m—am trezit vizavi de un bărbat solid şi eram pe jumătate conştient că un altul se află în dreapta mea. Era prea periculos ca să mai stau şi, cu o mişcare simultană, am dat din nou pinteni calului şi am înfipt sabia în pieptul bărbatului cel solid. Glontele său mi—a şuierat pe la ureche—puteam să jur că aproape mi—a atins—o. Am tras sabia, dar nu voia să iasă şi am renunţat la ea, apoi am pornit în galop după Sapt, pe care l—am văzut cam la douăzeci de iarzi în faţă. Mi—am luat rămas bun, făcând semn cu mâna, dar am lăsat—o jos în secunda următoare, cu un ţipăt, fiindcă un glonte mi—a atins degetul şi am simţit sângele. Bătrânul Sapt s—a întors în loc. Cineva a tras din nou, dar nu aveau puşti, iar noi ne aflam în afara razei lor de tragere. Sapt a început să râdă.
—Unuia i—am venit eu de hac, iar tu, cu puţin noroc, ai avut grijă de alţi doi, a spus el. Micul Josef va avea companie.
—Da, vor rămâne un careu, am spus eu.

Sângele îmi fierbea în vene şi mă bucuram că—i omorâsem.
—Ei bine, o noapte plăcută pentru unii înseamnă trudă pentru alţii! a spus el. Mă întreb dacă şi—au dat seama cine eşti.
—Bărbatul cel solid şi—a dat seama, pe când îi înfigeam sabia în piept, l—am auzit strigând: Regele!
—Bine! bine! Oh, îi vom da ceva de lucru lui Michael până să isprăvim!

Oprindu—ne pentru o clipă, mi—am pansat degetul rănit, care sângera nestingherit şi care mă durea cumplit,osul fiind destul de julit. Apoi am călărit mai departe,cerând bunilor noştri cai tot ce era mai bun în ei. Emoţia luptei şi a curajului nostru nemăsurat se domolise şi călăream într—o linişte sumbră. Era un revărsat de zori senin şi rece. Am găsit un fermier care doar ce se trezise şi l—am determinat să ne dea hrană pentru noi şi pentru cai. Iar eu, născocind o durere de dinţi, mi—am acoperit faţa cu grijă. Apoi ne—am dus tot înainte, până ce Strelsau s—a irit în faţa noastră.

Era ora opt sau aproape nouă, iar porţile erau toate deschise ca de obicei, mai puţin atunci când

capriciile ducelui sau intrigile sale le închideau. Am intrat în acelaşi fel în care ieşiserăm în seara de dinainte, toţi patru—oameni şi cai—osteniţi şi epuizaţi. Străzile erau şi mai liniştite decât atunci când am plecat: toată lumea se refăcea după reveria din noaptea trecută şi de—abia am întâlnit un suflet până am ajuns la poarta cea mică a Palatului. Acolo ne aştepta bătrânul grăjdar al lui Sapt.

—E totul în regulă, Sire? a întrebat el.

—Totul e în regulă, a spus Sapt, iar bărbatul, îndreptându—se către mine, mi—a luat mâna ca să mi—o sărute.

—Regele e rănit! a strigat.

—Nu—i nimic, am spus eu, pe când descălecam, mi—am prins degetul la uşă.

—Aminteşte—ţi—tăcere! a spus Sapt. Ah dar, bunul meu Freyler, nu—i nevoie să—ţi spun asta!

Bătrânul bărbat a dat din umeri.

—Tuturor tinerilor le place să călătorească peste tot, de ce nu şi Regelui? a spus el.

Şi râsul lui Sapt i—a confirmat această părere.

—Trebuie să ai mereu încredere în oameni, a observat Sapt, potrivind cheia în broască, atât cât e necesar.

Am intrat înăuntru şi am ajuns la garderobă. Deschizând brusc uşa, l—am văzut pe Fritz von Tarlenheim pe sofa, încordat şi îmbrăcat complet. Părea că doarme, dar intrarea noastră l—a trezit. A sărit în picioare, mi—a aruncat o privire şi, cu un strigăt vesel, s—a aruncat în genunchi înaintea mea.

—Slavă Domnului, Sire! slavă Domnului, sunteţi în siguranţă! a strigat el, întinzând mâna ca să o prindă pe a mea.

Mărturisesc că am fost mişcat. Regele, oricare ar fi fost defectele lui, îi făcea pe oameni să—l iubească. Pentru un moment n—am putut să vorbesc sau să—i răpesc iluziile bietului om. Dar bătrânul şi durul Sapt nu avea astfel de sentimente. Şi—a izbit încântat coapsa cu palma.

—Bravo, băiete! a strigat el. O facem şi pe asta! Fritz s—a uitat în sus dezorientat. I—am întins mâna.

—Sunteţi rănit, Sire! a exclamat el.

—E doar o zgârietură, am spus eu, dar... şi m—am oprit. S—a ridicat în picioare cu un aer dezorientat. Ţinându—mi mâna, m—a măsurat de sus până jos şi viceversa. Apoi mi—a dat drumul la mână şi s—a dat înapoi.

—Unde este Regele? Unde este Regele? a strigat el. Sst! linişte, neghiobule! a rostit Sapt printre dinţi. Nu atât de tare! Iată—l pe Rege! În uşă s—a auzit o bătaie. Sapt m—a apucat de mână.

—Aici, repede, în dormitor! Dă—ţi jos chipiul şi cizmele. Intră în pat. Acoperă totul.

Am făcut ce mi s—a poruncit. Un moment mai târziu Sapt a intrat, a dat din cap aprobator, a rânjit şi mi—a prezentat un tânăr domn extrem de elegant şi respectuos, care a venit la marginea patului, înclinându—se de mai multe ori şi informându—mă că face parte din suita Prinţesei Flavia şi că Alteţa sa Regală l—a trimis special să se intereseze de starea sănătăţii Regelui după oboseala prin care a trecut Maiestatea sa în ziua anterioară.

— Mii de mulţumiri, domnule, verişoarei mele, am zis eu, şi spune—i Alteţei sale Regale că nu m—am simţit mai bine niciodată în viaţa mea.

—Regele, a adăugat bătrânul Sapt (căruia, începusem să—mi dau seama, îi plăcea să spună o minciună bună, aşa pentru el), a dormit neîntors toată noaptea.

Tânărul domn (îmi amintea de Osric din Hamlet) a făcut din nou o plecăciune. Farsa luase sfârşit şi chipul palid al lui Fritz von Tarlenheim ne—a trezit la realitate—deşi, sincer, farsa era realitate pentru noi acum.

—Regele e mort? a şoptit el.

—Doamne fereşte, nu, am spus eu. Dar e în mâinile lui Black Michael!

Capitolul 8.VERIŞOARĂ CINSTITĂ ŞI UN FRATE ASCUNS

O adevărată viaţă de rege este poate una grea, dar cea a unui pretins rege este, vă garantez, mult mai grea. A doua zi, Sapt mi—a dat instrucţiuni în privinţa îndatoririlor mele, ceea ce trebuie să fac şi ceea ce trebuie să ştiu, timp de trei ore, apoi am îmbucat ceva la micul dejun, Sapt stând încă în faţa mea, spunându—mi că Regele bea întotdeauna vin alb dimineaţa şi se ştia că detesta toate felurile de mâncare foarte condimentate. Apoi a venit Cancelarul timp de alte trei ore, şi a trebuit să—i explic că rana de la deget (s—a dovedit că întâmplarea cu glonţele a fost una fericită) mă împiedica să scriu, de unde s—a stârnit mare agitaţie, s—au căutat precedente şi aşa mai departe şi am sfârşit prin „a mă impune", iar Cancelarul a atestat—o cu un surplus de jurăminte solemne. Apoi a fost introdus ambasadorul francez pentru a—şi prezenta scrisorile de acreditare, aici ignoranţa mea nu avea nicio importanţă, de vreme ce Regele era oricum lipsit de experienţă în această chestiune. (Am parcurs în următoarele zile întreg corpul diplomatic, o succesiune a Coroanei provocând toată această agitaţie.)

Apoi, în cele din urmă, am fost lăsat în pace. L—am chemat pe noul meu servitor (l—am ales ca succesor al sărmanului Josef pe un tânăr care nu—l cunoscuse niciodată pe Rege), am poruncit să—mi fie adus un brandy cu sifon şi i—am atras atenţia lui Sapt că speram acum să fiu lăsat să mă odihnesc.

Fritz von Tarlenheim era prin apropiere.

—Pe legea mea! a strigat el, pierdem timpul. Când o să—i venim de hac lui Black Michael?

—Uşurel, fiule, uşurel, a spus Sapt, încruntându—şi sprâncenele. Va fi o plăcere, dar s—ar putea să ne coste scump. Va cădea Michael şi—l va lăsa pe Rege în viaţă?

—Şi, am sugerat eu, în vreme ce Regele se află aici, în Strelsau, pe tronul său, ce motiv de nemulţumire ar avea el împotriva scumpului său frate Michael?

—Nu vom face nimic, deci?

—Nu trebuie să facem nimic prostesc, a mârâit Sapt.

—De fapt, Fritz, am spus eu, asta îmi aminteşte de o situaţie dintr—una dintre piesele voastre englezeşti—„Criticul"—aţi auzit de ea? Sau, dacă vreţi, de doi bărbaţi, fiecare acoperindu—l pe celălalt cu un revolver. Căci nu—l pot expune pe Michael fără să mă expun pe mine.

—Şi pe Rege, a adăugat Sapt.

—Şi al naibii să fiu dacă Michael nu se va expune singur, în cazul în care încearcă să mă expună pe mine!
—Frumoasă treabă, a spus bătrânul Sapt.
—Dacă sunt descoperit, am continuat eu, voi mărturisi pe faţă şi voi lupta până la capăt cu Ducele, dar în clipa de faţă aştept să facă el o mişcare.
—Îl va ucide pe Rege, a spus Fritz.
—Nicidecum, a răspuns Sapt.
—Jumătate din cei şase sunt în Strelsau, a spus Fritz.
—Doar jumătate? Eşti sigur? a întrebat Sapt nerăbdător.
—Da, doar jumătate.
—Atunci Regele e în viaţă, deoarece ceilalţi trei îl păzesc! a strigat Sapt.
—Da, ai dreptate! a exclamat Fritz, chipul lui înseninându—se.
—Dacă Regele era mort şi îngropat, ar fi fost cu toţii aici cu Michael. Colonele, ştii că Michael s—a întors?
—Ştiu, blestemat să fie!
—Domnilor, domnilor, am spus eu, cine sunt cei şase?
—Cred că îi vei cunoaşte în curând, a spus Sapt. Sunt şase gentilomi pe care Michael îi are pe lângă el. Trei sunt ruritani, apoi mai e un francez, un belgian şi unul dintre compatrioţii tăi.
—Cu toţii ar tăia gâtul cuiva dacă Michael le—ar porunci, spus Fritz.
—Poate că—l vor tăia pe al meu, am sugerat.
—Tot ce e posibil, a aprobat Sapt. Cine e aici, Fritz?
—De Gautet, Bersonin şi Detchard.
—Străinii! E clar ca bună ziua. I—a adus aici pe ei şi i—a lăsat pe ruritani cu Regele, şi aceasta din cauză că vrea să—i implice pe ruritani cât de mult poate.
—Nu era niciunul dintre ei printre prietenii noştri de la cabana, atunci? am întrebat.
—Îmi doresc să fi fost, a spus Sapt gânditor. Ar fi fost patru, nu şase, până acum.

Îmi dezvoltasem deja un atribut al loialităţii—sentimentul că nu trebuia să dezvălui nimănui toate gândurile sau planurile mele secrete, nici măcar celor mai intimi prieteni. Am rămas neclintit asupra cursului acţiunii mele. Intenţionam să devin cât de popular posibil şi în acelaşi timp să nu—i arăt lui Michael că a căzut în dizgraţie. Prin aceste mijloace sper să potolesc ostilitatea partizanilor săi şi să fac să pară, dacă s—ar ivi un conflict deschis, că a fost nerecunoscător şi nu persecutat.

Totuşi un conflict deschis nu era ceea ce îmi doream. Interesul Regelui cerea discreţie, şi în timp ce discreţia dăinuia, aveam de jucat un rol straşnic în Strelsau şi Michael nu trebuia să devină mai puternic, din cauza faptului că nu luasem încă nicio măsură!

Am poruncit să îmi fie adus calul şi, însoţit de Fritz von Tarlenheim, am călărit pe bulevardul cel mare şi nou din Parcul Regal, răspunzând la toate saluturile pe care le primeam cu o politeţe pedantă.

Apoi am mers călare pe alte câteva străzi, m—am oprit şi am cumpărat flori de la o fată drăguţă, pe care am plătit—o cu o monedă de aur, apoi, după ce am atras cantitatea dorită de atenţie (căci pe urmele mele era un alai format din cinci sute de oameni), m—am îndreptat spre reşedinţa Prinţesei Flavia şi am întrebat dacă era de acord să mă primească.

Acest pas a stârnit foarte mult interes şi a fost întâmpinat cu strigăte de aprobare. Prinţesa era foarte populară şi însuşi Cancelarul n—a avut niciun scrupul în a—mi sugera că stăruinţa mea constantă, care nu putea să aibă decât o finalitate rapidă şi prielnică, îmi va aduce o afecţiune mai mare din partea supuşilor mei. Bineînţeles, Cancelarul nu înţelegea dificultăţile care puteau să apară, dacă urmam sfatul său loial şi excelent.

Totuşi m—am gândit că nu strică dacă—i fac o vizită, şi în acest scop, Fritz m—a susţinut cu o cordialitate care m—a surprins, până când a mărturisit că şi el avea motivele lui, care îl determinau să agreeze o vizită acasă la Prinţesă, motiv care nu era altceva decât o mare dorinţă de a o vedea pe Doamna de onoare a Prinţesei şi prietenă intimă, Contesa Helga von Strofzin.

Eticheta venea în ajutorul speranţelor lui Fritz. În timp ce am fost condus în camera Prinţesei, el a rămas alături de Contesă în anticameră, în ciuda oamenilor şi servitorilor care se învârteau fără rost de colo până colo, nu mă îndoiesc că au reuşit să aibă o conversaţie intimă, dar n—aveam timp liber ca să mă gândesc la ei, fiindcă jucam cea mai delicată mişcare din tot jocul meu dificil.

Trebuia să am grijă ca Prinţesa să—mi fie devotată şi să—mi rămână totuşi indiferentă, trebuia să—i arăt afecţiune, şi să n—o simt. Trebuia să întreţin iubirea altuia şi să fac aceasta cu o fată care, Prinţesă sau nu, era cea mai frumoasă dintre toate fetele pe care le văzusem vreodată.

Ei bine, mi—am adunat toate puterile pentru a duce la îndeplinire această sarcină, lucru care nu era deloc uşor de realizat, mai ales din cauza îmbrăţişării cu care am fost primit. Cum am reuşit să—mi duc la bun sfârşit planul, veţi vedea mai târziu.

—Sunteţi pe cale de a obţine lauri, a spus ea. Sunteţi ca prinţul lui Shakespeare care s—a schimbat, devenind rege. Dar uit că sunteţi deja Rege, Sire.

—Nu vă cer decât să spuneţi ceea ce vă dictează inima şi să nu—mi spuneţi decât pe nume.

S—a uitat la mine preţ de o clipă.

—Atunci sunt bucuroasă şi mândră, Rudolf, a spus ea. Şi, după cum îţi spuneam, însuşi chipul tău e schimbat.

Am acceptat complimentul, dar nu—mi plăcea subiectul, aşa că am spus:

—Am auzit că fratele meu s—a întors. A fost în excursie, nu—i aşa?

—Da, e aici, a spus ea, încruntându—şi puţin sprâncenele.

—Nu prea poate să stea departe de Strelsau, se pare, am observat eu, zâmbind. Ei bine, suntem cu toţii bucuroşi să—l vedem. Cu cât e mai aproape, cu atât mai bine.

Prinţesa m—a privit cu o sclipire de amuzament în ochi.

—Cum, vere? Aşa poţi să...?

—Să—l urmăresc mai bine ce face? Poate, am spus eu. Şi de ce eşti bucuroasă?

—N—am spus că sunt bucuroasă, a răspuns ea.

— Aşa spun unii oameni.

—Sunt atât de multe persoane insolente, a zis ea, cu o trufie încântătoare.

—Vrei poate să spui că şi eu sunt una dintre ele?

—Maiestatea sa, nu, a zis ea, făcând o reverenţă, cu un respect prefăcut, dar adăugând cu răutate, după o pauză: Doar dacă nu e asta...

—Ei bine, ce voiai să zici?

—Doar dacă spui că nu—mi pasă deloc unde este Ducele le Strelsau.

Chiar îmi doream în clipa aceea să fi fost Regele.

—Nu te preocupă vărul Michael, pe unde...

—Ah, vărul Michael! Eu îi spun Ducele de Strelsau.

—Îi spui Michael când te întâlneşti cu el?

—Da... din ordinele tatălui tău.

—Înţeleg. Şi acum din ordinele mele?

—Dacă acestea sunt ordinele tale.

—Oh, categoric! Trebuie să fim cu toţii pe placul dragului nostru Michael.

—Îmi porunceşti deci să—i primesc şi prietenii, presupun?

—Pe cei şase?

—Şi tu îi numeşti aşa?

—Pentru a fi la modă, da. Dar îţi poruncesc să nu primeşti pe nimeni, dacă nu doreşti.

—Cu excepţia ta?

—Mă rog pentru mine. Nu pot da porunci în cazul meu.

În timp ce vorbeam, s—au auzit aclamaţii de pe stradă, prinţesa a alergat la fereastră.

—El este! a strigat ea. E Ducele de Strelsau!

Am zâmbit, dar n—am spus nimic. Ea s—a întors pe scaunul ei. Am aşteptat în tăcere pentru câteva momente. Zgomotul de afară se potolise, dar am auzit zgomot de paşi în anticameră.

Acesta a continuat timp de câteva minute. Mă întrebam ce se întâmplase cu Michael, dar se pare că nu era de datoria mea să mă amestec. Deodată, spre surpriza mea, Flavia a întrebat cu o voce tulburată, strângându—şi mâinile la piept:

—Procedezi înţelept, dacă—l enervezi?

—Poftim? Pe cine? Cum îl enervez?

—Ei bine, făcându—l să aştepte.

—Scumpa mea verişoară, nu vreau să—l fac să...
—Atunci, poate să intre?
—Bineînţeles, dacă asta doreşti. M—a privit într—un mod straniu.
—Ce caraghios eşti, a spus ea. Bineînţeles, nu putea fi anunţat nimeni în timp ce eram cu tine.
Iată un atribut fermecător al regalităţii!
—Excelentă această normă de etichetă! am strigat. Dar o uitasem cu totul, şi dacă eram singur cu altcineva, nu puteai fi anunţată?
—Doar ştii acest lucru la fel de bine ca şi mine. Puteam fi anunţată, fiindcă sunt de viţă regală.
Şi arăta în continuare nedumerită.
—N—am putut niciodată să ţin minte aceste reguli prosteşti, am spus eu, destul de slab, pe când îl înjuram în şoaptă pe Fritz, pentru că nu mă informase. Dar îmi voi repara greşeala.
Am sărit în picioare, m—am repezit zgomotos să deschid uşa şi am înaintat în anticameră. Michael stătea la masă, cu o căutătură deosebit de încruntată. Toţi ceilalţi stăteau în picioare, mai puţin Fritz, tânărul vulpoi neruşinat, care lenevea nestingherit într—un fotoliu, flirtând cu Contesa Helga.
A făcut un salt pe când intram, cu o promptitudine plină de respect, care era în contrast cu nonşalanţa sa anterioară. Nu—mi era deloc greu să înţeleg că era posibil ca Ducele să nu—l placă pe Fritz.
Am întins mâna, Michael mi—a luat—o, iar eu l—am îmbrăţişat. Apoi l—am tras după mine în camera de dinăuntru.
—Frate, am spus, dacă ştiam că eşti aici, n—ar fi trebuit să aştepţi nici măcar un moment înainte de a—i cere Prinţesei să—mi permită să i te aduc.
Mi—a mulţumit, însă cu răceală. Omul avea multe calităţi, însă nu—şi putea ascunde sentimentele. Un simplu străin putea să—şi dea seama că mă ura şi îi displăcea şi mai tare să mă vadă cu Prinţesa Flavia. Totuşi sunt convins că încerca să—şi ascundă ambele sentimentele şi, mai mult, să mă facă să cred că eram într—adevăr Regele. Nu mi—am dat seama, bineînţeles, chiar dacă Regele n—ar fi fost un impostor şi, în acelaşi timp, mai deştept şi mai îndrăzneţ decât mine (şi am început să—mi imaginez cum mi s—ar potrivi acel rol), Michael tot n—ar fi putut să creadă. Şi dacă nu credea, cât de tare trebuie să fi detestat să—mi arate respect, mai ales când a auzit „Michael" al meu şi „Flavia" mea!
—V—aţi rănit la mână, Sire, a observat el, îngrijorat.
—Da, mă jucam un joc cu o corcitură (voiam să—l întărât), şi ştii, frate, astfel de câini au firi şovăielnice.
A zâmbit acru şi ochii lui negri s—au oprit o vreme asupra mea.
—Dar nu e periculoasă muşcătura? a strigat Flavia neliniştită.
—Nu aceasta, am spus eu. Dacă i—aş fi dat ocazia să muşte mai adânc, ar fi fost altceva, verişoară.
—Dar a fost ucis cu siguranţă, nu—i aşa? a spus ea.
—Nu încă. Aşteptăm să vedem dacă muşcătura sa este periculoasă.
—Şi dacă este? a întrebat Michael, cu zâmbetul său acru.
—I se va aplica o lovitură în cap, frate, am spus eu.
—Nu te vei mai juca cu el? a stăruit Flavia.
—Poate că mă voi mai juca.
—Te poate muşca din nou.
—Fireşte că va mai încerca, am spus eu, zâmbind. Apoi, temându—mă că Michael va face o observaţie la auzul căreia trebuia să mă prefac ofensat (căci, deşi era posibil să—mi remarce ura, trebuia să par plin de îngăduinţă), am început să—l felicit pentru forma excelentă în care se afla regimentul său şi pentru primirea lor loială din ziua încoronării. De acolo am trecut la o descriere încântătoare a cabanei de vânătoare pe care mi—o închinase. Dar s—a ridicat deodată în picioare. Nu putea să—şi păstreze calmul şi, cerându—şi scuze, şi—a luat rămas bun. Totuşi, când a ajuns la uşă, s—a oprit, spunând:
—Trei prieteni de—ai mei sunt foarte nerăbdători să aibă onoarea de a vă fi prezentaţi, Sire. Sunt în anticameră.
M—am apropiat imediat de el, luându—l de braţ. Expresia de pe faţa sa îmi era extrem de scumpă—Am intrat în anticameră ca fraţii. Michael a făcut un semn şi trei bărbaţi au avansat.
—Aceşti domni, a spus Michael, cu o amabilitate pompoasă pe care, ca să fim drepţi cu el, putea să şi—o asume cu o eleganţă perfectă şi cu uşurinţă, sunt cei mai loiali şi cei mai devotaţi seniori ai Maiestăţii voastre şi sunt cei mai credincioşi şi ataşaţi prieteni.

—În primul şi în primul rând, sunt încântat să—i cunosc, am spus eu.

Au venit unul câte unul şi mi—au sărutat mâna: De Gautet, un bărbat înalt şi slab, cu părul ridicat drept în sus şi mustaţa lustruită, Bersonin, belgianul, un bărbat corpolent, de înălţime mijlocie, chel (deşi nu împlinise de mult treizeci de ani), şi, în cele din urmă, englezul, Detchard, un ins cu faţa mică, cu părul blond, tuns scurt şi un ten bronzat. Era un bărbat bine făcut, lat în umeri şi cu o talie subţire. Un bun luptător, dar un individ cocoşat, pe care l—am redus la tăcere. I—am vorbit în engleză, cu un slab accent străin şi pot să jur că individul a zâmbit, deşi zâmbetul a fost vizibil doar o fracţiune de secundă.

—Deci şi Domnul Detchard ştie secretul, m—am gândit eu. Cum scăpasem de fratele meu şi de prietenii săi, m—am întors ca să—mi iau adio de la verişoara mea. Stătea la uşă. Mi—am luat rămas bun de la ea, ţinându—i mâna într—a mea.

—Rudolf, a spus ea, foarte încet, vei fi precaut, da?

—De ce?

—Ştii tu... nu pot să spun. Dar ai în vedere cât înseamnă viaţa ta pentru...

—Ei bine, pentru... ?

—Pentru Ruritania.

Făceam bine, dacă—mi jucam rolul sau rău? Nu ştiu. Râul era de ambele părţi şi n—am îndrăznit să—i spun adevărul.

—Doar pentru Ruritania? am întrebat, delicat. Chipul ei fără seamăn s—a înflăcărat deodată.

—Şi pentru prietenii tăi, a spus ea.

—Prieteni?

—Şi pentru verişoara ta, a şoptit ea, sluga ta iubită.

Nu puteam să vorbesc. I—am sărutat mâna şi am plecat, blestemându—mă.

Afară l—am găsit pe Jupanul Fritz, destul de nepăsător faţă de pedestraşi, jucându—se de—a mângâiatul pisicii cu Contesa Helga.

—La naiba! a spus el, nu putem să punem tot timpul ceva la cale. Dragostea îşi cere drepturile.

—Înclin să cred că da, am spus eu.

Şi Fritz, care se afla alături de mine, a rămas respectuos în urma mea.

Capitolul 9.O NOUA ÎNTREBUINŢARE A UNEI MESE DE CEAI

Dacă ar trebui să povestesc în amănunţime evenimentele din viaţa mea de zi cu zi din această perioadă, s—ar putea dovedi instructive oamenilor cărora nu le sunt familiare dedesubturile palatelor, dacă aş dezvălui câteva dintre secretele pe care le—am aflat, s—ar putea dovedi interesante oamenilor de stat ai Europei. Nu intenţionez să fac niciunul dintre aceste lucruri. Aş fi între ciocan şi nicovală şi cred că ar trebui să mă rezum mai bine la drama ascunsă care se juca dedesubtul politicii ruritane.

Trebuie doar să spun că secretul înşelătoriei mele sfida deconspirarea. Am făcut greşeli. Am trecut prin momente neplăcute. Era nevoie de tot tactul şi bunăvoinţa pe care le stăpâneam, pentru a ascunde câteva aparente lacune în memorie şi atenţii neacordate unor vechi cunoştinţe, lucruri de care mă făceam vinovat. Dar am scăpat şi am atribuit salvarea mea, după cum am spus şi mai înainte, mai ales, însuşi curajului acestui plan îndrăzneţ. Aveam convingerea că, având în vedere asemănarea fizică corespunzătoare, era mult mai uşor să pretind că sunt Regele Ruritaniei decât să mă dau drept vecinul meu.

Într—o zi, Sapt a intrat în camera mea. Mi—a aruncat o scrisoare, zicând:

—E pentru tine, scrisul unei femei, cred. Dar am nişte veşti mai întâi.

—Şi care sunt acestea?

—Regele este la Castelul din Zenda, a spus el.

—De unde ştii?

—Fiindcă jumătate din cei şase oameni ai lui Michael sunt acolo. Am făcut cercetări şi sunt cu toţii acolo—Lauengram, Krafstein şi tânărul Rupert Hentzau—trei pungaşi, pe cinstea mea, cei mai straşnici pe care—i are Ruritania.

—Şi?

—Ei bine, Fritz vrea să mergi la Castel cu caii, cu infanteria şi artileria.

—Şi să ne târâm prin şanţul cetăţii? am întrebat.

—Cam asta ar trebui făcut, a rânjit Sapt, însă trupul Regelui nu va mai fi acolo în cazul ăsta.

—Eşti convins că se află acolo?

—Foarte probabil. Şi în afară de prezenţa celor trei, podul mobil este ţinut ridicat şi nimeni nu intră fără ordin de la tânărul Hentzau sau Black Michael însuşi. Trebuie să—l legăm pe Fritz.

—Voi merge eu spre Zenda.

—Eşti nebun.

—Într—o zi.

—Oh, poate. Şi probabil că vei sta acolo, dacă vrei.

—Tot ce e posibil, prietene, am spus eu nepăsător.

—Maiestatea sa pare morocănos, a observat Sapt. Cum mai stai cu dragostea?

—Naiba să te ia, ţine—ţi gura! am spus. M—a privit un moment, apoi şi—a aprins pipa. Era cât se poate de adevărat că nu eram în toane bune şi am continuat cu încăpăţânare:

—Oriunde mă duc, trebuie să fac uz de subterfugii pentru a scăpa de o duzină de inşi.

—Ştiu asta, eu ţi—i trimit, a răspuns el cu calm.

—De ce?

—Ei bine, a spus Sapt, pufăind din pipă, lui Black Michael chiar nu i—ar displăcea dacă ai dispărea. În cazul în care tu n—ai mai fi, vechiul joc pe care noi l—am întrerupt s—ar juca în continuare, sau cel puţin ar avea o şansă să fie jucat.

—Pot să—mi port singur de grijă.

—De Gautet, Bersonin şi Detchard sunt în Strelsau, şi, băiete, oricare dintre ei ţi—ar tăia gâtul la fel de bucuros, cum i l—aş tăia eu lui Black Michael, dar într—un mod mult mai perfid. Despre ce este vorba în scrisoare?

Am deschis—o și am citit—o cu voce tare:

„Dacă Regele doreşte să cunoască ceea ce îl interesează în mod deosebit, să facă întocmai ceea ce i se cere în această scrisoare. La capătul Noului Bulevard se află o casă cu un parc mare. Casa are un portic cu o statuie în formă de nimfă pe el. Grădina este înconjurată de un zid, în spatele grădinii se află o poartă decupată în zid. În seara asta la miezul nopţii, dacă Regele intră singur pe acea poartă, o ia la dreapta şi merge douăzeci de iarzi, va găsi un pavilion, la care se ajunge urcând un şir de şase trepte. Dacă le urcă

şi intră, va găsi pe cineva care îi va spune ceva ce îi va influenţa foarte tare viaţa şi tronul. Acestea sunt scrise de o prietenă credincioasă. Trebuie să vină singur. Dacă nu ia în seamă invitaţia viaţa sa, va fi în pericol. Să nu arate acestea nimănui, dacă nu va distruge o femeie care—l iubeşte. Black Michael nu iartă."

—Nu, a observat Sapt, pe când terminam, dar poate dicta o scrisoare frumoasă.

Ajunsesem la aceeaşi concluzie şi eram gata să arunc scrisoarea, când am văzut că mai era ceva scris pe spate.

—Hei! mai e ceva scris.

„Dacă ai îndoieli, a continuat autorul, consultă—l pe Colonelul Sapt".

—Ei, a exclamat distinsul domn, peste măsură de uimit. Mă ia drept prost, mai prost ca tine?

I—am făcut semn să păstreze liniştea.

„Întreabă—l ce femeie ar face orice ca să—l împiedice pe Duce de la a se mărita cu verişoara sa şi prin urmare, orice ca să—l împiedice să devină rege. Şi întreabă dacă numele ei începe cu A."

Am sărit în picioare. Sapt şi—a lăsat jos pipa.

—Antoinette de Mauban, pe legea mea! am strigat.

—De unde ştii? a întrebat Sapt.

I—am spus ce ştiam despre doamnă şi cum aflasem. El a dat din cap.

—Adevărul e că s—a certat foarte tare cu Michael, a spus el gânditor.

—Dacă este aşa, ne—ar putea fi de folos, am spus eu.

—Cred totuşi că Michael a scris scrisoarea.

—Şi eu cred acelaşi lucru, dar vreau să ştiu sigur. Voi merge, Sapt.

—Nu, eu voi merge, a spus el.

—Poţi să mergi până la poartă..

—Voi merge până la pavilion.

—Al naibii să fiu dacă te las.

M—am ridicat şi m—am sprijinit de poliţa căminului.

—Sapt, cred în acea femeie şi voi merge.

—Eu nu cred în nicio femeie, a spus Sapt şi nu vei merge.

—Ori mă duc la pavilion ori înapoi în Anglia, am spus eu. Sapt începuse să înţeleagă exact până unde putea să conducă sau să domine şi când trebuia să dea ascultare.

—Acţionăm împotriva timpului, am adăugat eu. Fiecare zi care trece reprezintă un risc real pentru Rege, dacă îl lăsăm acolo unde se află. Există un risc real de fiecare dată când mă prefac aşa, ca acum. Sapt, trebuie să jucăm dur, trebuie să forţăm jocul.

—Atunci, aşa să fie, a spus el, cu un oftat. Pe scurt, la unsprezece şi jumătate în acea noapte, eu şi cu Sapt am încălecat pe cai. Fritz a fost din nou lăsat de gardă, destinaţia noastră nefiindu—i dezvăluită. Era o noapte foarte întunecoasă. Nu purtam sabie, dar aveam un revolver, un cuţit lung şi o lanternă optică. Am ajuns lângă poartă. Am descălecat. Sapt mi—a întins mâna.

—Voi aştepta aici, a spus el. Dacă aud o împuşcătură, voi...

—Stai pe loc, este singura şansă a Regelui. Nu trebuie să păţeşti şi tu ceva rău.

—Ai dreptate, băiete. Noroc bun!

Am împins portiţa. A cedat şi m—am trezit într—un fel de desiş sălbatic de arbuşti. Era acolo şi aleea acoperită cu iarbă şi, luând—o la dreapta, aşa cum mi se ceruse, am urmat—o cu prudenţă. Lanterna era închisă, iar revolverul îl aveam în mână. N—am auzit niciun sunet. Deodată, în întunecimea din faţa mea, am întrezărit un obiect mare întunecat. Era pavilionul. Am ajuns la scări, le—am urcat şi m—am trezit în faţa unei uşi şubrede şi firave de lemn, care se ţinea în zăvor. Am împins—o şi am intrat. O femeie mi—a ieşit în întâmpinare şi m—a apucat de mână.

— Închide uşa, a şoptit ea.

Am ascultat—o şi am îndreptat lumina lanternei înspre ea. Era îmbrăcată într—o rochie ele seară, gătită în mod somptuos şi frumuseţea ei brună, izbitoare era reflectată minunat în strălucirea orbitoare a lanternei. Pavilionul era o cămăruţă goală, mobilată cu doar câteva scaune şi o măsuţă din fier, aşa cum întâlneşti într—o ceainărie sau într—o cafenea în aer liber.

—Nu vorbi, a spus ea. Nu e timp. Ascultă! Te cunosc, Domnule Rassendyll. Am scris acea scrisoare la

ordinele Ducelui.
—Mă gândeam eu, am spus.
—În douăzeci de minute trei bărbaţi vor veni aici ca să te ucidă.
—Trei... cei trei?
—Da, Trebuie să pleci până atunci. Dacă nu, în noaptea aceasta, vei fi ucis...
—Sau vor fi ei cei ucişi.
—Ascultă, ascultă! După ce vei fi omorât, trupul tău va fi dus într—un loc infam din oraş. Va fi găsit acolo. Michael îi va aresta de îndată pe prietenii tăi... mai întâi pe Colonelul Sapt şi Căpitanul von Tarlenheim, va declara stare de asediu la Strelsau şi va trimite un mesager în Zenda. Ceilalţi trei îl vor ucide pe Rege în Castel, iar Ducele se va proclama fie singur, fie o va proclama pe Prinţesă, singur, dacă e destul de puternic. Oricum se va însura cu ea şi va deveni rege în fapt şi curând cu numele. Înţelegi?
—Straşnic complot. Dar, doamnă, de ce...?
—Să spunem că sunt creştină... sau să spunem că sunt geloasă. Doamne! îl voi vedea oare însurându—se cu ea? Acum, du—te, dar aminteşte—ţi—ceea ce îţi spun—că niciodată, fie noapte sau zi, nu eşti în siguranţă. Trei bărbaţi te urmăresc în chip de gardă. Nu—i aşa? Ei bine, trei îi urmăresc şi pe ei, cei trei ai lui Michael nu se află la mai puţin de două sute de iarzi de tine. Viaţa ta nu valorează nimic dacă te găsesc vreodată singur. Acum du—te. Aşteaptă, poarta probabil că e deja păzită. Coboară încet, treci pe lângă pavilion, mai mergi cam o sută de iarzi şi vei găsi—o scară sprijinită de zid. Urcă—te pe ea şi fugi ca să—ţi salvezi viaţa.
—Şi dumneata? am întrebat.
—Am şi eu rolul meu de jucat. Dacă află ce am făcut, nu ne vom mai întâlni. Dacă nu află, poate că mai... Dar tu vezi—ţi de—ale tale. Pleacă de îndată!
—Dar ce—i vei spune lui?
—Că nici nu ai venit, că ţi—ai dat seama de şiretlic. I—am luat mâna şi i—am sărutat—o.
—Doamnă, am spus eu, l—aţi slujit bine pe Rege în seara asta. În ce parte a Castelului se află?
Şi—a coborât vocea într—o şoaptă înfricoşată. Am ascultat cu nerăbdare.
—După ce treci peste podul mobil, ajungi la o uşă masivă, în spatele ei se află... Sst! Ascultă! Ce—i asta?
Se auzeau paşi afară.
—Vin! Au venit prea devreme! O, ceruri! au ajuns prea devreme!
Şi s—a îngălbenit ca ceara.
—Mi se pare, am spus eu, că au venit la timp.
—Stinge lanterna. Stai puţin, e o crăpătură în uşă. Poţi să—i vezi?
Am iscodit prin crăpătură. Pe treapta cea mai joasă am văzut trei figuri şterse. Am tras cocoşul revolverului. Antoinette mi—a luat repede mâna într—a ei.
—Poţi să—l ucizi pe unul dintre ei, a spus ea. Dar ce faci după aceea?
De afară s—a auzit o voce, o voce care vorbea engleza perfect.
—Domnule Rassendyll..., spunea aceasta. N—am răspuns.
—Vrem să vorbim cu tine. Promiţi să nu tragi până nu terminăm ce avem de spus?
—Am plăcerea să mă adresez Domnului Detchard? am spus.
—Dă—le—n colo de nume.
—Atunci nu te lega de al meu.
—În regulă, Sire. Am o ofertă pentru dumneata, încă priveam prin crăpătură. Cei trei mai urcaseră două Trepte, trei revolvere erau îndreptate direct către uşă.
—Ne permiţi să intrăm? Făgăduim pe onoarea noastră că vom respecta întocmai armistiţiul.
—Să n—ai încredere în ei, a şoptit Antoinette.
—Putem să vorbim prin uşă, am spus eu.
—Dar poţi s—o deschizi şi să tragi, a obiectat Detchard, şi deşi noi ar trebui să te răpunem, e posibil ca tu să dobori pe unul dintre noi. Ne promiţi pe onoarea ta că nu vei trage în timp ce vorbim?
—Să n—ai încredere în ei, a şoptit din nou Antoinette. Dar m—a străfulgerat o idee subită. M—am gândit la ea un moment. Părea realizabilă.
—Îmi dau cuvântul că nu voi trage înaintea voastră, am spus eu, dar nu vă voi permite să intraţi.

Rămâneţi afară şi vorbiţi.
—E o hotărâre raţională, a spus el. Cei trei au urcat ultima treaptă şi s—au oprit exact în faţa uşii. Am tras cu urechea prin crăpătură. Nu puteam să aud cuvintele, dar capul lui Detchard era aproape de capului celui mai înalt dintre tovarăşii săi (De Gautet, am presupus).
—Hm! Discuţii confidenţiale, m—am gândit eu. Apoi am spus cu voce tare:
—Ei bine, domnilor, care este oferta?
—Vei fi însoţit în siguranţă la frontieră şi primeşti cincizeci de mii de livre englezeşti.
—Nu, nu, a şoptit Antoinette cu cea mai joasă voce posibilă. Sunt nişte trădători.
—E numai bine, am spus eu, spionând din nou prin crăpătură. Sunt strânşi laolaltă acum, chiar în faţa uşii.

Intuisem ce intenţionau ticăloşii şi nu aveam nevoie de avertismentul lui Antoinette. Voiau să se „repeadă" asupra mea în timp ce eram angajat în discuţie.
—Lăsaţi—mă un minut ca să mă gândesc, am spus eu. Şi cred că am auzit un râset afară. M—am întors către Antoinette.
—Stai în picioare cât mai aproape de perete, în afara cazei de tragere, departe de uşă, am şoptit.
—Ce ai de gând să faci? a întrebat ea înspăimântată.
—Vei vedea, am spus eu.

Am ridicat măsuţa de fier. Nu era foarte grea pentru un om cu forţa mea şi am ţinut—o de picioare. Tăblia se proiecta în afară în faţa mea şi forma un paravan perfect pentru capul şi trupul meu. Mi—am legat lanterna care acum era stinsă de curea şi mi—am pus revolverul în buzunarul cel mai la îndemână. Deodată am văzut uşa mişcându—se atât de uşor, poate era vântul, poate era o mână care o încerca pe dinafară.

M—am îndepărtat cât de tare am putut de uşă, ţinând masa în poziţia pe care am descris—o. Apoi am strigat:
—Domnilor, accept oferta şi mă bizui pe onoarea voastră. Dacă vreţi să deschideţi uşa...
—Deschide—o tu însuţi, a spus Detchard.
—Se deschide în afară, am spus eu. Daţi—vă puţin înapoi, domnilor, sau vă voi lovi când o deschid.

M—am dus spre uşă orbecăind după zăvor. Apoi am plecat pe furiş înapoi la locul meu păşind cu grijă.
—Nu pot s—o deschid! am strigat. Zăvorul s—a blocat.
—Ei poftim! Asta—i bună! a strigat Detchard. Prostii, Bersonin, de ce nu? Ţi—e frică de un singur om?

Am zâmbit în sinea mea. Un moment mai târziu uşa a fost azvârlită într—o parte. Strălucirea lanternei mi i—a arătat pe cei trei laolaltă afară, cu revolverele la aceeaşi înălţime. Cu un strigăt, am pornit la atac cu o viteză extremă de—a lungul pavilionului şi peste pragul uşii. Trei împuşcături au răsunat lovind în scutul meu. În momentul următor am sărit, iar masa i—a prins din plin şi pe de—a dreptul şi din grămada care se rostogolea, înjura şi se lupta, eu, ei şi masa cea vitează ne—am dat de—a dura pe treptele pavilionului până am ajuns pe pământ. Antoinette de Mauban a scos un ţipăt, dar eu m—am ridicat în picioare, râzând zgomotos.

De Gautet şi Bersonin zăceau ca nişte oameni buimăciţi. Detchard se afla sub masă, dar, pe când mă ridicam, a dat—o la o parte şi a tras din nou. Am ridicat revolverul şi am tras la întâmplare, l—am auzit înjurând, apoi am fugit ca un iepure, râzând, în timp ce treceam pe lângă pavilion şi apoi pe lângă zid. Am auzit paşi în urma mea şi întorcându—mă am tras din nou la întâmplare. Paşii s—au oprit.
—Te rog Doamne, am spus eu, să—mi fi spus adevărul despre scară! Căci zidul era înalt şi deasupra era acoperit cu ţepuşe ascuţite de fier.

Da, iat—o. Am ajuns sus şi am trecut peste zid într—un minut. Mergând în pas alergător înapoi, am văzut caii, apoi am auzit o împuşcătură. Era Sapt. Ne auzise şi se lupta dezlănţuindu—se asupra porţii încuiate, bătând în ea şi trăgând în gaura cheii ca un om posedat. Uitase de—a binelea că nu trebuia să ia parte la bătălie. La care am râs din nou spunându—i, în timp ce—l băteam pe umăr:
—Hai la culcare, bătrâne. O să—ţi povestesc cea mai frumoasă istorie despre o masă de ceai pe care ai auzit—o vreodată!

A tresărit şi a strigat: „Eşti teafăr!", şi mi—a strâns mâna cu putere. Dar un moment mai târziu a adăugat:

—Şi de ce naiba râzi?
—Patru domni în jurul unei mese de ceai, am spus eu, râzând încă, căci fusese neobişnuit de ridicol să—i vezi pe acei trei formidabili la un loc înfrânţi şi risipiţi de o armă mortală care nu era nimic altceva decât o masă de ceai obişnuită.
—Mai mult decât atât, veţi constata că mi—am respectat în mod onorabil cuvântul şi nu am tras până ce nu au tras şi ei.

Capitolul 10. O ŞANSĂ MARE PENTRU UN TICĂLOS

Exista obiceiul ca Prefectul Poliţiei să—mi trimită în fiecare după—amiază un raport despre starea capitalei şi despre ceea ce simţeau oamenii, documentul includea de asemenea o relatare despre mişcările anumitor persoane pe care poliţia trebuia să le urmărească conform instrucţiunilor. De când mă aflam în Strelsau, Sapt căpătase obiceiul să citească raportul şi să mă informeze asupra unor puncte de interes pe care putea să le conţină. În ziua imediat următoare aventurii din pavilion, a intrat pe când jucam o mână de whist cu Fritz von Tarlenheim.
—Raportul este destul de interesant în după—amiaza asta, a observat el, aşezându—se.
—Ai găsit, am întrebat, vreo menţiune despre vreo ceartă zgomotoasă?
A clătinat din cap cu un zâmbet.
—Am găsit asta mai întâi, a spus el: „înălţimea Sa Ducele de Strelsau a părăsit oraşul (din câte se pare, pe neaşteptate), însoţit de câţiva oameni din suita lui. Se crede că destinaţia sa este Castelul Zenda, dar grupul călătorea pe jos, nu cu trenul. Domnii De Gautet, Bersonin şi Detchard l—au urmat o oră mai târziu, ultimul menţionat ţinându—şi braţul într—o eşarfă. Nu se ştie care este cauza rănii sale, dar se presupune că a luptat într—un duel, probabil legat de o chestiune sentimentală".
—Aceasta este departe de adevăr, am remarcat eu, foarte mulţumit să aflu că—mi lăsasem amprenta asupra acelui ins.
—Apoi ajungem la asta, a continuat Sapt: „Doamna de Mauban, ale cărei mişcări au fost supravegheate conform instrucţiunilor, a plecat cu trenul la prânz. Şi—a luat un bilet pentru Dresden...".
—E un vechi obicei de—al ei, am spus eu.
—Trenul de Dresden opreşte în Zenda. E un tip perspicace, n—am ce zice. Şi în cele din urmă ascultă

acestea: „Starea de spirit în oraş nu este mulţumitoare. Regele este foarte criticat (ştii, fiindcă i s—a cerut să fie cât se poate de sincer) pentru că nu ia nicio măsură în privinţa căsătoriei sale. Din cercetările făcute în anturajul Prinţesei Flavia, se crede că înălţimea sa Regală se simte foarte ofensată de indiferenţa Maiestăţii sale. Oamenii de rând leagă numele ei de cel al Ducelui de Strelsau, iar ducele câştigă o popularitate foarte mare de pe urma acestei presupuneri. Am lansat un anunţ cum că Regele dă un bal în seara aceasta în onoarea Prinţesei, care va fi răspândit peste tot, şi impresia generală despre eveniment este bună."

—Asta chiar că n—o ştiam, am spus eu.
—Oh, pregătirile sunt deja făcute! a râs Fritz. Am avut grijă de asta.
—Trebuie să—i faci curte în seara asta, ştii.
—Foarte probabil, dacă o văd singură, am spus eu. La naiba, Sapt, crezi că mi—e uşor?

Fritz a fluierat câteva note. Apoi a spus:
—O să—ţi dai seama că e prea uşor. Ascultă aici, nu—mi place că sunt nevoit să—ţi spun asta, dar trebuie. Contesa Helga mi—a spus că Prinţesa se ataşase foarte tare de Rege. De la încoronare, sentimentele ei au suferit o schimbare însemnată. E foarte adevărat că se simte foarte rănită de neglijenţa aparentă a Regelui.
—Frumoasă treabă! am mormăit eu.
—Ei poftim! Asta—i bună! a spus Sapt. Presupun că ai mai spus vorbe frumoase fetelor până acum? Asta—i tot ce vrea.

Fritz, el însuşi un îndrăgostit, înţelegea mai bine mâhnirea mea. Şi—a pus mâna pe umărul meu, dar n—a spus nimic.
—Cred totuşi, a continuat cu sânge rece bătrânul Sapt, că ar fi mai bine să—ţi prezinţi oferta în seara asta.
—Dumnezeule mare!
—Sau, în orice caz, încearcă. Şi voi timite un mesager semioficial la gazete.
—Nu voi face aşa ceva, iar voi nici atât! am spus. Refuz categoric să iau parte la asta şi să o fac de râs pe Prinţesă.

Sapt s—a uitat la mine cu nişte ochi mici, aspri. Faţa i—a fost brăzdată de un zâmbet şiret, imperceptibil.
—În regulă, băiete, în regulă, a spus el. Nu trebuie să exercităm o presiune prea mare asupra ta. Potoleşte—o puţin, dacă poţi, ştii. Cât despre Michael!
—Oh, naiba să—l ia pe Michael! am spus eu. Voi rezolva problema mâine. Hai să facem o plimbare prin grădină, Fritz.

Sapt a acceptat imediat. Manierele sale aspre ascundeau un tact admirabil şi, după cum începusem să—mi dau din ce în ce mai tare seama, o cunoaştere remarcabilă a naturii umane. De ce stăruia atât de puţin în legătură cu Prinţesa? Fiindcă ştia că frumuseţea ei şi ardoarea mea mă vor purta mai departe decât toate argumentele sale. Şi cu cât mă gândeam mai puţin la aceasta, cu atât era mai plauzibil s—o fac.

Anticipase probabil nefericirea pe care putea să i—o pricinuiască Prinţesei. Dar asta nu conta pentru el. Pot să spun, în mod confidenţial, că se înşela? Dacă Regele era repus în drepturi, Prinţesa trebuia să se întoarcă la el, fie ştiind, fie neştiind despre schimbare. Şi dacă Regele nu ne era înapoiat? Era un subiect despre care nu vorbisem încă niciodată. Dar aveam o bănuială că, într—un astfel de caz, Sapt intenţiona să mă aşeze pe tronul Ruritaniei pe viaţă. L—ar fi instalat pe Necuratul însuşi, decât pe acea pupilă a sa, Black Michael.

Balul era o chestiune somptuoasă. L—am deschis dansând un cadril cu Flavia. Apoi am valsat cu ea. Ochi curioşi şi şoapte înfocate ne însoţeau. Am intrat apoi să luăm cina, şi, pe la jumătatea drumului, înnebunit deja pe jumătate, căci privirea ei răspunsese privirii mele şi respiraţia ei iute se întâlnise cu vorbele mele bâlbâite, m—am ridicat în picioare de pe locul unde stăteam în faţa întregii mulţimi strălucitoare şi, luând Trandafirul Roşu pe care—l purtam, i—am azvârlit panglica cu emblema împodobită cu pietre preţioase în jurul gâtului.

Într—un tumult de aplauze, m—am aşezat jos: l—am văzut pe Sapt zâmbind pe deasupra vinului său, iar pe Fritz încruntându—se. Restul mesei s—a desfăşurat în linişte, nici eu şi nici Falvia n—am putut

vorbi. Fritz mi—a atins umărul, iar eu m—am ridicat, i—am dat braţul Flaviei şi am luat—o pe hol spre o cameră micuţă, unde ni se servea cafeaua. Servitorii şi servitoarele s—au retras şi am rămas singuri.

Mica încăpere avea ferestre în stil francez, care dădeau spre grădini. Era o noapte senină, răcoroasă şi înmiresmată. Flavia s—a aşezat şi am luat şi eu loc în faţa ei. Mă luptam cu mine însumi, chiar dacă nu m—ar fi privit, cred că tot aş fi putut să câştig bătălia. Dar deodată, involuntar, mi—a aruncat o privire scurtă, o privire întrebătoare, ferită în mare grabă, roşeaţa provocată de întrebare i—a acoperit obrajii, răsuflarea, oprindu—i—se brusc. Ah, dacă ai fi văzut—o! Am uitat de Regele din Zenda. Am uitat de Regele din Strelsau. Ea era o prinţesă şi eu eram un impostor.

Credeţi că mi—am amintit de asta? M—am aruncat în genunchi şi i—am luat mâinile într—ale mele. N—am spus nimic. De ce aş fi făcut—o? Sunetele blânde ale nopţii au transformat încercarea mea de a—i face curte într—o melodie fără cuvinte, pe când îi atingeam buzele cu sărutările mele. S—a îndepărtat de lângă mine, strigând deodată:

—Ah! e real? Sau doar pentru că trebuie?

—Este adevărat! am spus, pe un ton jos, copleşitor, adevărat că te iubesc mai mult decât viaţa însăşi, sau decât cinstea, sau onoarea!

N—a dat nicio însemnătate cuvintelor mele, considerându—le ca pe nişte extravaganţe dulci ale iubirii. S—a apropiat de mine şi mi—a şoptit:

—Oh, dacă n—ai fi fost Rege! Ţi—aş fi putut arăta atunci cât de mult te iubesc! Cum se face că te iubesc acum, Rudolf?

—Acum?

—Da, în ultima vreme. Eu nu te iubeam înainte. Mă simţeam cuprins de victorie în adevăratul sens al cuvântului. Eram eu: Rudolf Rassendyll, cel care o câştigase! Am prins—o de talie.

—Nu mă iubeai înainte? am întrebat. M—a privit drept în faţă, zâmbind, în timp ce şoptea:

—S—a întâmplat probabil la încoronarea ta. Am simţit—o pentru prima dată în Ziua încoronării.

—Niciodată înainte? am întrebat nerăbdător. A râs încet.

—Vorbeşti de parcă ţi—ar face plăcere să mă auzi spunând „Da" la întrebarea ta, a zis ea.

—Acest „Da" ar fi adevărat?

—Da, am auzit—o rostind odată cu respiraţia ei şi a continuat într—o clipă: Fii atent, Rudolf, fii precaut, dragul meu. Probabil că l—a cuprins nebunia până acum.

—Cine, Michael? Dacă Michael ar fi cel mai rău...

—Despre ce lucru rău vorbeşti?

Mai exista încă o şansă pentru mine. Controlându—mă cu un efort supraomenesc, mi—am retras mâinile dintr—ale ei şi m—am îndepărtat un pas sau doi de ea. Îmi amintesc acum adierea vântului în ulmii de afară.

—Dacă n—aş fi fost Rege, am început, dacă aş fi fost doar un gentilom simplu...

Înainte să pot termina, mâna ei se afla într—a mea.

—Şi chiar dacă erai un condamnat în închisoarea din Strelsau, ai fi fost tot Regele meu, a spus ea.

Şi am mormăit în barbă: „Dumnezeu să mă ierte!". Şi ţinându—i mâna într—a mea, am spus din nou:

—Dacă n—aş fi fost Reafe...

—Sst, sst! a şoptit ea. Nu merit, nu merit să te îndoieşti de mine. Ah, Rudolf! oare o femeie care nu se mărită din dragoste se uită la un bărbat aşa cum mă uit eu la tine?

Şi şi—a ascuns faţa de mine. Am stat acolo împreună mai mult de un minut, şi, chiar dacă o ţineam în braţe, mi—am adunat ce—mi mai rămăsese din onoare, din ceea ce reprezentau frumuseţea ei şi truda prin care treceam.

—Flavia, am spus, cu o voce uscată, stranie, care nu părea să fie a mea, nu sunt...

Pe când vorbeam, îşi ridicase privirea către mine, s—au auzit paşi greoi pe pietrişul de afară şi un bărbat a apărut la fereastră. Flavia a scos un ţipăt scurt, în timp ce făcea un salt înapoi, departe de mine. Fraza mea pe jumătate neterminată a murit pe buzele mele. Sapt stătea acolo, făcând o plecăciune adâncă, dar cu o încruntare aspră pe chip.

—O mie de scuze, Sire, a spus el, dar Eminenţa sa, Cardinalul, a aşteptat în tot acest sfert de oră să ofere respectuosul său rămas bun Maiestăţii voastre.

I—am întâlnit pe de—a—ntregul privirea sa categorică, şi am citit în ea un avertisment mânios. Nu ştiu de cât timp asculta, dar dăduse peste noi la ţanc.

—Nu trebuie s—o facem pe Eminenţa sa să aştepte, am spus eu.

Dar Flavia, în a cărei dragoste nu exista niciun pic de ruşine, cu ochi strălucitori şi un chip îmbujorat, a întins mâna către Sapt. N—a spus nimic, dar niciun bărbat care a văzut vreodată o femeie radiind de iubire n—ar fi putut să nu—i înţeleagă sensul. Un zâmbet acru şi totuşi trist i—a brăzdat faţa bătrânului soldat, dar era afecţiune în vocea lui pe când se apleca ca să—i sărute mâna şi a spus:

—La durere şi la bucurie, în vremuri bune şi în vremuri grele, Dumnezeu s—o aibă în pază pe Alteţa sa regală!

A făcut o pauză şi a adăugat, aruncându—mi o privire şi luând poziţia de drepţi:

—Dar, înainte de toate, este Regele—Dumnezeu să—l aibă în pază pe Rege!

Iar Flavia mi—a apucat mâna şi a sărutat—o, murmurând:

—Amin! Dumnezeule sfinte, Amin!

Am intrat din nou în sala de bal. Obligat să primesc urările de rămas bun, am fost separat de Flavia. Toată lumea îşi lua la revedere şi de la ea, după ce se despărţeau de mine. Sapt ieşea şi intra în mulţime şi, acolo unde se afla el, erau şi numeroase priviri, zâmbete şi şoapte. Nu mă îndoiam că, în conformitate cu scopul său neînduplecat, răspândea vestea pe care o aflase. Singurul său ţel era acela de a susţine Coroana şi a—l înfrânge pe Black Michael. Flavia, eu însumi, da, şi adevăratul Rege din Zenda, erau piese ale jocului său. Şi pionii nu au nicio treabă cu pasiunile.

Nu s—a oprit nici măcar în faţa zidurilor Palatului, fiindcă atunci când am ajutat—o, în cele din urmă, pe Flavia să coboare treptele late de marmură şi apoi să urce în trăsură, era o mulţime imensă, care ne aştepta, şi am fost primiţi cu urale asurzitoare. Ce puteam face? Dacă aş fi vorbit atunci, ar fi refuzat să creadă că nu eram Regele. Ar fi putut să spună că Regele înnebunise. Prin intermediul planurilor lui Sapt şi prin pasiunea mea nestăpânită, am fost forţat să continuu şi mai ales datorită faptului că nu mai exista cale de întoarcere. Şi pasiunea mă mâna tot în aceeaşi direcţie în care se aflau şi planurile care mă seduseseră. Am înfruntat în acea noapte întregul Strelsau ca Rege şi ca pretendent acceptat al Prinţesei Flavia.

În sfârşit, la trei dimineaţă, când lumina rece a zorilor de zi începuse să se ivească pe furiş, eu eram la garderobă, iar Sapt era şi el cu mine. Şedeam ca un năuc, holbându—mă la foc, el pufăia din pipa sa. Fritz se dusese la culcare, refuzând aproape să vorbească cu mine. Pe masa de lângă mine zăcea un trandafir, fusese prins de rochia Flaviei şi, atunci când am plecat, ea l—a sărutat şi mi l—a dat mie.

Sapt a întins mâna să ia trandafirul, dar eu l—am acoperit primul cu o mişcare iute.

—E al meu, am spus, nu al tău—nici măcar al Regelui.

—Am dat o lovitură grea pentru Rege în seara asta, a spus el.

M—am întors spre el cu furie.

—Ce trebuie să mă împiedice să dau o lovitură pentru mine însumi? am spus.

A clătinat din cap.

—Ştiu ce—i în mintea ta, a spus el. Da, băiete, dar pe tine te constrânge onoarea.

—Mi—ai lăsat oare vreo fărâmă de onoare?

—Oh, haide, să—i joci o festă unei fete...

—Poţi să mă scuteşti de asta. Colonele Sapt, dacă nu m—ai fi făcut să fiu un adevărat ticălos, dacă Regele tău n—ar fi putrezit în Zenda, în timp ce eu şi Michael jucăm pentru miza cea mare afară... Mă urmăreşti?

—Da, te urmăresc.

—Trebuie să acţionăm şi trebuie s—o facem repede! Ai văzut ce s—a întâmplat în seara asta...

—Da, a spus el.

—Agerimea ta blestemată ţi—a spus ce ar trebui să fac. Ei bine, ţine—mă aici o săptămână şi vei avea o altă problemă. Ştii care este răspunsul?

—Da, ştiu, a spus el, încruntându—se cu asprime. Dar dacă ai face asta, ar trebui să te lupţi cu mine mai întâi şi să mă ucizi.

—Ei bine, şi dacă aş fi făcut—o eu sau un grup de vreo douăzeci de oameni? Îţi spun, aş putea să ridic tot oraşul Strelsau într—o oră şi să—ţi bag minciunile pe gât—da, minciunile tale smintite.

—E purul adevăr, a spus el, graţie sfatului meu puteai s—o faci.

—Aş putea să mă însor cu Prinţesa şi să—l trimit pe Michael şi pe fratele lui la...

—Nu neg asta, băiete, a spus el.
—Atunci, în numele lui Dumnezeu, am strigat, întinzându—mi mâinile spre el, să purcedem spre Zenda, să—l nimicim pe acest Michael şi să—l aducem din nou pe Rege acolo unde—i este locul.

Bătrânul stătu pe loc şi se uită la mine preţ de un minut întreg.
— Şi Prinţesa? a spus el.

M—am aplecat, mi—am luat capul în mâini şi am zdrobit trandafirul între degete şi buze.

I—am simţit mâna pe umăr, iar vocea sa părea răguşită, în timp ce—mi şoptea încet la ureche:
— În faţa Domnului eşti cel mai destoinic Elphberg dintre toţi. Dar am mâncat din pâinea Regelui şi sunt servitorul lui. Vino, vom porni spre Zenda!

Am ridicat privirea şi l—am prins de mână. Ochii amândurora erau umezi.

Capitolul 1 1 . VÂNÂND UN MISTREŢ FOARTE MARE

Teribila tentaţie care mă asalta va fi acum înţeleasă. Puteam foarte bine să—i forţez mâna lui Michael în aşa fel, încât să—l ucidă pe Rege. Mă aflam în postura în care puteam să—l sfidez şi să—mi întăresc controlul asupra coroanei, nu de dragul ei, ci pentru că Regele Ruritaniei trebuia să se căsătorească cu Prinţesa Flavia. Ei, şi ce îmi păsa mie de Sapt şi de Fritz? Ah! dar un om nu poate fi împiedicat să scrie cu sânge rece gândurile sălbatice şi întunecate care s—au dezlănţuit în mintea lui atunci când o pasiune necontrolată le—a făcut loc.

Totuşi nu trebuie să se urască pentru ele, asta doar dacă nu pretinde că este cumva vreun sfânt. După câte mi se pare mie, şi spun asta cu toată modestia, ce poate face el mai bine este să—şi exprime recunoştinţa pentru că i—a fost acordată puterea de a rezista, decât să se neliniştească din cauza unor impulsuri dăunătoare pe care nu şi le—a dorit şi să smulgă o ospitalitate potrivnică din slăbiciunea firii noastre.

Era o dimineaţă frumoasă şi senină când am ajuns, neînsoţit, acasă la Prinţesă, având un buchet mic de flori în mână. Politica era un pretext bun pentru iubire, şi orice gest curtenitor pe care—l făceam pentru ea îi apropia mai tare de mine pe cetăţenii marelui oraş, care o venerau pe ea, în timp ce eu mă ferecam cu propriile mele lanţuri. Am găsit—o pe cea pe care Fritz o considera aleasa inimii sale, Contesa Helga,

culegând flori din grădină pentru hainele stăpânei şi am convins—o să le ia pe ale mele în locul lor. Fata se îmbujorase de fericire, căci Fritz, la rândul lui, nu—şi irosise seara căci nicio umbră întunecată nu plana asupra dragostei sale, cu excepţia urii pe care se ştia că i—o poartă Ducele de Strelsau.

— Da, sunt de acord, Maiestatea voastră, a spus ea, cu un zâmbet ştrengăresc, într—o clipă. Da, voi lua florile, să vă spun, Sire, ce va face cu ele când le va vedea prima oară?

Stăteam de vorbă pe o terasă spaţioasă, care se afla în spatele casei, fereastra de deasupra noastră fiind deschisă.

—Doamnă, a strigat veselă contesa, Flavia însăşi apărând la fereastră.

Mi—am dezgolit capul şi am făcut o plecăciune. Purta o rochie albă, părul ei fiind strâns uşor cu o fundă. Mi—a trimis bezele, strigând:

—Adu—l pe Rege sus, Helga, îi voi da nişte cafea.

Cu o privire veselă, Contesa mi—a arătat drumul şi m—a condus în camera în care Prinţesa îşi petrecea dimineţile. Şi, lăsaţi singuri, ne—am dat bineţe aşa cum le stă în obicei îndrăgostiţilor. Apoi Prinţesa mi—a pus înainte două scrisori.

Una era de la Black Michael, cea mai curtenitoare cerere de a petrece o zi la Castelul sau din Zenda, după cum era obiceiul ei vara, odată pe an, atunci când acel loc şi grădinile sale se aflau la apogeul considerabilei lor frumuseţi. Am aruncat scrisoarea jos cu dezgust, iar Flavia a râs de mine. Apoi, devenind din nou serioasă, a arătat către cealaltă foaie.

—Nu ştiu de la cine vine, a spus ea. Citeşte—o! Mi—am dat seama într—o clipă. Nu era semnată de data asta, dar scrisul era acelaşi ca acela care—mi spusese despre capcana din pavilion: era al lui Antoinette de Mauban.

„N—am niciun motiv să te plac, începea, dar Dumnezeu să te ferească să cazi în mâna Ducelui. Nu accepta nicio invitaţie de la el. Să nu mergi nicăieri fără să ai o gardă numeroasă lângă tine — un regiment nu e de ajuns ca să fii în siguranţă. Arată aceasta, dacă poţi, celui ce domneşte în Strelsau."

—De ce nu spune Regele? a întrebat Flavia, sprijinindu—se de umărul meu, astfel încât buclele părului ei să se zbenguie pe faţa mea. E o păcăleală?

—Dacă preţuieşti viaţa şi tot ce e mai presus de viaţă, regina mea, supune—te întocmai, i—am spus. Un regiment va fi încartiruit în jurul casei tale astăzi. Ai grijă să nu pleci fără să fii bine păzită.

—Un ordin, Sire? a întrebat, puţin răzvrătită.

—Da, un ordin, doamnă, dacă mă iubeşti.

—Ah! a strigat ea.

Şi n—am putut decât să o sărut.

—Ştii cine a trimis—o? a întrebat ea.

—Bănuiesc, am spus eu. Este de la o prietenă bună—şi mă tem, o femeie nefericită. Trebuie să te prefaci bolnavă, Flavia, şi prin urmare, incapabilă să mergi la Zenda. Trimite—ţi scuzele cât se poate de rece şi de formal poţi.

—Te simţi deci destul de puternic să—l înfurii pe Michael? a spus ea, cu un zâmbet mândru.

—Sunt destul de puternic pentru orice, atât timp cât eşti în siguranţă, am spus eu.

În curând m—am smuls de lângă ea şi pe urmă, fără să—l consult pe Sapt, m—am îndreptat către casa Mareşalului Strakencz. Observasem ceva la bătrânul general, îl simpatizam şi aveam încredere în el. Sapt era mai puţin entuziast, dar învăţasem de—acum că Sapt era mulţumit atunci când putea să facă el totul, iar gelozia juca şi ea un rol în planurile sale. După cum stăteau lucrurile acum, aveam multe de făcut, iar Sapt şi Fritz nu puteau să se descurce singuri şi eu aveam nevoie de un om care să vegheze asupra a ceea ce iubeam cel mai tare pe lumea asta, să—mi îngăduie să mă apuc de lucru şi să—l eliberez pe Rege cu mintea tihnită.

Mareşalul m—a primit cu cea mai loială amabilitate, într—o oarecare măsură, i—am făcut câteva destăinuiri. L—am însărcinat să aibă grijă de Prinţesă, privindu—l drept în faţă cu înţeles în timp ce—i ceream să nu lase pe nimeni din partea vărului ei, Ducele, să se apropie de ea, dacă nu se afla el însuşi acolo şi douăzeci din oamenii săi cu el.

—E posibil să ai dreptate, Sire, a spus el, clătinându—şi trist capul cărunt. Am cunoscut oameni mai buni decât Ducele care, din iubire, au făcut lucruri mai rele decât acesta.

Puteam foarte bine să apreciez remarca, dar am spus:
—Mai e şi altceva în afară de iubire, Mareşale. Iubirea este pentru inimă, nu există oare ceva pe care fratele meu Michael să—l vrea pentru capul său?
—Mă rog să te înşeli, Sire.
—Mareşale, părăsesc oraşul Strelsau pentru câteva zile. Îţi voi trimite în fiecare seară un mesager. Dacă timp de trei zile nu vine nimeni, vei publica un ordin pe care ţi—l voi da şi care îl va deposeda pe Ducele Michael de conducerea oraşului Strelsau şi te va numi pe dumneata în locul lui. Vei declara stare de asediu. Apoi îi vei trimite vorbă lui Michael că soliciţi o audienţă la Rege... Mă urmăreşti?
—Da, Sire.
—În douăzeci şi patru de ore. Dacă nu—l aduce pe Rege (i—am pus mâna pe genunchi), atunci Regele este mort şi îl vei proclama pe următorul moştenitor. Ştii cine e acesta?
—Prinţesa Flavia.
—Şi jură—mi, pe credinţa şi onoarea ta şi cu teamă de Dumnezeu cel pururea viu, că vei sta lângă ea până la moarte, că o vei ucide pe acea reptilă şi o vei aşeza unde stau eu acum.
—Pe credinţa şi pe onoarea mea şi cu teamă de Dumnezeu, jur! Şi fie ca Dumnezeu cel Atotputernic să o aibă în pază pe Maiestatea voastră, deoarece cred că aveţi o misiune periculoasă.
—Sper să nu fie revendicată nicio viaţă mai preţioasă decât a mea, am spus eu, ridicându—mă.
Apoi i—am întins mâna.
—Mareşale, am spus, în zilele care vin, se poate, nu ştiu sigur, să auzi lucruri stranii despre persoana care—ţi vorbeşte acum. Indiferent de ce este şi cine este, ce crezi despre felul în care s—a purtat ca Rege în Strelsau?
Bătrânul, ţinându—mă de mână, mi—a vorbit, ca de la bărbat la bărbat.
I—am cunoscut pe cei mai mulţi din familia Elphberg, a spus el, şi te—am văzut. Şi întâmplă—se ce s—o întâmpla, te—ai purtat ca un Rege înţelept şi un bărbat viteaz, da, şi te—ai dovedit a fi un gentilom tot atât de curtenitor şi un îndrăgostit tot atât de galant ca toţi cei care au făcut parte din Casa Regală.
—Fie ca acesta să fie epitaful meu, am spus eu, şi va veni vremea ca un altul să stea pe tronul Ruritaniei.
—Să dea Dumnezeu ca acea zi să fie una cât mai îndepărtată şi fie ca eu să n—o apuc! a spus el.
Am fost foarte mişcat, iar faţa încercată a Mareşalului s—a crispat. M—am aşezat şi am scris ordinul.
—De—abia pot să scriu, am spus eu, degetul încă îmi este înţepenit.
Era de fapt prima dată când m—am aventurat să scriu mai mult decât o semnătură, şi în ciuda tuturor eforturilor pe care le depusesem ca să învăţ scrisul Regelui, nu atinsesem încă perfecţiunea.
—Într—adevăr, Sire, a spus el, diferă puţin de scrisul tău obişnuit. E regretabil, deoarece poate duce la suspiciunea de fals.
—Mareşale, am spus eu, râzând, la ce bun toate armele din Strelsau, dacă nu sunt în stare să potolească o mică suspiciune?
A zâmbit aspru şi a luat hârtia.
—Colonelul Sapt şi Fritz von Tarlenheim vor merge cu mine, am continuat eu.
—Mergeţi să—l căutaţi pe Duce? a întrebat el pe un ton jos.
—Da, pe Duce şi o altă persoană de care am nevoie şi care se află la Zenda, am răspuns.
—Aş vrea să vin cu tine, a strigat el, trăgându—se de mustaţa sa albă. Aş vrea să dau o lovitură pentru, tine şi pentru coroana ta.
—Îţi las ceea ce înseamnă mai mult decât viaţa mea şi decât coroana mea, am spus eu, fiindcă dumneata eşti omul în care am cea mai mare încredere din toată Ruritania.
—Ţi—o voi aduce vie şi nevătămată, a spus el, şi, în caz de nereuşită, o voi face regină.
Ne—am despărţit, iar eu m—am întors la Palat şi le—am povestit lui Sapt şi lui Fritz ce făcusem. Sapt a trebuit să găsească câteva cusururi şi să rostească câteva mormăieli. Chiar mă aşteptam la asta, fiindcă lui Sapt îi plăcea să fie consultat,înainte, nu să fie informat după aceea, dar în ansamblu, a fost de acord cu planurile mele şi era din ce în ce mai entuziasmat pe măsură ce ora acţiunii se apropia din ce în ce mai tare. Şi Fritz era pregătit, deşi, bietul individ, risca mai mult decât Sapt, căci era îndrăgostit şi fericirea sa era pusă în balanţă.
Şi totuşi cât de mult îl invidiam! Căci un rezultat triumfător care îl putea încununa de fericire şi unii cu iubita lui, succesul la care eram obligaţi să sperăm şi pentru care trebuia să ne luptăm şi să ne zbatem,

însemnau pentru mine mult mai multă şi mai grea mâhnire decât dacă eram sortit să dau greş. Înţelegea ceva din asta, fiindcă atunci când am rămas singuri (în afară de bătrânul Sapt care fuma în celălalt capăt al camerei) m—a luat de braţ spunând:

—E greu pentru tine. Să nu crezi că nu am încredere în tine, ştiu că porţi în inimă numai gânduri curate.

Dar m—am întors cu spatele, recunoscător că nu putea să vadă ce era în inima mea, ci doar să fie martor la ceea ce trebuia să facă mâinile mele.

Şi totuşi nu înţelegea, fiindcă nu îndrăznise să—şi îndrepte ochii spre Prinţesa Flavia, aşa cum făcusem eu.

Planurile noastre erau puse la punct în clipa în care am trecut la executarea lor, după cum va reieşi în continuare. A doua zi de dimineaţă, trebuia să plecăm într—o expediţie de vânătoare. Făcusem toate pregătirile necesare pentru absenţa mea şi acum mai era un singur lucru de făcut—cel mai greu, cel mai dureros.

Odată cu înserarea, am pornit—o pe străzile aglomerate până la reşedinţa Flaviei. Am fost recunoscut pe măsură ce mă deplasam şi aclamat din toată inima. Mi—am jucat rolul, străduindu—mă să fac pe îndrăgostitul fericit. În ciuda depresiei mele, am fost aproape amuzat de sângele rece şi aroganţa delicată cu care am fost întâmpinat de iubita mea dragă. Auzise că Regele părăseşte oraşul pentru o expediţie de vânătoare.

—Îmi pare rău că n—o putem amuza pe Maiestatea voastră aici, în Strelsau, a spus ea, bătând uşor cu piciorul în podea. Ţi—aş fi oferit mult mai multă distracţie, dar am fost destul de nechibzuită să cred că...

—Ei bine, ce? am întrebat eu, înclinându—mă deasupra ei.

—Că doar pentru o zi sau două după... după noaptea petrecută... vei putea să fii fericit fără să simţi prea multă veselie.

Şi s—a învârtit necăjită pe lângă mine, pe când adăuga:

—Sper ca mistreţii să fie foarte captivanţi.

—Plec în căutarea unui mistreţ foarte mare, am spus eu. Şi pentru că nu m—am putut abţine, am început să mă joc cu părul ei, dar ea şi—a ferit capul.

—Te—am supărat cu ceva? am întrebat, prefăcându—mă surprins, fiindcă nu puteam să rezist să nu o chinui puţin.

N—o văzusem niciodată îmbufnată şi fiecare expresie nouă a feţei sale era o încântare pentru mine.

—Ce drept am eu să mă simt ofensată? E adevărat, ai spus azi—noapte că fiecare clipă petrecută departe de mine e irosită. Dar un mistreţ foarte mare! e un lucru diferit.

—Poate că mistreţul mă va urmări, am sugerat. Poate mă va prinde, Flavia.

Nu mi—a dat niciun răspuns.

—Nu te impresionează nici măcar acel pericol?

Tot n—a spus nimic, iar eu, furişându—mă pe lângă ea, i—am văzut ochii plini de lacrimi.

—Plângi din cauza pericolului care mă paşte? Mi—a vorbit apoi cu voce joasă:

—Aşa obişnuiai să te porţi înainte, dar nu ca Regele,Regele pe care am ajuns să—l iubesc!

Cu un geamăt straşnic, brusc, am tras—o la piept.

—Draga mea! am strigat, uitând de tot, în afară de ea, ai crezut că te părăsesc ca să mă duc la vânătoare?

—Păi atunci de ce, Rudolf? Ah! nu te duci...?

—Ei bine, tot vânătoare e. Mă duc să—l caut pe Michael în bârlogul lui.

S—a îngălbenit foarte tare la faţă.

—Aşa că, vezi tu, dragă, nu sunt un iubit atât de mizerabil cum mă credeai. Nu voi lipsi mult.

—Îmi vei scrie, Rudolf?

Mă simţeam lipsit de putere, dar nu puteam spune un cuvânt ca să nu—i trezesc bănuiala.

—Îţi voi trimite iubirea mea în fiecare zi, am spus eu.

—Şi nu te vei afla în pericol?

—Nu unul de care să duc lipsă.

—Şi când te vei întoarce? Ah, cât va dura?

—Când mă voi întoarce? am repetat.

—Da, da. Să nu stai mult, dragă, să nu stai mult. Nu voi dormi cât timp eşti plecat.

—Nu ştiu când mă voi întoarce, am spus.

—Curând, Rudolf, curând?
—Dumnezeu ştie, draga mea. Dar, dacă nu...
—Sst, sss! şi şi—a lipit buzele de ale mele.
—Dacă nu, am şoptit, trebuie să—mi iei locul, vei rămâne singura din Casa Regală atunci. Trebuie să domneşti, nu să plângi pentru mine.

Pentru o clipă s—a îndreptat ca o regină adevărată.
—Da, aşa voi face! a spus ea. Voi domni. Îmi voi juca rolul, deşi toată viaţa mea va fi pustiită şi inima moartă, şi totuşi o voi face!

A făcut o pauză şi, prăbuşindu—se din nou peste mine, a început să se tânguiască încet.
—Să te întorci repede! Să te întorci repede! Entuziasmat, am strigat cu voce tare:
—Aşa cum există Dumnezeu, eu—da, eu însumi—te voi mai vedea încă odată înainte să mor!
—Ce vrei să spui? a exclamat ea, cu ochi surprinşi. Dar nu aveam niciun răspuns pentru ea, şi s—a uitat lung la mine cu ochii ei uimiţi.

N—am îndrăznit să—i cer să uite, ar fi socotit—o drept o insultă. Nu puteam să—i spun atunci cine şi ce eram. Plângea şi n—aveam altceva de făcut decât să—i şterg lacrimile.

—Cum să nu se întoarcă un bărbat la cea mai frumoasă doamnă din întreaga lume? am spus eu. O mie de oameni ca Michael n—ar putea să mă ţină departe de tine!

S—a agăţat de mine, consolată întrucâtva.
—Nu—l vei lăsa pe Michael să te rănească?
—Nu, draga mea.
—Sau să te ţină departe de mine?
—Nu, draga mea.
—Nici pe nimeni altcineva. Şi i—am răspuns din nou.
—Nu, draga mea.

Şi totuşi era cineva, nu Michael, care, dacă trăia, trebuia să mă ţină departe de ea, şi pentru a cărui viaţă eram gata să o risc pe a mea. Figura sa, o figură binevoitoare şi energică, pe care o întâlnisem în pădurile din Zenda, trupul nesimţitor, inert, pe care îl lăsasem în pivniţa din cabana de vânătoare, părea că se ridică, cu un profil de două ori mai mare, în faţa mea şi părea că intervine între noi, făcându—şi loc chiar acolo unde zăcea ea, palidă, extenuată, căzută în nesimţire în braţele mele şi totuşi uitându—se la mine cu acei ochi din care izvora atâta iubire cum nu mai văzusem niciodată şi care mă urmăresc acum şi vor continua să o fac până ce—pământul se va închide deasupra mea—şi (cine ştie?) poate dincolo.

Capitolul 12. AM PRIMIT UN VIZITATOR ŞI AM ÎNTINS O CAPCANĂ

Cam la cinci mile de Zenda, pe partea opusă Castelului, se află o imensitate de pădure, care câştigă teren în fiecare zi. În centrul domeniului, în vârful dealului, se află un castel frumos şi modern, proprietatea unei rude îndepărtate a lui Fritz, Contele Stanislas von Tarlenheim. Contele Stanislas era un student retras. Vizita rareori casa şi, la solicitarea lui Fritz, îmi oferise bucuros şi cu amabilitate, mie şi grupului meu de invitaţi, ospitalitatea sa. Aceasta era, deci, destinaţia noastră: un pretext ales de ochii lumii şi de dragul vânătorii de mistreţi (căci pădurea era foarte bine conservată şi mistreţii, odată răspândiţi peste tot în Ruritania, se găseau într—o măsură considerabilă) şi în realitate pentru că ne aducea uimitor de aproape de locuinţa mai mult decât magnifică a Ducelui de Strelsau din cealaltă parte a oraşului. Un grup mare de servitori, cu bagaje şi cai, a pornit de dimineaţă devreme. I—am urmat pe la amiază, călătorind cu trenul cam treizeci de mile, încălecând apoi pe caii noştri, pentru a străbate drumul rămas până la castel.

Formam un grup galant. Pe lângă Sapt şi Fritz, eram însoţit de zece gentilomi: fiecare dintre ei fusese atent ales şi tot atât de bine verificat de către cei doi prieteni ai mei şi erau cu toţii ataşaţi de persoana Regelui şi devotaţi acestuia. Li se spusese o parte din adevăr: le fusese dezvăluit atentatul la viaţa mea, din pavilion, ca un impuls pentru loialitatea lor şi incitare împotriva lui Michael. Fuseseră, de asemenea, informaţi că se bănuia că un prieten de—al Regelui era reţinut cu forţa înăuntrul Castelului din Zenda.

Salvarea lui era unul dintre scopurile expediţiei, dar li s—a mai spus, pe lângă aceasta, că principala dorinţă a Regelui era să ducă la îndeplinire anumiţi paşi împotriva fratelui său trădător, despre natura cărora nu puteau fi lămuriţi îndeajuns în prezent. Era destul că Regele apelase la serviciile lor şi avea să se bazeze pe devotamentul lor atunci când se va ivi ocazia. Tineri, bine—crescuţi, curajoşi, loiali, nu cereau nimic altceva, erau gata să—şi dovedească umila supunere şi se rugau pentru a avea parte de luptă ca şi de cel mai bun şi antrenant mod de a o arăta.

Astfel, scena a fost mutată de la Strelsau la castelul Tarlenheim şi Castelul din Zenda care ne privea încruntat din partea cealaltă a văii. Am încercat să—mi mut şi gândurile, să uit iubirea şi să—mi îndrept toată energia spre sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Trebuia să—l scot pe Rege viu din Castel. Forţa era inutilă, aveam o vagă idee despre ceea ce trebuia făcut. Dar mă simţeam extrem de stânjenit de publicitatea care îmi însoţea mişcările. Michael aflase probabil deja de acum de expediţia mea, şi îl cunoşteam pe Michael prea bine ca să presupun că ochii săi vor fi orbiţi de tertipul cu vânătoarea de mistreţi. Avea să înţeleagă foarte bine care era adevărata pradă.

Trebuia totuşi să ne asumăm riscul şi tot ceea ce putea să însemne el, fiindcă Sapt, ca şi mine, şi—a dat seama că prezenta stare de fapt devenise de nesuportat. Şi exista un singur lucru pe care îndrăzneam să—l calculez în continuare, nu aşa cum am înţeles acum, fără justificare. La ce mă gândeam: că Black Michael nu avea să creadă că îi voiam binele Regelui.Nu putea să aprecieze—nu voi spune un om onest, fiindcă gândurile care—mi izvorau din inimă au fost dezvăluite—un om care acţiona în mod onest. Sesizase şansa mea aşa cum o făcusem şi eu, şi Sapt, o cunoştea pe Prinţesă—ba, ce zic (şi declar că mă invadase un soi de milă perfidă pentru el), o iubea în felul lui, ar fi putut să creadă că Sapt şi Fritz puteau fi mituiţi, deci mita era destul de mare.

Gândind astfel, l—ar ucide pe Rege, rivalul şi ameninţarea mea? Da, fără doar şi poate, asta ar fi făcut, fără niciun fel de remuşcare, ca şi cum ar fi ucis un şoarece. Dar l—ar fi ucis pe Rudolf Rassendyll mai întâi, dacă ar fi putut, şi nimic altceva decât certitudinea de a fi completamente blestemat din cauza eliberării Regelui şi readucerea lui pe tron l—ar determina să arunce atuul pe care îl ţinea în mânecă, pentru a opri presupusul joc al neruşinatului impostor Rassendyll. Cugetând la toate astea pe când mergeam călare, mi—am făcut curaj.

Michael aflase de venirea mea, cu siguranţă. Nu stătusem mai mult de o oră în casă, când a sosit un ambasador impozant din partea lui. Nu avusese neobrăzarea de a mi—i trimite pe aşa—zişii mei asasini,

dar îi trimisese pe ceilalţi trei dintre cei şase faimoşi—cei trei gentilomi ruritani—Lauengram, Krafstein şi Rupert Hentzau. Făceau un trio distins, puternic, cu cai splendizi şi minunat echipaţi. Tânărul Rupert, care arăta ca un drac şi jumătate şi care nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, preluase conducerea şi ne—a ţinut cel mai concis discurs în care supusul meu devotat şi frate iubitor, Michael de Strelsau, mă ruga să—l scuz pentru că nu—şi adusese omagiile în persoană şi, mai mult, pentru că nu—mi pusese Castelul său la dispoziţie.

Motivul acestor aparente neglijări era că el şi câţiva dintre servitorii săi se îmbolnăviseră de scarlatină şi se aflau într—o stare infecţioasă gravă. Asta declara tânărul Rupert cu un zâmbet insolent pe dispreţuitoarea sa buză superioară şi cu o mişcare bruscă a părului său des—era un ticălos chipeş şi circulau zvonuri că frânsese deja inima multor femei.

—Dacă fratele meu are scarlatină, am spus eu, se va apropia mai tare ca niciodată de culoarea pielii mele, domnul meu. Sper că nu are dureri.

—E capabil să se ocupe de treburile sale, Sire.

—Nădăjduiesc că nu toţi cei care se află sub acoperişul vostru sunt bolnavi. În ce stare se află bunii mei prieteni, De Gautet, Bersonin şi Detchard? Am auzit că ultimul dintre ei a fost rănit.

Lauengram şi Krafstein erau posaci şi neliniştiţi, dar tânărul Rupert zâmbea şi mai larg.

—Speră să găsească foarte de curând un medicament pentru aceasta, Sire, a răspuns el.

Şi am izbucnit în râs, căci ştiam după ce medicament tânjea Detchard—se numeşte Răzbunare.

—Veţi lua masa cu noi, domnilor? am întrebat. Tânărul Rupert a mulţumit în mod exagerat. Aveau îndatoriri urgente de îndeplinit la Castel.

—Atunci, am spus eu, cu o mişcare a mâinii, până la următoarea noastră întâlnire, domnilor. Fie ca acesta să ne ajute să ne cunoaştem mai bine.

—Îi adresăm Maiestăţii voastre rugămintea de a ne oferi această oportunitate cât mai curând, a grăit Rupert fără să se sinchisească.

Şi a păşit pe lângă Sapt cu un dispreţ atât de batjocoritor pe chip, încât l—am văzut pe bătrân încleştându—şi pumnul şi întunecându—se ca noaptea.

Din partea mea, dacă un om trebuie neapărat să fie un ticălos, mi—ar plăcea să fie unul degajat şi îmi plăcea Rupert Hentzau mai mult decât tovarăşii săi cu feţe prelungi şi ochi ascunşi. „Păcatul tău nu pare astfel mai puţin grav, după câte îmi imaginez, dar o faci elegant şi cu stil."

Era un lucru ciudat că în această primă noapte, în loc să mă înfrupt din excelenta mâncare pe care mi—o pregătiseră bucătarii mei, trebuia să—i las pe gentilomii mei să mănânce singuri, în grija condescendentă a lui Sapt, şi să merg călare împreună cu Fritz până în Zenda la un mic han pe care—l ştiam. Excursia nu prezenta un pericol atât de mare, serile erau lungi şi senine, iar drumul, în partea aceasta a oraşului Zenda, foarte frecventat. Am pornit—o aşadar la drum, cu un rândaş în urma noastră. M—am acoperit cu o pelerină largă.

—Fritz, am spus eu, pe când intram în oraş, e o fată neobişnuit de frumoasă la hanul acesta.

—De unde ştii? a întrebat el.

—Pentru că am fost aici, am spus eu.

—După ce ? a început el.

—Nu. Înainte, am răspuns.

—Dar te vor recunoaşte?

—Ei bine, sigur că da. Aşadar, să nu ne certăm, bunul meu confrate, ci ascultă—mă. Suntem doi gentilomi din suita Regelui şi pe unul dintre noi îl dor dinţii. Celălalt va cere o cameră privată, de mâncare şi, în plus, o sticlă din cel mai bun vin pentru suferind. Şi dacă e băiat deştept aşa cum cred eu, atunci ne va servi fata cea drăguţă.

—Şi dacă nu va veni ea? a obiectat Fritz.

—Dragul meu Fritz, am spus eu, dacă nu va veni pentru tine, va veni pentru mine.

Am ajuns la han. Ne—a primit hangiţa, două minute mai târziu, mica mea prietenă (mereu, spre teama mea, în căutare de oaspeţi, lucru care s—ar putea dovedi amuzant) şi—a făcut apariţia. Au fost comandate şi mâncarea, şi vinul. M—am instalat în camera privată. Un minut mai târziu a intrat şi Fritz.

—Vine, a spus el.

—Aş fi pus la îndoială gusturile Contesei Helga, dacă nu venea.

A intrat. Am lăsat—o să aşeze vinul—nu voiam să—l scape pe jos. Fritz a turnat un pahar şi mi l—a dat mie.

—Domnul are dureri mari? a întrebat fata, plină de înţelegere.

—Domnul nu se simte mai rău decât atunci când te—a văzut ultima oară, am spus eu, aruncând pelerina.

A tresărit, scoţând un ţipăt. Apoi a strigat:

—Era Regele, deci! I—am spus mamei din momentul în are i—am văzut tabloul. Oh, Sire, iertaţi—mă!

—Soarta, durerea pe care mi—ai pricinuit—o nu este mare, am spus eu.

—Dar lucrurile pe care le—am spus!

—Le—am uitat, având în vedere ceea ce ai făcut.

—Trebuie să mă duc să—i spun mamei.

—Opreşte—te, am spus eu, adoptând un aer şi mai grav. Nu suntem aici în noaptea asta pentru amuzament. Du—te şi adu cina şi niciun cuvânt despre prezenţa Regelui aici.

S—a întors în câteva minute, serioasă şi totuşi foarte curioasă.

—Ei bine, ce mai face Johann? am întrebat, începând să mănânc.

—Oh, băiatul acela, Sire—stăpâne, Regele meu, voiam să zic!

—E de ajuns Sire, te rog. Ce mai face el?

—De—abia îl mai vedem acum, Sire.

—De ce?

—I—am spus că venea prea des, Sire, a zis ea, clătinând din cap.

—E deci îmbufnat şi stă deoparte?

—Da, Sire.

—Dar ai putea să—l aduci înapoi? am sugerat cu un zâmbet.

—Poate, a spus ea.

—Ştiu care—ţi sunt puterile, vezi tu, am spus, iar ea s—a înroşit de plăcere.

—Nu—l ţine numai asta departe, Sire. E foarte ocupat la Castel.

—Dar nu mai are loc niciun fel de vânătoare acum.

—Nu, Sire, dar are casa în grijă.

—Johan a devenit servitor?

Mica fată aştepta cu nerăbdare să poată trăncăni un pic.

—Păi, nu mai sunt alţii, a spus ea. Nu există nicio femeie acolo, ca servitoare, adică. Aşa se spune, dar poate e fals, Sire.

—Să luăm lucrurile ca atare, am spus eu.

—Într—adevăr, mi—e ruşine să vă spun, Sire.

—Oh, lasă, uite, mă uit în tavan.

—Se spune că se află o doamnă acolo, Sire, dar, cu excepţia ei, nu mai e picior de femeie acolo. Şi Johan trebuie să—i servească pe domni.

—Bietul Johan! Probabil că se istoveşte muncind. Totuşi cred că poate să—şi rupă o jumătate de oră ca să vină să te vadă.

—Dacă poate să—şi facă timp, Sire.

—Îl iubeşti? am întrebat.

—Nu, Sire.

—Şi doreşti să—l serveşti pe Rege?

—Da, Sire.

—Atunci spune—i să vină să te vadă la a doua bornă kilometrică în afara oraşului Zenda, mâine seară, la ora zece. Spune—i că vei fi acolo şi—l vei însoţi acasă.

—Vreţi să—i faceţi rău, Sire?

—Nu, dacă face ceea ce—i ordon. Dar cred că ţi—am spus destul, slujnicuţa mea frumoasă. Ai grijă să faci ceea ce ţi—am poruncit. Şi fii atentă, nimeni nu trebuie să ştie că Regele a fost aici.

I—am vorbit cu un pic de severitate, fiindcă, dacă—i insufli puţină teamă unei femei care te place, nu înseamnă că—i faci rău, şi am îndulcit această impresie oferindu—i un cadou frumos. Apoi am cinat şi, după ce mi—am acoperit faţa cu pelerina, am coborât împreună cu Fritz, care mergea înainte la caii noştri. Nu era decât opt şi jumătate şi de—abia se înserase, străzile erau destul de pline pentru un loc atât

de mic şi liniştit, şi am observat că lumea era dornică să clevetească. Cu Regele deoparte şi Ducele de cealaltă parte, Zenda devenise parcă centrul Ruritaniei.

Am mers la trap mărunt prin oraş, dar am dat bice cailor, când am ieşit la drumul mare.

—Vrei să—l prinzi pe băiatul ăsta, Johan? a întrebat Fritz.

—Da, şi cred că i—am întins o cursă pe cinste. Mica noastră Dalila ni—l va aduce pe Samson al nostru. Nu e suficient, Fritz, să nu ai o femeie în casă, deşi fratele Michael dă dovadă de înţelepciune aici. Dacă vrei siguranţă, nu trebuie să existe nici ţipenie pe o rază de cincizeci de mile.

—Să nu fie nimeni pe aproape în afară de Strelsau, de exemplu, a spus bietul Fritz, cu un suspin deznădăjduit.

Ne—am apropiat de drumul care ducea la castel şi am ajuns în curând în faţa casei. Şi cum copitele cailor se auzeau pe caldarâm, Sapt s—a grăbit să ne întâmpine.

—Slavă Domnului, sunteţi teferi! a strigat el. I—aţi văzut pe vreunul dintre ei?

—Pe cine anume? am întrebat eu, în timp ce descălecam.

—Băiete, mi—a spus el, nu trebuie să pleci călare singur prin locurile astea, dacă nu sunt cu tine cel puţin zece oameni. Îl cunoşti pe unul dintre băieţii noştri, un ins tânăr, înalt pe nume Bernenstein?

Îl ştiam. Era un tânăr voinic, arătos, aproape la fel de înalt ca mine, cu un ten deschis.

—Zace sus, în camera lui, cu un glonţ în braţ.

—Ei drăcie!

—După masă s—a dus să se plimbe singur şi s—a adâncit o milă sau două în pădure, şi pe când se plimba, i s—a părut că vede trei bărbaţi printre copaci, şi unul l—a ţintit cu arma. El nu avea puşcă, şi a luat—o la fugă înapoi, spre casă. Dar unul—dintre ei a tras şi l—a nimerit şi i—a fost foarte greu să ajungă aici înainte de a leşina. Din fericire, le—a fost frică să—l urmărească pe lângă casă.

A făcut o pauză şi pe urmă a adăugat:

—Băiete, glonţul era pentru tine.

—Foarte probabil, am spus eu, şi e primul sânge care a curs pentru fratele Michael.

—Mă întreb din cine era format acest grup de trei, a spus Fritz.

—Ei bine, Sapt, am zis, motivul pentru care am plecat în seara asta nu este unul inutil, după cum vei auzi. Dar am un singur lucru în minte.

—Care este acela? a întrebat el.

—Ei bine, acesta, am răspuns. Că nu vreau deloc să fiu răsplătit cu marile onoruri pe care Ruritania mi le—a oferit, dacă plec de aici lăsând pe vreunul dintre cei şase în viaţă n—o voi face nici măcar cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iar Sapt mi—a strâns mâna pentru aceasta.

Capitolul 13. O REMEDIERE ADUSĂ SCĂRII LUI IACOB

A doua zi de dimineaţă, după ce m—am legat prin jurământ împotriva celor şase, am dat anumite ordine şi m—am simţit atât de mulţumit, cum nu se mai întâmplase de multă vreme. Mă pusesem în mişcare, şi munca, deşi nu poate vindeca iubirea, este un narcotic. Aşa că Sapt, care era din ce în ce mai agitat, se minuna văzându—mă stând tolănit într—un fotoliu la soare, ascultându—l pe unul dintre prietenii mei care—mi cânta cântece de dragoste pe un ton cald şi—mi inspira o melancolie plăcută.

Cu asta mă îndeletniceam când tânărul Rupert Hentzau, care nu se temea nici de om, nici de diavol, şi care mergea călare pe proprietate, unde orice copac putea să ascundă un trăgător de elită, după cum îşi închipuia el, de parcă era parcul din Strelsau, a venit în galop mic până la locul unde mă aflam eu, înclinându—se cu un respect burlesc şi solicitându—mi o discuţie particulară, pentru a—mi transmite un mesaj de la Ducele de Strelsau. Le—am poruncit tuturor să se retrasă, apoi a spus, aşezându—se lângă mine:

—Regele iubeşte, nu—i aşa?

—Nu cu viaţa, domnul meu, am spus eu, zâmbind.

—Foarte bine, a răspuns el. Hai, suntem singuri, Rassendyll...

M—am ridicat în picioare.

—Ce s—a întâmplat? a întrebat el.

—Era gata să chem pe unul dintre gentilomii mei să—ţi aducă calul, domnul meu. Dacă nu ştii să te adresezi Regelui, fratele meu trebuie să găsească un alt mesager.

—De ce să continuăm farsa? a întrebat el, ştergându—şi neglijent gheata cu mănuşa.

—Pentru că nu s—a terminat încă, şi între timp îmi voi alege singur numele.

—Oh, aşa să fie! Şi totuşi ţi—am vorbit din simpatie, fiindcă eşti într—adevăr un om aşa cum îmi place mie.

—Lăsând modestia ia o parte, am spus eu, poate sunt. Dar având în vedere că mă ţin de cuvânt în faţa bărbaţilor şi îmi păstrez onoarea în faţa femeilor, poate că sunt, domnul meu.

Mi—a aruncat o privire—o privire furioasă.

—Mama ta e moartă? am întrebat eu.

—Da, a murit.

—Poate să—i mulţumească lui Dumnezeu (şi l—am auzit înjurându—mă încet). Ei bine, care e mesajul? am continuat.

Îl atinsesem la coarda sensibilă, fiindcă toată lumea ştia că îi frânsese inima mamei sale, lăudându—se cu amanta lui în casa acesteia, şi manierele sale de fandosit au dispărut pentru moment.

—Ducele îţi oferă mai mult decât ţi—aş fi oferit eu, a mârâit el. Ştreangul era sugestia mea pentru dumneavoastră, Sire.

—Dar îţi oferă o escortă sigură până la frontieră şi un milion de coroane.

—Prefer oferta dumitale, domnul meu, dacă voi fi constrâns la aşa ceva.

—Refuzi?

—Bineînţeles.

—I—am spus lui Michael că aşa vei face, şi ticălosul, odată ce şi—a venit în fire, mi—a oferit cel mai însorit zâmbet. Problema e, fie vorba între noi, a continuat el, că Michael nu înţelege un gentilom. A început să râdă.

—Şi tu? am întrebat.

—Eu îl înţeleg, a spus el. Ei bine, te aşteaptă ştreangul.

—Îmi pare rău că nu vei fi în viaţă ca să vezi, am observat.

—Mi—a oferit Maiestatea sa onoarea de a mă provoca la o dispută privată?

—Mi—aş fi dorit să fii mai bătrân cu câţiva ani, totuşi.

—Oh, Dumnezeu îi dă, dar diavolul îi sporeşte, a râs el.

—Ce mai face prizonierul? am întrebat.
—Prizonierul vostru.
—Am uitat care vă erau dorinţele, Sire. Ei bine, e în viaţă. S—a ridicat în picioare. Am făcut şi eu acelaşi lucru. Apoi a spus cu un zâmbet:
—Şi frumoasa Prinţesă? Oh, Soartă, pun rămăşag că următorul Elphberg va fi destul de roşcat, deşi Black Michael va fi numit tatăl său.

M—am ridicat brusc şi, dintr—un pas am fost lângă el, încleştând pumnul. Nu s—a mişcat nici măcar un centimetru, buzele sale schiţând expresia dispreţuitoare a unui amuzament insolent.
—Pleacă, atât timp cât mai eşti întreg! am bombănit, îmi plătise cu dobândă aluzia pe care o făcusem la adresa mamei sale.

S—a întâmplat apoi cel mai îndrăzneţ lucru pe care l—am trăit vreodată. Prietenii mei se aflau cam la treizeci de iarzi depărtare. Rupert l—a chemat pe rândaş să vină cu calul şi l—a alungat apoi pe băiat cu o coroană. Calul se afla aproape. Stăteam liniştit, fără să bănuiesc nimic. Rupert s—a făcut că încalecă, s—a întors apoi deodată spre mine, cu mâna stângă la centură, iar dreapta întinsă:
—Să ne strângem mâna, a spus el.

M—am înclinat, aşa cum prevăzuse el, ducând mâinile la spate. Mai repede decât gândul, s—a repezit cu stânga la mine şi un pumnal mic a lucit prin aer, m—a lovit în umărul stâng. Şi dacă nu săream într—o parte, mă lovea în inimă. Cu un strigăt, m—am clătinat şi am dat înapoi. Fără să atingă scara de la şa, a sărit pe cal şi a zbughit—o ca o săgeată, urmat de strigăte şi împuşcături, ultimele la fel de inutile ca şi primele, iar eu m—am prăbuşit în fotoliu, sângerând excesiv, în timp ce—l priveam pe discipolul diavolului dispărând în josul străzii. Prietenii mei m—au înconjurat, iar eu am leşinat.

Presupun că am fost dus în pat şi am zăcut acolo inconştient, sau pe jumătate conştient, timp de mai multe ore, căci era noapte când m—am trezit pe de—a—ntregul şi l—am găsit pe Fritz lângă mine. Mă simţeam slăbit şi obosit, dar m—a poftit să mă înveselesc, spunându—mi că rana mea se va vindeca în curând şi că între timp totul decursese conform planului, căci Johan, paznicul, căzuse în cursa pe care i—o întinsesem şi se afla în casă chiar acum.
— Şi lucrul ciudat, a continuat Fritz, e că mi—am dat seama că nu—i pare întru totul rău că se află aici. Crede, se pare, că martorilor momentului în care Black Michael şi—a adus prada, cu excepţia, bineînţeles a celor şase, nu le va fi prea bine.

Această idee demonstra perspicacitatea prizonierului nostru şi mă făcea să sper că voi obţine ajutorul său. Am poruncit să fie adus de îndată. Sapt îl însoţea şi l—a aşezat pe un scaun lângă mine. Era tăcut şi—i era teamă, dar ca să spun adevărul, după isprava lui Rupert, aveam şi noi temerile noastre şi dacă acesta a scăpat de formidabilul revolver al lui Sapt, tot Sapt îl ţinea pe Johan cât de departe putea de mine. Mai mult, când a intrat, mâinile—i erau legate, dar nu suportam acest lucru.

Nu trebuie să mai povestesc că i—am promis băiatului că îl vom apăra, că îl vom recompensa—toate acestea vor fi respectate întocmai şi plătite ca să trăiască în bunăstare (deşi poate nu trebuia să menţionez asta), şi ne—am simţit mult mai uşuraţi când am aflat că era mai degrabă un om slab decât periculos şi că acţionase în felul acesta mai mult de frica Ducelui şi a propriului său frate, Max, decât de dragul a ceea ce făcuse. Dar ne—a convins pe toţi de loialitatea sa, şi totuşi a fost capabil să ne dezvăluie chiar miezul planurilor lor, nu chiar din reuniunile lor secrete, ci cunoscând ordinele date de ei înăuntrul Castelului.
Şi iată aici povestea sa, pe scurt: în subsolul Castelului se aflau două cămăruţe tăiate în piatră, la care se ajungea prin intermediul unei scări cu trepte de piatră, care se termina la capătul podului mobil. Camera exterioară nu avea niciun fel de ferestre, dar era întotdeauna luminată cu lumânări, cea interioară avea un ochi de geam care dădea spre şanţ. În camera exterioară stăteau întotdeauna, zi şi noapte, trei dintre cei şase, şi instrucţiunile Ducelui Michael spuneau că în cazul unui atac asupra camerei exterioare, cei trei trebuia să apere uşa acesteia cât de mult timp puteau fără, să—şi rişte viaţa.

Dar, dacă exista vreun pericol ca uşa să fie forţată, atunci Rupert Hentzau sau Detchard (căci unul dintre aceştia doi era întotdeauna acolo) trebuia să—i lase pe ceilalţi să reziste atât cât puteau, iar unul să treacă în camera interioară şi, fără alte formalităţi, să—l ucidă pe Rege, care stătea acolo, bine tratat, într—adevăr, dar fără să aibă arme, braţele fiindu—i legate cu lanţuri straşnice de oţel, care nu—i permiteau să—şi mişte cotul la mai mult de trei centimetri de corp. Astfel, Regele ar fi fost mort înainte ca uşa exterioară să fie luată cu asalt. Şi trupul său? Căci trupul său ar constitui o dovadă şi ar însemna osânda sa.

—Nu, domnule, a spus Johan, înălţimea sa s—a gândit la asta. Atât timp cât cei doi rezistau în camera exterioară, cel care l—a ucis pe Rege desface zăbrelele ochiului de geam (sunt prinse de o balama). Fereastra nu este luminată acum, fiindcă deschizătura este înfundată de o conductă din ceramică, şi această conductă, care este destul de largă pentru ca trupul unui om să poată trece prin ea, ajunge în şanţ şi se termină chiar la suprafaţa apei, astfel încât nu există o distanţă perceptibilă între apă şi conductă. Regele fiind mort, ucigaşul său îi leagă rapid o greutate de corp şi, târându—l până la fereastră, îl ridică cu un scripete (căci, de teamă ca greutatea să nu cumva să fie prea mare, Detchard şi—a procurat un scripete) până ajunge la deschizătura conductei. Introduce picioarele în conductă şi împinge trupul în jos. În tăcere, fără pleoscăit şi fără niciun zgomot, cade în apă şi de acolo pe fundul şanţului, care are aproximativ douăzeci de picioare adâncime. Acestea fiind făcute, ucigaşul strigă tare: „Totul e în regulă!" şi îşi dă şi el drumul pe conducta, iar ceilalţi, dacă pot şi dacă atacul nu este prea aprig, trebuie să alerge în camera interioară şi, căutând un moment de răgaz, să blocheze uşa şi să îşi dea şi ei drumul în jos pe conductă. Şi deşi Regele nu se va mai ridica de pe fundul şanţului, ei ies la suprafaţă şi înoată până în partea cealaltă, unde, conform ordinelor, trebuie să fie aşteptaţi de oameni cu frânghii, ca să—i tragă sus, şi de cai. Şi aici, dacă lucrurile merg prost, Ducele li se va alătura şi vor căuta să fie în siguranţă plecând călare, dar dacă totul merge bine, se vor întoarce la Castel şi le vor întinde duşmanilor o capcană. Acesta este, Sire, planul înălţimii sale pentru a scăpa de Rege în caz de nevoie. Dar nu e bătut în cuie, căci din câte ştim, nu e dispus să—l omoare pe Rege dacă nu poate să vă omoare şi pe dumneavoastră, Sire, mai devreme sau mai târziu. Vedeţi, Sire, am grăit adevărul, Dumnezeu mi—e martor şi vă rog să mă apăraţi de răzbunarea Ducelui Michael, căci, dacă am să cad în mâinile sale după ce află ce am făcut, mă voi ruga pentru un singur lucru pe lumea asta—o moarte iute şi aceasta n—o voi obţine de la el!

Istoria băiatului a fost spusă în mod grosolan, dar întrebările noastre au întregit povestea sa. Ceea ce ne spusese el se referea la un atac armat, dar dacă apăreau suspiciuni şi se ivea vreo forţă copleşitoare—cum aş fi putut să aduc, de pildă, eu, Regele—ideea de a rezista ar fi fost abandonată, Regele ar fi fost omorât în tăcere şi i s—ar fi dat drumul în jos pe conductă. Şi—aici intervine lovitura ingenioasă—unul dintre cei şase îi va lua locul în celulă şi atunci când vor intra cei care—l caută, va cere cu voce tare eliberarea sa şi despăgubiri.

Iar Michael, fiind chemat în judecată, va mărturisi pentru a grăbi acţiunea, dar va spune că bărbatul acela îl mâniase vrând să intre în graţiile unei doamne din Castel (aceasta era Antoinette de Mauban) şi îl obligase să rămână acolo, după cum îşi închipuia că el, ca Lord de Zenda, avea tot dreptul s—o facă. Dar era dispus să—l lase să plece, acum că primise scuzele sale, şi aici se terminau zvonurile care apăruseră, spre marea supărare a înălţimii sale, referitoare la un prizonier în Zenda, şi îi deranjase pe vizitatorii săi cu această anchetă. Vizitatorii fuseseră derutaţi şi aveau să se retragă, iar Michael avea răgazul să scape de trupul Regelui.

Sapt, Fritz şi eu, din patul meu, ne—am uitat unul la celălălt cu groază şi consternare, auzind cruzimea şi viclenia planului. Indiferent dacă mă duceam cu gând de pace sau război, făţiş, în fruntea unui corp diplomatic, sau în secret, printr—un asalt ascuns, Regele ar fi fost mort înainte să mă pot apropia de el. Dacă Michael era destul de puternic şi îmi zdrobea detaşamentul, aici era sfârşitul. Dar dacă eram eu cel puternic, nu aveam nicio modalitate de a—l pedepsi, niciun mijloc de a—i dovedi vinovăţia fără să dovedesc că şi eu eram vinovat. Pe de altă parte, rămâneam în continuare Rege (ah! pulsul meu s—a accelerat pentru un moment) şi atunci viitorul avea să fie martor la bătălia finală dintre mine şi el. Părea să fi făcut în aşa fel încât triumful să fie posibil şi ruina imposibilă.

În cel mai rău caz, el s—ar fi ţinut la fel de ferm pe poziţie ca şi înainte, până să apar eu, cu un singur om între el şi tron, acel om fiind însă un impostor, în cel mai bun caz, n—ar mai fi rămas nimeni care să—i ţină piept. Începusem să cred că lui Black Michael îi plăcea extrem de mult să îi lase pe prietenii lui să lupte, dar recunosc acum că, deşi braţele acestei conspiraţii nu erau ale lui Michael, creierul era în totalitate al lui.

—Şi Regele e la curent cu toate astea? am întrebat.

—Eu şi fratele meu, a răspuns Johan, am instalat conducta, la ordinele Lordului Hentzau. Era de pază în ziua aceea, şi Regele l—a întrebat pe Lordul meu ce se întâmpla. Soarta, a răspuns el, cu râsul lui voios, e o nouă remediere adusă scării lui Iacob, prin care oamenii părăsesc pământul şi ajung în rai, aşa cum probabil aţi citit, Sire. Ne—am gândit, Sire, că nu este indicat că Maiestatea voastră să ajungă acolo, în cazul în care trebuie să ajungă acolo pe drumul obişnuit. Aşa că am montat o frumuseţe de conductă

secretă, unde oamenii de rând nu pot să se holbeze la dumneavoastră şi să vă incomodeze în călătoria dumneavoastră. Aceasta este menirea conductei, Sire. Şi râdea şi făcea plecăciuni şi se ruga ca plecarea unui Rege să umple din nou paharul celuilalt Rege—căci Regele era la cină. Iar Regele, deşi era un bărbat viteaz, aşa cum sunt toţi cei din Casa Regală, s—a înroşit şi s—a albit uitându—se la conductă şi la diavolul vesel care îşi bătea joc de el. Ah, Sire (şi băiatul tremura de groază), nu e simplu să dormi liniştit în Castelul din Zenda, fiindcă niciunul dintre ei nu s—ar da în lături de la a tăia gâtul unui om la fel de uşor cum se joacă o partidă de cărţi, şi Rupert, Lordul meu, ar face—o înaintea celorlalţi, aşa ca distracţie, da, mult mai repede decât ar dezonora o femeie, cu toate că şi el iubeşte.

Băiatul s—a oprit şi l—am poftit pe Fritz să îl ducă de acolo şi să—l păzească cu grijă, şi întorcându—mă spre el, am adăugat:

—În cazul în care cineva te întreabă dacă există un prizonier în Zenda, poţi să răspunzi „Da". Dar dacă te întreabă careva cine este prizonierul, nu răspunde. Căci toate promisiunile mele nu te vor salva dacă cineva de aici află de la tine adevărul despre prizonierul din Zenda. Te ucid ca pe un câine, dacă aud fie şi o şoaptă aici, în casă.

Apoi, după ce a plecat, m—am uitat la Sapt.

—E o problemă dificilă! am spus eu.

—Atât de dificilă, a zis el, scuturându—şi capul grizonat, încât cred că la anul, pe vremea asta, e cât se poate de probabil să fii tot Rege al Ruritaniei!

Şi a izbucnit în înjurături la adresa şireteniei lui Michael. M—am lăsat pe spate, pe pernele mele.

—Mi se pare că sunt două modalităţi prin care Regele poate părăsi oraşul Zenda în viaţă. Unul ar fi ca Ducele să fie trădat de discipoli.

—Pe acesta poţi deja să—l excluzi, a spus Sapt.

—Sper să nu, am răspuns, fiindcă cealaltă modalitate pe care eram pe punctul de a o menţiona este—printr—un miracol din ceruri!

Capitolul 14.O NOAPTE ÎN AFARA CASTELULUI

Locuitorii ruritaniei ar fi fost surprinşi să afle discuţia anterioară, căci, conform rapoartelor oficiale, am fost înjunghiat cu o suliţă în timp ce practicam pasiunea mea, urmarea fiind o rană dureroasă şi periculoasă—un caracter foarte serios şi am creat o senzaţie publică impresionantă, care a cauzat trei lucruri: primul, am ofensat grav facultatea de medicină din Strelsau refuzând să chem pe vreunul dintre doctorii ei la căpătâiul meu, cu excepţia unui tânăr, un prieten de—al lui Fritz, în care puteam avea încredere, al doilea, am primit veşti de la Mareşalul Strakencz, care spuneau că ordinele sale aveau aceeaşi greutate ca şi ale mele şi că Prinţesa Flavia pleca la Tarlenheim sub escorta sa îndârjită (veşti la auzul cărora m—am străduit să nu mă bucur şi să fiu mândru), şi al treilea, fratele meu, Ducele de Strelsau, deşi prea bine informat ca să creadă povestea motivului bolii mele, a fost totuşi convins de aceste relatări şi de presupusa mea inactivitate, de faptul că nu eram într—adevăr capabil să desfăşor vreun fel de activitate şi că viaţa mea era într—un oarecare pericol.

Am aflat aceste lucruri de la Johan, băiatul în care eram constrâns să am încredere şi pe care a trebuit să—l trimit înapoi în Zenda, unde, apropo, Rupert de Hentzau a poruncit să fie zdravăn bătut cu biciul pentru că a îndrăznit să pângărească moravurile Zendei stând pe afară toată noaptea în căutarea dragostei. Lui Johan i—au displăcut profund toate acestea, mai ales pentru că veneau din partea lui Rupert, iar faptul că Ducele a consimţit n—a făcut decât să—l apropie pe paznic de mine, mult mai mult decât toate promisiunile făcute.

Asupra sosirii Flaviei nu mai insist. Bucuria ei de a mă găsi în picioare şi în bună regulă, în loc să zac pe spate luptând cu moartea, alcătuieşte un tablou care dansează încă prin faţa ochilor mei şi va continua să o facă până ce vederea mea va deveni prea slabă ca să mai discearnă ceva, şi reproşurile pe care mi le—a făcut din cauza faptului că nu avusesem încredere nici măcar în ea trebuie să scuze mijloacele la care am apelat ca să le aduc la tăcere. În realitate, numai faptul că o aveam din nou cu mine era ca şi cum i—ai fi oferit o parte din rai unui suflet condamnat, o încântare înainte de mina care avea să urmeze, şi m—am bucurat pentru că am putut să irosesc două zile întregi cu ea. Şi după ce au trecut cele două zile, Ducele de Strelsau a organizat o partidă de vânătoare.

Lovitura era pe cale să se petreacă acum. După consultări încordate, eu şi Sapt am hotărât că trebuie să riscăm un atac, hotărârea noastră fiind întărită de veştile de la Johan, care ne anunţau că Regele era din ce în ce mai slab, palid şi bolnav şi că sănătatea lui se şubrezea din cauza detenţiei aspre. În cazul acesta un om—fie el rege sau nu—poate să moară iute şi aşa cum i se întâmplă unui gentilom, din cauza unui glonţ sau a unui atac, să—i putrezească oasele într—o pivniţă! Gândul acesta ne—a determinat să întreprindem o acţiune promptă în interesele Regelui, din propriul meu punct de vedere, era din ce în ce mai necesar.

Strakencz stăruia pe lângă mine, arătându—mi necesitatea unui mariaj rapid, iar propriile mele preferinţe îi întăreau formidabila insistenţă, încât mă temeam pentru decizia mea. Nu cred că trebuia să fac fapta la care visam, dar se putea ajunge şi la fuga mea, însă aceasta ar fi distrus cauza. Da, nu sunt vreun sfânt (întrebaţi—o pe cumnata mea) şi totuşi putea să se întâmple ceva şi mai rău.

E poate cel mai straniu lucru care s—a întâmplat în istoria unei ţări, şi anume că fratele Regelui şi sosia acestuia să ducă un război disperat pentru persoana şi viaţa Regelui, într—o perioadă de pace profundă în afara graniţelor şi lângă un orăşel de provincie, sub aparenţa prieteniei. Totuşi, aceasta era lupta care începuse acum între Zenda şi Tarlenheim. Când mă uit în urmă, mi se pare că eram pe jumătate nebun. Sapt mi—a spus că nu am acceptat niciun fel de amestec şi nu am plecat urechea la niciun fel de protest, şi dacă vreun Rege al Ruritaniei a domnit vreodată ca un despot, pentru o vreme, eu am fost acela.

Uite unde am ajuns, nu exista nimic care să—mi îndulcească traiul, şi mi—am luat viaţa în mâini şi mi—am cârmuit—o cu neglijenţă la fel cum jonglează un om o mănuşă veche. La început s—au străduit să mă păzească, să fiu în siguranţă, să mă convingă să nu mă expun, dar când au văzut cât de hotărât eram, s—a născut în ei sentimentul că soarta hotăra sfârşitul, chiar dacă ştiau sau nu adevărul, şi că trebuia să fiu lăsat în pace să—mi desfăşor în felul meu jocul cu Michael.

Noaptea următoare, târziu, m—am ridicat de la masa la care stătusem împreună cu Flavia şi am însoţit—o până la uşa apartamentelor sale. Acolo i—am sărutat mâna şi i—am urat să doarmă adânc şi să se trezească în vremuri mai bune. Apoi mi—am schimbat hainele şi am ieşit. Sapt şi Fritz mă aşteptau cu şase oameni şi cai. Peste şa, Sapt avea un colac lung de frânghie, amândoi fiind foarte bine înarmaţi. Eu aveam la mine un băţ scurt, rezistent şi un cuţit lung. Am evitat oraşul, ocolindu—l, şi într—o oră ne—am trezit urcând încet dealul care ducea la Castelul din Zenda. Noaptea era întunecoasă, prevestind

furtuna, rafale de vânt şi o ploaie slabă ne—au prins din urmă în timp ce noi înfruntam panta, iar copacii înalţi gemeau şi suspinau. După ce am ajuns la un pâlc des, cam la un sfert de milă de Castel, le—am poruncit celor şase prieteni să se ascundă acolo cu caii lor.

Sapt avea un fluier şi puteau să ni se alăture în câteva momente, dacă apărea vreun pericol, dar până atunci nu întâlniserăm pe nimeni. Speram ca Michael să nu fie prea vigilent, crezându—mă la adăpost, în pat. Oricum, am ajuns în vârful dealului fără să apară vreun incident,trezindu—ne pe marginea şanţului, acolo pe unde năvăleşte pe sub drum, separându—l de Vechiul Castel. Pe marginea malului se afla un copac, iar Sapt se pregătea să lege strâns frânghia. Mi—am scos cizmele, am luat o înghiţitură dintr—o sticlă de brandy, am slăbit cuţitul din strânsoarea sa din teacă şi am luat băţul între dinţi. Apoi am dat mâna cu prietenii mei, nefiind atent la o ultimă privire a lui Fritz, care mă implora stăruitor, şi am apucat frânghia. Mă duceam să arunc o privire scării lui Iacob.

Am coborât uşurel în apă. Deşi noaptea era furtunoasă, ziua fusese caldă şi luminoasă, iar apa nu era rece. Am luat—o în grabă spre apă şi am început să înot în jurul zidurilor ample, care se încruntau deasupra mea. Nu puteam să văd decât la o distanţă de trei iarzi înaintea mea, speram atunci din toată inima să nu fiu văzut, în timp ce mă strecuram de—a lungul zidăriei jilave, acoperită de muşchi. Se vedeau lumini din latura nouă a Castelului de pe partea cealaltă şi din când în când se auzeau râsete şi strigăte vesele. Mi s—a părut că aud şi timbrul răsunător al vocii tânărului Rupert Hentzau şi mi l—am imaginat înecat cu vin. Adunându—mi gândurile la ceea ce aveam de făcut, m—am odihnit un moment. Dacă descrierea lui Johan era corectă, ar fi trebuit să mă aflu lângă fereastră acum.

M—am mişcat foarte încet, şi din întunecimea din faţă am întrezărit o formă. Era conducta, care se arcuia de la fereastră în apă. Din suprafaţa ei se vedeau cam patru picioare, circumferinţa ei era atât de mare, încât în ea puteau să încapă doi oameni. Eram pe punctul de a mă apropia de ea, când am văzut altceva şi inima mi—a stat în loc. Vârful unei bărci ieşea în afară dincolo de partea cealaltă a conductei, şi ascultând atent, am auzit un târşâit slab de picioare, de parcă un om îşi schimba poziţia. Cine era bărbatul care păzea invenţia lui Michael? Era treaz sau dormea? Aveam senzaţia că pumnalul este pregătit şi am călcat apa, făcând acest lucru, am simţit fundul apei sub picioare. Temelia Castelului alcătuia o bordură, m—am oprit pe ea, deasupra apei de la subsuori în sus. Apoi m—am ghemuit şi am scrutat cu privirea obscuritatea de sub conductă chiar acolo unde forma un spaţiu după ce se arcuia.

În barcă se afla un om. Lângă el era aşezată o puşcă — am văzut strălucirea ţevii. Iată santinela! Stătea nemişcat. Am ascultat: respira greu, regulat, monoton. Pe legea mea, dormea! Îngenunchind pe stâncă, m—am târât înainte pe sub conductă până ce m—am apropiat cu faţa la nu mai mult de două picioare de a lui. Mi—am dat seama că era un bărbat solid. Era Max Holf, fratele lui Johan. Mi—am furişat mâna în teacă şi am scos cuţitul. Dintre toate isprăvile pe care le—am săvârşit în viaţă, îmi place cel mai puţin să mă gândesc la aceasta şi nu voi întreba dacă era fapta unui om sau a unui trădător. Mi—am spus mie însumi: „Este război şi e în joc viaţa Regelui". Şi m—am ridicat de sub conductă până deasupra bărcii, care era ancorată de bordură. Ţinându—mi respiraţia, am ales locul şi am ridicat braţul. Bărbatul cel solid a tresărit. A deschis ochii mari, din ce în ce mai mari. Mi—a gâfâit îngrozit în faţă şi a dat să apuce puşca. Şi am auzit refrenul unui cântec de dragoste de pe malul celălalt.

Lăsându—l acolo unde zăcea, o masă îngrămădită.M—am întors la Scara lui Iacob. Timpul mă presa. Poate că tura acestui ins se termina chiar acum şi avea să—i vină schimbul. Aplecându—mă peste conductă, am examinat—o de la capătul de lângă apă până la extremitatea cea mai ridicată unde trecea, sau părea să treacă, prin zidăria peretelui. Nu era spartă pe nicăieri, n—avea nicio fisură. Îngenunchind, i—am testat partea de dedesubt. Respiraţia mi s—a accelerat, fiindcă în partea aceasta de jos, unde conducta trebuia să formeze un tot cu zidăria, era o licărire de lumină! Acea lumină trebuia să vină din celula Regelui! Mi—am sprijinit umărul de conductă şi mi—am încordat puterile. Fisura s—a lărgit foarte puţin şi m—am oprit grăbit, făcusem destul ca să dovedesc că acea conductă nu era fixată în zidărie în partea inferioară.

Apoi am auzit o voce—o voce aspră şi stridentă:

—Ei bine, Sire, v—am ţinut destul companie, vă las să vă odihniţi, dar trebuie să vă leg mai întâi micile „podoabe".

Era Detchard! I—am sesizat accentul englezesc într—o clipă.

—Doriţi să mă întrebaţi ceva, Sire, înainte să plec?

A urmat apoi vocea Regelui. Era a lui, deşi istovită şi seacă, diferită de tonurile vesele pe care le

auzisem în poiana din pădure.
—Roagă—l pe fratele meu, a spus Regele, să mă ucidă. Mor cu zile aici.
—Ducele nu—ţi doreşte moartea, Sire—încă, a zâmbit batjocoritor Detchard, când o va face, iată calea către rai!
Regele a răspuns:
—Aşa să fie! Şi acum, dacă ordinele îţi permit, lasă—mă, rogu—te.
—Îţi urez să visezi paradisul! a spus ticălosul. Lumina a dispărut. Am auzit zăvoarele uşii ferecându—se.
Apoi am auzit hohotele de plâns ale Regelui. Rămăsese singur, cel puţin aşa se gândea. Cine îndrăzneşte să—şi bată joc de el? Nu m—am încumetat să—i vorbesc. Riscul ca el să scoată vreo exclamaţie de uimire era prea mare. Nu îndrăzneam să fac nimic în acea noapte, şi datoria mea era acum să scap în siguranţă şi să duc cu mine un cadavru. Dacă—l lăsam acolo, s—ar fi aflat prea multe. Am dezlegat barca şi m—am urcat în ea. Vântul adia doar şi nu prea exista pericolul ca sunetul vâslelor să fie auzit. Am vâslit iute, făcând un înconjur până am ajuns la locul unde mă aşteptau prietenii mei. Doar ce ajunsesem acolo, când un fluierat puternic a răsunat în spatele meu peste şanţ.
—Hei, Max! am auzit un strigăt.
L—am chemat pe Sapt în şoaptă. Frânghia a coborât. Am legat—o în jurul cadavrului şi apoi am urcat şi eu.
—Fluieră şi tu, am şoptit, după oamenii noştri şi trage frânghia. Să facem linişte acum.
Au tras corpul sus. Tocmai când a ajuns sus, pe drum, trei bărbaţi călare s—au năpustit dinspre Castel, făcând o cotitură. I—am văzut, dar fiind noi înşine pe jos, nu ne—au remarcat. Însă i—am auzit pe oamenii noştri venind cu un strigăt.
—Diavolul, dar e întuneric! a strigat o voce răsunătoare. Era tânărul Rupert. Un moment mai târziu s—au auzit împuşcături. Oamenii noştri se întâlniseră cu ei. Am luat—o înainte fugind, Sapt şi Fritz venind în urma mea.
—Atacaţi, atacaţi! a strigat Rupert din nou şi geamătul puternic care a urmat ne—a dat de ştire că şi el se afla pe aproape.
—Sunt terminat, Rupert! a ţipat o voce. Sunt trei la unul. Salvează—te!
Am alergat în continuare, ţinând cuţitul în mână. Deodată, un bărbat a venit călare spre mine, aplecându—se într—o parte.
—Te—au aranjat şi pe tine, Krafstein? a strigat el.
Nu s—a auzit niciun răspuns. Am sărit la gâtul calului. Era Rupert Hentzau.
—În sfârşit! am strigat.
Căci se pare că—l prinsesem. Nu avea decât sabia în mână. Oamenii mei erau gata să—l prindă, Sapt şi Fritz veneau în fugă. Eu i—am depăşit, dar dacă se apropiau destul de tare ca să poată trage, el trebuia să moară sau să se predea.
—În sfârşit! am strigat.
—E dublura! a strigat el, retezându—mi băţul.
L—a tăiat drept în două, şi socotind că prevederea este mai bună decât siguranţa, mi—am ferit capul şi (deşi mi—e ruşine s—o spun) am luat—o la sănătoasa. Rupert Hentzau îl avea pe diavolul în el, căci a dat pinteni cailor, iar eu, întorcându—mă, l—am văzut călărind, în galop, pe marginea şanţului şi a făcut un salt, în timp ce focurile de armă ale grupului nostru cădeau dese în jurul lui ca grindina. Cu doar o sclipire a lunii, am fi putut să—l ciuruim cu gloanţe, dar, pe întuneric, a reuşit să ajungă după colţul Castelului şi a dispărut din vedere.
—Naiba să—l ia! a rânjit Sapt.
—E păcat, am spus eu, că e un ticălos. Pe cine am doborât? Îi avem pe Lauengram şi Krafstein, zăceau morţi, şi cum tăinuirea nu mai era posibilă, i—am azvârlit, împreună cu Max, în şanţ, şi strângându—ne laolaltă într—un grup compact, ne—am îndepărtat călare în josul dealului.
Şi, în mijlocul nostru, se aflau trupurile a trei gentilomi viteji. In acest mod am călătorit spre casă, cu inima grea din cauza morţii prietenilor noştri, grozav de îngrijoraţi din pricina Regelui şi cu durere în suflet fiindcă tânărul Rupert mai jucase o mână câştigătoare împotriva noastră.
În ceea ce mă priveşte, eram iritat şi necăjit că nu ucisesem niciun om într—o luptă deschisă, ci doar înjunghiasem un ticălos în somn. Şi nu—mi plăcuse deloc să—l aud pe Rupert spunându—mi dublură.

Capitolul 15. AM VORBIT CU UN DIAVOL

Ruritania nu este Anglia şi nici conflictul dintre mine şi Ducele Michael nu putea să continue, având în vedere extraordinarele incidente care l—au marcat, fără ca alte anunţuri publice să fie îndreptate către el. Duelurile erau frecvente în toate clasele din înalta societate şi conflictele private între oamenii de vază se transmiteau de obicei prietenilor şi vasalilor. Cu toate acestea, după tevatura pe care doar ce—am relatat—o, au început să circule astfel de rapoarte încât am considerat necesar să stau de veghe. Moartea gentilomilor implicaţi nu putea fi ascunsă rudelor lor. Am dat un ordin aspru, declarând că duelul ajunsese la un desfrâu fără precedent (Cancelarul a întocmit documentul pentru mine şi l—a elaborat foarte bine) şi l—am interzis, cu excepţia cazurilor foarte grave. I—am trimis scuzele mele lui Michael în mod deschis şi cu demnitate, iar el mi—a dat un răspuns plin de respect, şi amabil, fiindcă singurul nostru punct comun era—şi stătea la baza tuturor neînţelegerilor noastre şi stârnea o armonie ostilă între acţiunile noastre—că niciunul dintre noi nu—şi permitea să arunce cărţile pe masă.

Şi el, ca şi mine, era un cabotin şi, urându—ne unul pe celălalt, ne—am unit ca să păcălim opinia publică. Totuşi, din nefericire, necesitatea unei tăinuiri implica necesitatea unei întârzieri. Regele putea să moară în temniţa sa sau putea chiar să fie răpit şi dus în altă parte, acest lucru nu putea fi evitat. Pentru puţin timp am fost obligat să respect un armistiţiu şi singura mea consolare era că Flavia îmi aproba cu foarte multă căldură edictul împotriva duelului şi, când mi—am exprimat încântarea pentru că—i intrasem în graţii, m—a rugat să interzic această practică cu totul, asta dacă preţuirea ei însemna ceva pentru mine.

—Aşteaptă până ce ne vom căsători, am spus eu, zâmbind.

Cel mai puţin ciudat rezultat, însă nu singurul, al armistiţiului şi al tainei pe care o impunea acesta, era că oraşul Zenda devenise pe timp de zi—n—aş fi avut deplină încredere în siguranţa sa pe timpul nopţii—un fel de zonă neutră, în care ambele părţi puteau să meargă nestingherite, şi eu, călărind într—o zi cu Flavia şi Sapt, ne—am întâlnit cu o cunoştinţă care prezenta un aspect ridicol, dar era în acelaşi timp jenant. Pe când treceam călare, am întâlnit o persoană respectabilă călătorind într—o trăsură trasă de doi cai. Şi—a oprit caii, s—a dat jos şi s—a apropiat de mine, făcând o reverenţă adâncă. L—am recunoscut pe Şeful Poliţiei din Strelsau.

—Decretul Maiestăţii voastre privind duelul s—a bucurat de o atenţie deosebită din partea noastră, m—a asigurat el.

Dacă această atenţie deosebită implica prezenţa lui în Zenda, m—am hotărât imediat să mă lipsesc de ea.

—Asta vă duce în Zenda, domnule prefect? am întrebat.

—De ce nu, Sire? Sunt aici pentru că vreau să—i fac un serviciu Ambasadorului britanic

—Ce treabă are Ambasadorul britanic cu această conspiraţie? am spus eu, nepăsător.

—Un tânăr compatriot de—al lui, Sire—un om cu o oarecare poziţie—a fost dat dispărut. Prietenii lui n—au mai auzit de el de două luni şi se crede că a fost văzut ultima oară în Zenda.

Flavia nu era aproape deloc atentă. N—am îndrăznit să mă uit la Sapt.

—Care este motivul pentru care se crede asta?

—Un prieten de—al său din Paris—un anume domn Featherly—ne—a dat nişte informaţii conform cărora e posibil să fi venit aici, iar funcţionarii de la căile ferate îşi aduc aminte de numele său de pe nişte bagaje.

—Care era numele său?

—Rassendyll, Sire, a răspuns el.

Şi am observat că numele acesta nu însemna nimic pentru el. Dar, uitându—se la Flavia, şi—a coborât vocea, pe când continua:

—Se crede că e posibil să fi venit după o doamnă aici. A auzit cumva Maiestatea voastră de o anume doamnă de Mauban?

—Da, cum să nu? am spus eu, privirea mea alunecând involuntar spre Castel.

—A sosit în Ruritania cam în acelaşi timp cu Rassendyll. I—am surprins privirea Prefectului, se uita la mine cu un semn mare de întrebare întipărit pe faţă.

—Sapt, am zis eu, trebuie să—i spun câteva cuvinte Prefectului. Vrei să o iei înainte împreună cu Prinţesa?

Şi m—am adresat Prefectului adăugând:

—Apropiaţi—vă, domnule, la ce vă referiţi?

S—a tras mai aproape de mine şi eu m—am aplecat în şa.

—Şi dacă e îndrăgostit de doamnă? a şoptit el. Nu s—a auzit nimic despre el de două luni.

Şi de data aceasta privirea Prefectului a fost cea care a alunecat înspre Castel.

—Da, doamna se află acolo, am spus calm. Dar presupun că nu se află şi domnul Rassendyll—acesta e numele lui?—acolo.

—Ducelui, a şoptit, nu—i plac rivalii, Sire.

—Ai dreptate aici, am spus eu, cu toată sinceritatea. Dar fără îndoială faci aluzie la o acuzaţie foarte gravă...

Şi—a desfăcut braţele în semn de iertare. I—am şoptit la ureche:

—Aceasta este o problemă gravă. Întoarce—te în Strelsau.

—Dar, Sire, dacă am dat de un indiciu aici?

—Întoarce—te în Strelsau, am repetat. Spune—i Ambasadorului că ai un indiciu, dar trebuie să fii lăsat în pace o săptămână sau două. Între timp, mă voi ocupa chiar eu de acest caz.

—Ambasadorul mă presează foarte tare, Sire.

—Trebuie să—l liniştești. Ei hai, domnule, vezi dumneata, dacă bănuielile domniei tale sunt corecte, e o chestiune pe care trebuie să o tratăm cu precauţie. Nu putem risca să avem vreun scandal. Aveţi grijă să vă întoarceţi în seara asta.

Mi—a promis că—mi va da ascultare, iar eu am călărit mai departe ca să mă reîntâlnesc cu tovarăşii mei, puţin mai uşurat. Cercetările cu privire la persoana mea trebuia stopate cu orice preţ timp de o

săptămână sau două, şi acest slujbaş isteţ se apropiase în mod surprinzător de adevăr. Impresia sa putea să se dovedească folositoare într—o zi, dar dacă ţinea seama de ea acum, Regelui i se putea întâmpla tot ce era mai rău. L—am înjurat pe George Featherly din toată inima pentru că nu—şi ţinuse gura.
—Ei bine, a întrebat Flavia, ţi—ai terminat treburile?
—În cel mai satisfăcător mod cu putinţă, am spus eu. N—aţi vrea să ne întoarcem? Aproape că am încălcat teritoriul fratelui meu.

Eram de fapt, la capătul oraşului, în cel mai îndepărtat punct al acestuia, chiar acolo unde dealurile încep să se înalţe către Castel. Am ridicat privirea, admirând frumuseţea masivă a vechilor ziduri, şi am văzut un cortegiu coborând uşor dealul. Venea spre noi.
—Să ne întoarcem, a spus Sapt.
—Aş vrea să stau, a spus Flavia.

Şi am tras calul de hăţuri apropiindu—mă de ea. Puteam deja să distingem grupul care se apropia. Primii care se apropiau erau doi servitori călare în uniforme negre, scoase în evidenţă doar de o emblemă de argint. Aceştia erau urmaţi de un car tras de patru cai. În el, sub un giulgiu greu, se afla un coşciug, în spatele lui călărea un bărbat în haine negre din cap până—n picioare, ţinându—şi pălăria în mână. Sapt şi—a scos—o şi el pe a lui şi am rămas în aşteptare, Flavia stând pe lângă mine şi ţinându—mă de braţ.
—Presupun că este unul dintre domnii ucişi în duel, a spus ea.

I—am făcut semn unui rândaş.
— Du—te şi întreabă pe cine escortează, am poruncit.

S—a dus călare pe cal până în dreptul servitorilor şi l—am văzut mergând mai departe la gentilomul care călărea în urmă.
—E Rupert de Hentzau, a şoptit Sapt.

Era chiar Rupert şi imediat după aceea, făcând semn procesiunii să se oprească, Rupert a venit cu calul la trap către mine. Era îmbrăcat într—o redingotă strâns încheiată pe corp şi pantaloni. Avea o figură tristă şi s—a înclinat cu respect profund. Şi totuşi a zâmbit deodată şi am zâmbit şi eu, fiindcă mâna bătrânului Sapt se odihnea în buzunarul stâng de la piept, atât eu, cât şi Rupert ghicind ce ascundea mâna aflată în buzunar.
—Maiestatea voastră a întrebat pe cine escortăm, a spus Rupert. E prietenul meu scump, Albert de Lauengram.
—Domnule, am spus eu, nimeni nu regretă această afacere nefericită mai mult decât mine. Decretul meu, care trebuie să fie respectat, stă mărturie.
—Bietul om! a spus Flavia încet şi am văzut ochii lui Rupert scânteind pe când se uita la ea. La care m—am aprins la faţă, căci, dacă era să fie după mine, Rupert de Hentzau n—ar fi trebuit să o pângărească nici măcar cu o privire. Şi totuşi a făcut—o, îndrăznind să lase admiraţia să se întrevadă în ochii săi.
—Cuvintele Maiestăţii voastre sunt amabile, a spus el. Sunt mâhnit din pricina prietenului meu. Cu toate acestea, Sire, şi alţii va trebui să—şi doarmă în curând somnul de veci aşa cum o face el acum.
—E un lucru de care trebuie să ne amintim cu toţii, domnul meu, am răspuns.
—Chiar şi regii, sire, a spus Rupert, pe un ton moralizator.

Şi bătrânul Sapt a înjurat încet lângă mine.
—E adevărat, am spus eu. Cum o mai duce fratele meu?
—E mai bine, Sire.
—Mă bucur.
—Speră să plece în curând spre Strelsau, atunci când îmi va permite sănătatea.
—Se află în convalescenţă, prin urmare?
—Mai sunt vreo două sau trei mici probleme de rezolvat, a răspuns acest individ insolent, pe cel mai duios ton cu putinţă.
—Sper sincer, a spus Flavia, să şi le rezolve în curând.
—Cu toată modestia, dorinţa înălţimii voastre Regale este şi a mea, a spus Rupert cu o privire îndrăzneaţă, care a făcut—o pe Flavia să se îmbujoreze.

Am făcut o plecăciune, şi Rupert, făcând o plecăciune şi mai adâncă, a încălecat pe cal şi a făcut semne procesiunii să continue. Împins de un imbold brusc, m—am dus după el. S—a întors iute, temându—se că voiam să—i fac rău chiar şi în prezenţa unui mort şi de faţă cu o doamnă.

—Te—ai luptat ca un bărbat curajos noaptea trecută, am spus eu. Ei haide, eşti un om tânăr, domnule. Dacă mi—l aduci pe prizonierul dumitale în viaţă, vei scăpa nevătămat.

M—a privit cu un zâmbet batjocoritor, dar deodată s—a apropiat de mine călare pe calul lui.

—Nu sunt înarmat, a spus el, şi bătrânul nostru Sapt ar putea să mă culce la pământ într—un minut.

—Nu—mi este frică, am spus eu.

—Nu ţi—e, afurisit să fii tu! a răspuns. Ascultă aici, ţi—am făcut o propunere din partea Ducelui odată.

—Să nu aud de Black Michael, am spus.

—Atunci, ascultă—mă pe mine, a spus, coborând tonul până ce s—a transformat într—o şoaptă. Poţi să ataci Castelul cu îndrăzneală. Lasă—i pe Sapt şi pe Tarlenheim să conducă.

—Continuă, am spus.

—Să stabilim împreună când.

—De parcă aş putea avea încredere în tine, domnul meu!

—Ei poftim! Discut afaceri acum. Sapt aici, de faţă, şi Fritz vor cădea, Black Michael va cădea...

—Poftim!

—Black Michael va cădea ca un câine ce e, prizonierul, aşa cum îl numeşti dumneata, va străbate Scara lui Iacob—ah, dar ştii despre ce e vorba!—la naiba! Vor rămâne doi oameni—eu, Rupert de Hentzau, şi dumneata, Regele Ruritaniei.

S—a oprit şi apoi, cu o voce care tremura de nerăbdare, a adăugat:

—Eu zic că merită să joci această carte—tronul şi Prinţesa dumitale! Iar pentru mine, să zicem o stare materială asigurată şi recunoştinţa Maiestăţii voastre.

—Sigur, am exclamat, în timp ce tu te afli pe pământ, iadul îşi reclamă stăpânul!

—Ei bine, mai gândeşte—te, a spus el. Şi să ştii că scapulele n—or să mă ţină departe de fata de colo, şi ochii lui diabolici au străfulgerat—o din nou pe cea pe care o iubeam.

—Piei din calea mea! am spus, şi totuşi în clipa următoare am început să râd văzând atâta îndrăzneală.

—Îţi vei trăda stăpânul? am întrebat.

Îi jurase credinţă lui Michael pentru că era urmaşul a ceea ce nu putea fi considerată nici pe departe o căsătorie legală, deşi morganatică, şi mi—a spus pe un ton aproape confidenţial şi aparent prietenos:

—Îmi stă în cale, ştii. E o brută geloasă! Oh, soartă, era cât pe ce să înfig un cuţit în el azi—noapte, a apărut afurisitul în momentul cel mai inoportun!

Eram foarte stăpân pe mine acum, învăţam ceva.

—O doamnă? am întrebat neglijent.

—Da, o frumuseţe, a dat din cap. Dar ai văzut—o.

—Ah! s—a întâmplat la o serată, când unii dintre prietenii tăi au aterizat de partea greşită a mesei!

—La ce poţi să te aştepţi de la nişte nătărăi ca Detchard şi De Gautet? Mi—ar fi plăcut să fiu acolo.

—Şi Ducele te încurcă?

—Ei bine, a spus Rupert gânditor, eu n—aş vedea lucrurile în felul acesta, poate. Vreau să mă amestec.

—Şi ea îl preferă pe Duce?

—Ah, ce creatură prostuţă! Ei bine, gândeşte—te la planul meu.

Şi cu o plecăciune a dat pinteni calului şi a pornit la trap după trupul prietenului său. M—am întors la Flavia şi la Sapt, reflectând asupra ciudăţeniei omului. Am cunoscut destui oameni nemiloşi, dar Rupert Hentzau rămâne unic pentru experienţa mea. Şi dacă mai există unul ca el pe undeva, să fie prins şi spânzurat dinainte. Aceasta—i voinţa mea!

—E foarte chipeş, nu—i aşa? a spus Flavia.

Dar, bineînţeles, ea nu—l cunoştea aşa cum îl cunoşteam eu, şi totuşi am fost deranjat, fiindcă m—am gândit că privirile lui îndrăzneţe puteau s—o supere. Dar scumpa mea Flavia era femeie, aşa că n—a fost ofensată. Din contră, considera că tânărul Rupert era foarte chipeş, aşa cum de fapt şi era, ticălosul.

—Şi ce trist părea din cauza morţii prietenului său! a spus ea.

—Va avea motive mai bune să fie trist la propria moarte, a observat Sapt, cu un zâmbet neîndurător.

În ceea ce mă priveşte, am devenit morocănos, era poate lipsit de raţiune, căci ce aveam mai bun de făcut decât să o privesc cu dragoste, nu cum o făcuseră ochii lascivi ai lui Rupert? Şi am continuat să fiu morocănos până la căderea serii, când ne—am îndreptat călare spre Tarlenheim, Sapt rămânând în urmă, ca nu cumva să ne urmărească cineva, iar Flavia, care călărea aproape de mine, mi—a spus încet, cu un

râs cuprins pe jumătate de sfială:
—Dacă nu zâmbeşti, Rudolf, voi începe să plâng. De ce eşti supărat?
—M—a deranjat ceva ce mi—a spus individul acela, am zis eu, dar începusem să zâmbesc până să ajungem la uşă şi am descălecat.

Acolo unul dintre servitori mi—a întins un bilet: nu avea adresă.
—E pentru mine? am întrebat.
—Da, Sire, l—a adus un băiat. L—am deschis:

Johan vă aduce acest bilei din partea mea. V—am mai avertizat odată. În numele lui Dumnezeu şi dacă sunteţi bărbat, salvaţi—mă din acest bârlog de criminali! A. de M.

I l—am înmânat lui Sapt, dar tot ce a răspuns acest suflet bătrân şi aspru la apelul vrednic de milă al femeii a fost:
—Din cauza cui a ajuns ea acolo?

Totuşi, nefiind nici eu infailibil, mi—am permis s—o compătimesc pe Antoinette de Mauban.

Capitolul 16. UN PLAN DISPERAT

Pentru că mă expusesem deja în plimbarea mea călare prin Zenda şi fiindcă avusesem o discuţie acolo cu Rupert de Hentzau, se înţelege că orice pretext cum că aş fi fost bolnav nu—şi mai avea rostul. Am remarcat efectul produs de această întâmplare asupra garnizoanei din Zenda: a încetat să mai fie văzută pretutindeni, şi oricare dintre oamenii mei care se apropiau de Castel mă anunţau că acolo domnea o vigilenţă extremă, înduioşat cum eram de rugămintea Doamnei de Mauban, păream la fel de neputincios să o ocrotesc aşa cum m—am dovedit a fi atunci când trebuia să—l ajut pe Rege. Michael mă sfida, şi cu toate că şi el fusese văzut în afara zidurilor, cu mult mai multă nepăsare faţă de aparenţe decât lăsase să se vadă până acum, nu s—a obosit să—şi ceară scuze pentru eşecul său de a—l sluji pe Rege. Timpul trecea fără să facem nimic, deşi fiece clipă era apăsătoare, căci nu numai că mă confruntam cu noul pericol stârnit de senzaţia dispariţiei mele, ci şi cu nemulţumirile apărute în Strelsau din cauza absenţei mele continue din oraş. Ar fi fost şi mai mari dacă nu se ştia că Flavia era cu mine, din cauza aceasta i—am îngăduit să stea, deşi nu—mi plăcea ca ea să se expună primejdiei şi deşi fiecare zi din preţioasa

noastră relaţie actuală mă făcea să devin mai tensionat până când răbdarea mea avea să cedeze. Şi ca o lovitură finală, nimic nu—i putea mulţumi mai mult pe consilierii mei, Strakencz şi Cancelarul (care venise de la Strelsau ca să se înfăţişeze urgent în faţa mea), decât să stabilesc o zi pentru celebrarea publică a logodnei mele, o ceremonie care în Ruritania este aproape la fel de coercitivă şi importantă ca mariajul însuşi. Şi—cu Flavia lângă mine—eram forţat să fac acest lucru, stabilind data cu două săptămâni înainte, locaţia fiind Catedrala din Strelsau. Acest act formal care a fost făcut cunoscut în lung şi—n lat a adus bucurie în tot regatul şi constituia un adevărat subiect de discuţie pentru toată lumea, astfel încât am socotit că nu existau decât doi oameni care erau mânioşi din cauza lui—mă refer la Black Michael şi la mine, si numai unul care nu ştia de existenta lui—singurul om al cărui nume îl port, Regele Ruritaniei.

De fapt, am auzit ceva despre felul în care au fost primite veştile la Castel, căci după un interval de trei zile, Johan, lacom după mai mulţi bani, deşi se temea pentru viaţa lui, a găsit din nou o modalitate de a ne vizita. Îl servea pe Duce când au sosit veştile. Faţa lui Black Michael s—a întunecat şi mai tare şi a înjurat sălbatic, n—a fost deloc încântat când tânărul Rupert i—a jurat că intenţionam să fac exact ceea ce spusesem şi, întorcându—se către Doamna de Mauban, i—a urat să se bucure fiindcă a dispărut un rival. Mâna lui Michael s—a furişat către sabie (a spus Johan), dar lui Rupert nu i—a păsat deloc, şi l—a luat pe Duce în derâdere, deoarece contribuise la înscăunarea unui Rege mai bun decât toţi regii care domniseră în ultimii ani în Ruritania. Şi, a spus el, făcând o reverenţă sugestivă în faţa stăpânului său exasperat: „Diavolul îi trimite Prinţesei un bărbat mai straşnic decât cel care—i era predestinat, da, pe legea mea". Apoi Michael i—a poruncit pe un ton aspru să—şi ţină gura şi să plece, dar Rupert a trebuit neapărat să—i sărute mâna, lucru pe care l—a făcut de parcă o adora, în timp ce Michael i—a aruncat o privire cruntă.

Aceasta era partea frumoasă a veştilor aduse de Johan, dar ce era mai serios de—abia acum urma şi era evident că dacă timpul ne presa aici, la Tarlenheim, în Zenda era şi mai rău. Căci Regele era foarte bolnav. Johan îl văzuse, era istovit şi de—abia putea să se mai mişte. Nici nu mai putea fi vorba să—i ia cineva locul acum. Erau atât de alarmaţi, încât trimiseseră după un doctor din Strelsau, iar doctorul, după ce a fost introdus în temniţa Regelui, a ieşit palid şi tremurând, rugându—l stârnitor pe Duce să—i dea voie să se întoarcă şi să nu se mai amestece în această afacere, dar Ducele n—a fost de acord, ţinându—l prizonier acolo şi spunându—i că viaţa sa nu se află în pericol dacă Regele trăieşte atât timp cât doreşte ducele şi va muri când va vrea Ducele—nu altfel. Şi, convinşi de doctor, au lăsat—o pe Doamna de Mauban să—l viziteze pe Rege şi să aibă grijă de el atât timp cât starea sa o va cere şi numai cum o femeie o poate face.

Totuşi viaţa sa atârna în balanţă, iar eu eram încă în puteri, întreg şi liber. Din acest motiv, în Zenda domnea o mare întristare, şi cu excepţia momentelor în care nu se certau, ocupaţia lor favorită, de—abia îşi vorbeau. Dar cu cât persista mai tare starea de depresie asupra celorlalţi, cu atât îşi îndeplinea mai abitir tânărul Rupert lucrarea Diavolului cu ochii strălucind şi cu zâmbetul pe buze, şi se prăpădea de râs (spunea Johan) fiindcă ducele îl punea întotdeauna pe Detchard să—l păzească pe Rege atunci când Doamna de Mauban se afla în temniţă—precauţie care era, într—adevăr, bine gândită de fratele meu cel grijuliu. Astfel, Johan ne—a spus povestea sa şi a înşfăcat coroanele. Cu toate acestea, ne—a implorat să—i permitem să rămână în Tarlenheim şi să nu—şi mai rişte pielea din nou în bârlogul leului.

Dar aveam nevoie de el acolo şi deşi am refuzat să—l constrâng, l—am convins oferindu—i recompense mai mari pentru a se întoarce şi a—i duce veşti Doamnei de Mauban, care să—i confirme că lucram pentru ea şi că, dacă putea, ar trebui să—i spună o vorbă Regelui ca să—l consoleze. Căci în timp ce aşteptarea este supărătoare pentru bolnav, disperarea este chiar mai neplăcută şi se putea întâmpla ca Regele să fie pe moarte din cauza disperării, de vreme ce eu nu puteam afla despre nenumăratele boli care îl năpăstuiau.

—Şi cum îl păzesc acum pe Rege? am întrebat, amintindu—mi că doi dintre cei şase erau morţi, la fel şi Max Holf.

—Detchard şi Bersonin veghează noaptea, iar Rupert Hentzau şi De Gautet ziua, Sire, a răspuns el.

—Doar doi pe schimb?

—Da, Sire, dar ceilalţi se odihnesc într—o cameră care se află chiar deasupra şi sunt la un pas dacă se aude vreun strigăt sau fluierat.

—O cameră deasupra? Nu ştiam despre lucrul ăsta. Există vreo cale de comunicare între ea şi camera de supraveghere?
—Nu, Sire. Trebuie să cobori câteva scări, intri pe uşă, apoi pe podul mobil şi ajungi în locul unde se află Regele.
—Şi uşa e încuiată?
—Doar cei patru domni au chei, Sire. M—am apropiat mai tare de el.
—Şi au cheile de la grilaj? am întrebat în şoaptă. Cred, Sire, că doar Detchard şi Rupert le au.
—Unde locuieşte Ducele?
—În castel, la primul etaj. Apartamentele sale sunt pe dreapta cum te duci direct spre podul mobil.
—Şi Doamna de Mauban?
—Chiar vizavi, pe stânga. Dar, după ce intră în cameră, uşa ei e zăvorâtă.
—Ca să nu iasă de acolo?
—Fără îndoială, Sire.
—Poate şi din alt motiv?
—E posibil.
—Şi Dulcele, presupun că are cheia?
—Da. Iar podul mobil este ridicat noaptea şi cheia de la acesta o are tot Ducele, aşa că nu se poate trece peste şanţ fără să apelezi la el.
—Dar tu unde dormi?
—În holul de la intrarea în castel, împreună cu cinci Servitori.
—Înarmaţi?
—Au suliţe, Sire, dar nu au arme de foc. Ducele nu are încredere să le dea arme de foc.

Apoi, în cele din urmă, am luat curajos problema în mâini. Am dat greş odată cu Scara lui Iacob, dacă o apucam tot pe această cale, dădeam greş din nou. Trebuia să—mi organizez atacul din partea cealaltă.
—Îţi promisesem douăzeci de mii de coroane, am spus eu. Vei avea cincizeci de mii, dacă vei face ce—ţi spun eu mâine seară. Dar, mai întâi, spune—mi, ceilalţi servitori ştiu cine este prizonierul vostru?
—Nu, Şire. Cred că este vreun duşman personal de—al Ducelui.
—Şi nu se vor îndoi că eu sunt Regele?
—Cum ar putea să o facă? a întrebat el.
—Ascultă aici, atunci. Mâine, la ora două dimineaţă fix, deschide larg uşa de la intrarea în castel. Să nu întârzii nici măcar o secundă.
—Veţi fi acolo, Sire?
—Nu pune întrebări. Fă ce—ţi poruncesc. Spune că holul este închis sau ce vrei tu. Atât îţi cer.
—Pot să fug pe uşă, Sire, după ce o deschid?
—Da, cât de repede te ţin picioarele. Încă un lucru. Du—i acest bilet doamnei—oh, e în franceză, nu ştii să citeşti —şi avertizeaz—o, de dragul vieţilor noastre, să nu—mi înşele aşteptările nerespectând ceea ce i se cere acolo.

Bărbatul tremura, dar trebuia să am încredere în curajul şi onestitatea lui. Nu îndrăzneam să mai aştept, de teamă ca nu cumva Regele să moară.

După ce a plecat, i—am chemat pe Sapt şi pe Fritz şi le—am expus planul pe care mi—l făcusem. Sapt a clătinat din cap.
—De ce nu poţi să aştepţi? a întrebat el.
—Regele poate să moară.
—Michael va fi forţat să acţioneze înainte de asta.
—Atunci, am spus eu, Regele poate să trăiască.
—Ei bine, şi dacă trăieşte?
—Pentru încă două săptămâni? am întrebat simplu. Sapt şi—a muşcat mustaţa. Deodată Fritz von Tarlenheim mi—a pus mâna pe umăr.
—Să mergem şi să încercăm, a spus el.
—Vreau să mergi, nu—ţi fie teamă, am spus eu.
—Da, dar tu trebuie să stai aici şi să ai grijă de Prinţesă. O sclipire a apărut în ochii bătrânului Sapt.
—Trebuie să—l prindem pe Michael într—un fel sau altul, a chicotit el, pe de altă parte, dacă mergi şi eşti ucis alături de Rege, ce se va întâmpla cu cei care rămân în urmă?

—O vor sluji pe Regina Flavia, am spus, iar eu aş putea fi unul dintre cei care îl va sluji pe Dumnezeu.

A urmat apoi o pauză. Bătrânul Sapt a întrerupt—o spunând cu tristeţe şi totuşi pe un ton caraghios lipsit de orice intenţie, care ne—a făcut pe mine şi pe Fritz să râdem:

—De ce nu s—a însurat bătrânul Rudolf al Treilea cu străbunica ta, ia spune?

—Ei hai, am spus eu, ne gândim la Rege acum.

—E adevărat, a spus Fritz.

—Mai mult decât atât, am continuat, am fost un impostor pentru binele altuia, dar nu voi fi unul pentru propria—mi persoană, şi dacă Regele nu va mai fi în viaţă şi pe tronul lui înainte de ziua logodnei, voi spune adevărul, fie ce—o fi.

—Vei merge şi tu băiete, a spus Sapt.

Iată planul pe care mi l—am făcut. Un grup de bărbaţi puternici sub comanda lui Sapt trebuia să se furişeze până la uşa Castelului. Dacă se întâmpla să fie daţi în vileag prematur, trebuia să—i ucidă pe toţi cei care îi descopereau, cu săbiile lor, fiindcă nu voiam să se audă vreun zgomot sau focuri de armă. În cazul în care totul mergea bine, trebuia să fie la uşă atunci când Johan o deschidea. Trebuia, de asemenea, să se repeadă înăuntru şi să se apere de servitori, dacă simpla lor prezenţă şi numele Regelui nu erau de ajuns.

În acelaşi moment—şi de asta depindea planul—din camera Antoinettei de Mauban trebuia să se audă un strigăt puternic şi ascuţit. Urma să strige în mod repetat: „Ajutor, ajutor! Michael, ajutor!" şi apoi să rostească numele tânărului Rupert Hentzau. După aceea, speram ca Michael să părăsească furios şi grăbit apartamentele sale aflate vizavi şi să cadă în mâinile lui Sapt. Totuşi strigătele trebuia să continue, oamenii mei aveau să coboare podul mobil, şi va fi ciudat dacă Rupert, auzindu—şi numele aşa luat în van, să nu coboare de unde dormea şi să caute să—l traverseze. Era posibil ca De Gautet să vină sau să nu vină cu el, asupra acestui lucru avea să decidă soarta.

Şi când Rupert urma să păşească pe podul mobil? Aici interveneam eu, căci eram dispus să mă mai cufund odată în şanţ, şi de teamă ca nu cumva să obosesc, mă hotărâsem să iau cu mine o scăriţă de lemn, pe care puteam să—mi odihnesc braţele în apă, şi picioarele atunci când ieşeam din ea. Aveam s—o sprijin de perete, chiar lângă pod, şi când podul era coborât, urma să mă furişez tiptil pe ea—şi dacă Rupert sau De Gautet îl traversau crezând că sunt în siguranţă, ghinionul meu, nicidecum greşeala mea. Cu ei doi morţi, mai rămâneau doi bărbaţi, şi în privinţa lor trebuia să avem încredere în confuzia creată şi în înghesuiala subită.

Era necesar să avem cheile de la uşa care ducea la toate camerele importante. Poate că aveau să se repeadă şi ei afară. Dacă însă respectau ordinele primite, atunci viaţa Regelui atârna de rapiditatea cu care puteam să forţăm uşa exterioară, şi slavă Domnului că nu Rupert Hentzau era de veghe, ci Detchard. Căci, deşi Detchard era un bărbat cu sânge rece, necruţător şi curajos, nu avea nici fermitatea, nici cutezanţa lui Rupert. Mai mult decât atât, dacă el sau oricare dintre ei îl iubeau într—adevăr pe Black Michael, se putea întâmpla să—l lase pe Bersonin să—l păzească pe Rege şi să traverseze în fugă podul ca să ia parte la încăierarea care avea loc pe partea cealaltă.

Acesta era planul disperat pe care mi—l făcusem. Şi, pentru ca duşmanului nostru să i se adoarmă bănuielile şi să fim în siguranţă, am dat ordine ca reşedinţa noastră să fie luminată în mod strălucitor de jos până sus, ca şi cum dădeam o petrecere, şi trebuia s—o ţinem tot aşa noaptea întreagă, cu muzică şi oameni agitându—se încoace şi încolo. Strakencz avea să fie acolo şi trebuia să—i ascundă Flaviei plecarea noastră, dacă putea. Şi dacă nu ne întorceam până dimineaţă, trebuia să meargă în marş şi să intre direct şi în forţă în Castel şi să reclame persoana Regelui, dacă Black Michael nu era acolo, aşa cum credeam eu, Mareşalul avea s—o ducă pe Flavia cu sine la Strelsau cât de repede putea şi acolo să facă publică trădarea lui Black Michael şi moartea probabilă a Regelui şi să—i adune pe toţi cei care erau oneşti şi loiali în jurul stindardului Prinţesei.

Şi ca să spun adevărul, acesta era cel mai probabil lucru care se putea întâmpla. Căci mă îndoiam foarte tare că Regele sau Black Michael sau eu aveam mai mult de o zi de trăit. Ei bine, dacă Black Michael murea şi dacă eu, dublura, îl asasinam pe Rupert Hentzau cu propria—mi mână şi apoi muream, era posibil ca Soarta să se ocupe de Ruritania fără prea multă greutate, după cum era de aşteptat, în ciuda faptului că reclamase viaţa unui Rege, şi pentru că se purtase astfel cu mine, nu aveam liniştea sufletească necesară să obiectez.

Era târziu când am terminat conferinţa şi m—am îndreptat către apartamentele Prinţesei. Era

gânditoare în seara aceea, totuşi, când am plecat, m—a luat în braţe şi a început să radieze pentru o clipă, deşi sfioasă, pe când îmi strecura un inel pe deget. Purtam inelul Regelui, dar mai aveam pe degetul mic un inel din aur masiv gravat cu motoul familiei: „Să faci ceva din nimic". L—am scos de pe deget, i l—am dat ei şi i—am făcut semn să mă lase să plec. Iar ea, înţelegând, s—a îndepărtat şi m—a privit cu ochi confuzi.

—Să porţi acest inel, chiar dacă vei mai purta un altul atunci când vei fi regină, am spus.

—Orice altceva voi purta, pe acesta îl voi avea pe deget până în ziua în care voi muri şi după aceea, a spus ea, în timp ce săruta inelul.

Capitolul 17.DIVERSIUNILE TÂNĂRULUI RUPERT DE LA MIEZUL NOPŢII

Era o noapte frumoasă şi senină. Mă rugasem pentru vreme rea, fiindcă mă avantajase în călătoria mea anterioară în şanţ, dar soarta era împotriva mea de data aceasta. Totuşi am socotit că, stând ascuns sub zid şi în umbră, nu puteam fi observat de la ferestrele castelului, care dădeau spre scena eforturilor mele. Dacă vor căuta prin şanţ, schema mea trebuie să dea greş, într—adevăr, dar nu cred că o vor face. Scara lui Iacob era în aşa fel construită, încât să reziste unui atac. Johan însuşi ajutase la fixarea ei etanşă de zidăria de dedesubt, astfel încât acum nu mai putea fi mişcată nici de jos, nici de deasupra. Doar un asalt cu explozive sau dărâmarea ei cu târnăcoape putea s—o deplaseze, însă acestea erau excluse datorită zgomotului pe care—l presupunea aceste operaţiuni. Dar ce rău putea face un om în şanţ? Nădăjduiam că, punându—şi această întrebare, Black Michael avea să răspundă confidenţial: nimic, în timp ce Johan, chiar dacă avea de gând să ne trădeze, nu ştia planul şi se aştepta fără îndoială să mă vadă pe mine, în fruntea prietenilor mei, în faţa intrării castelului. Aici, i—am spus lui Sapt, era adevăratul pericol.

—Şi acolo, am adăugat eu, te vei afla tu. Nu eşti mulţumit?

Însă nu era aşa. Ar fi vrut foarte tare să vină cu mine, dacă nu refuzam categoric să—l iau. Un om poate să treacă neobservat, doi însă nu înseamnă decât să dublezi riscul, şi când s—a încumetat să facă încă odată aluzie la faptul că viaţa mea era prea preţioasă, eu, ştiind gândul secret de care se agăţa, l—am poftit cu asprime să nu rostească niciun cuvânt, asigurându—l că dacă Regele nu va supravieţui peste

noapte, nici eu n—o voi face.

La douăsprezece noaptea, grupul lui Sapt a părăsit castelul Tarlenheim şi a luat—o în grabă spre dreapta, călărind pe drumuri ne frecventate şi ocolind oraşul Zenda. Dacă totul mergea bine, aveau să ajungă în faţa Castelului pe la ora două fără un sfert. Lăsându—şi caii la jumătate de milă depărtare, trebuia să se furişeze până la intrare şi să fie pregătiţi pentru momentul în care uşa se va deschide. Dacă uşa nu se deschidea până la ora două, trebuia să—l trimită pe Fritz von Tarlenheim să dea înconjur Castelului până în partea cealaltă. M—aş fi întâlnit cu el acolo, dacă mai eram în viaţă, şi ne—am fi consultat dacă să luăm Castelul cu asalt sau nu. În cazul în care nu eram acolo, trebuia să se întoarcă cu toată viteza la Tarlenheim, să—l deştepte pe Mareşal şi să mărşăluiască în forţă până în Zenda. Căci dacă nu mă aflam acolo, însemna că eram mort, şi ştiam că Regele nu mai avea să trăiască nici cinci minute după ce încetam să mai respir.

Trebuie să—i las acum pe Sapt şi pe prietenii săi şi să povestesc cum am procedat eu însumi în noaptea aceasta bogată în evenimente. Am încălecat pe straşnicul cal pe care îl folosisem în noaptea încoronării pe drumul de la cabană înapoi în Strelsau. Aveam cu mine sabia şi revolverul. Eram acoperit cu o pelerină largă şi pe dedesubt purtam un pulover de lână călduros, strâns pe corp, o pereche de pantaloni scurţi, şosete lungi, groase şi pantofi uşori de canava. Mă frecasem cu ulei peste tot şi mai aveam cu mine o sticlă mare de whisky. Noaptea era caldă, dar probabil că trebuia să stau în apă o vreme şi era nevoie să iau toate măsurile necesare împotriva frigului: fiindcă frigul nu numai că îl face pe un om care se confruntă cu moartea să—i piară curajul, ci îl şi stoarce de vlagă, dacă mai trebuie să moară şi alţii, şi se mai alege şi cu reumatism dacă, din voia Domnului, ajunge să trăiască.

Mi—am legat în jurul trupului o bucată bună de sfoară subţire, dar rezistentă, şi nu mi—am uitat scara. Am plecat imediat după Sapt, însă am luat—o pe un drum mai scurt, ocolind oraşul pe la stânga, şi m—am trezit la marginea pădurii, cam pe la douăsprezece şi jumătate. Mi—am priponit calul într—un pâlc des de copaci, lăsând revolverul în buzunarul din şa—nu avea să—mi fie de folos—şi, cu scara în mână, m—am îndreptat către marginea şanţului. Aici mi—am desfăcut sfoara din jurul taliei, am legat—o strâns de trunchiul unui copac de pe marginea şanţului şi mi—am dat drumul în jos. Ceasul Castelului bătea ora unu fără un sfert, când am simţit apa sub mine şi am început să înot în jurul temniţei, împingând scara înaintea mea şi îmbrăţişând zidul Castelului. Călătorind în acest fel, am ajuns la vechea mea prietenă, Scara lui Iacob, şi am simţit cornişa zidăriei sub mine. M—am ghemuit în umbra acelei conducte imense—am încercat s—o urnesc, dar era destul de fixă — şi am aşteptat. Îmi amintesc că senzaţia care mă stăpânea era nici grija pentru Rege, nici dorul de Flavia, ci o dorinţă puternică de a fuma, şi bineînţeles, nu—mi puteam satisface această dorinţă aprigă.

Podul mobil era încă la locul lui. I—am văzut cadrul înalt, zvelt deasupra mea, cam la zece iarzi în dreapta mea, pe când mă ghemuiam cu spatele la peretele temniţei Regelui. Am desluşit o fereastră la doi iarzi de mine şi cam la acelaşi nivel. Fereastra, dacă Johan spunea adevărul, era probabil de la apartamentele Ducelui, pe partea cealaltă, cam în aceeaşi poziţie relativă, era probabil fereastra Doamnei de Mauban. Femeile sunt creaturi indiferente, neglijente. Mă rugam să nu cumva să fi uitat că trebuia să fie victima unui atentat brutal la ora două fix. Eram mai degrabă amuzat de rolul pe care i—l repartizasem tânărului meu prieten Rupert Hentzau, dar îi datoram o lovitură, căci, chiar şi atunci când stăteam, mă durea umărul acolo unde mă lovise, în faţa tuturor prietenilor mei, pe terasa de la Tarlenheim cu o îndrăzneală care părea să ascundă pe jumătate trădarea lui.

Deodată fereastra Ducelui a fost luminată. Obloanele nu erau închise, iar interiorul a devenit parţial vizibil în timp ce eu mă ridicam cu grijă în vârful picioarelor. Din poziţia asta, puteam să văd la un iard sau mai mult dincolo de fereastră, în vreme ce razele de lumină nu ajungeau până la mine. Fereastra era larg deschisă şi cineva privea afară. Am observat figura graţioasă a Antoinettei de Mauban şi, deşi chipul ei stătea în umbră, conturul frumos al capului ei prindea formă în lumina care venea din spate. Aş fi vrut să—i strig încet: „Aminteşte—ţi!", dar nu îndrăzneam, şi un moment mai târziu a apărut vesel un bărbat care s—a aşezat lângă ea. A încercat s—o ia de mijloc, dar cu o mişcare iute ea a sărit şi s—a sprijinit de oblon, putând s—o văd acum din profil. Am observat acum cine era nou—venitul: tânărul Rupert. Râsul lui slab m—a făcut să fiu sigur că era el, pe când s—a aplecat înainte, întinzând mâna spre ea.

—Încetişor, încetişor! am murmurat. Ai venit prea curând, băiete!

Capul lui era aproape de al ei. Presupun că i—a şoptit ceva, fiindcă am văzut—o arătând spre şanţ şi spunând cu o voce joasă şi desluşită:

—Mai bine mă arunc pe fereastră!

El s—a apropiat de fereastră şi a privit afară.

—E frig, a spus el. Hai, Antoinette, doar nu vorbeşti serios...

N—am auzit niciun răspuns din partea ei. Lovind arţăgos cu mâna în pervazul ferestrei, Rupert a continuat vorbind ca un copil răsfăţat:

—Să—l ia dracu pe Black Michael! Nu—i ajunge Prinţesa? Chiar trebuie să aibă totul? Ce naiba vezi la Black Michael?

—Dacă i—aş povesti ce spui... a început ea.

—Ei bine, spune—i, a continuat Rupert nepăsător.

Şi luând—o prin surprindere, a sărit înainte şi a sărutat—o, râzând şi strigând:

—Acum ai ce să—i spui!

Dacă aveam revolverul la mine, aş fi fost extrem de ispitit. Fiind scutit de tentaţie, am adăugat doar acest nou scor la datoriile sale.

—Deşi, sincer, a spus Rupert, puţin îi pasă. E nebun după Prinţesă, ştii. Nu vorbeşte decât despre cum să—i taie gâtul dublurii.

—Chiar aşa, într—adevăr?

—Şi dacă o fac pentru el, ce crezi că mi—a promis? Nefericita femeie şi—a ridicat mâinile deasupra capului, în semn de rugăciune sau disperare.

—Dar nu—mi place să aştept, a spus Rupert.

Şi am observat că era cât pe ce să pună din nou mâna pe ea, când s—a auzit un zgomot de uşă deschisă în acea cameră şi o voce aspră a strigat:

—Ce faci aici, domnule?

Rupert s—a întors cu spatele la fereastră, a făcut o plecăciune adâncă şi a spus cu voce tare şi pe tonul său vesel:

—Îmi ceream scuze pentru absenţa dumneavoastră, Sire. Puteam s—o las pe doamnă singură?

Nou—venitul era probabil Black Michael. L—am văzut imediat, pe când avansa spre fereastră. L—a prins pe tânărul Rupert de braţ.

—În şanţ mai e loc şi pentru altcineva în afară de Rege! a spus el, cu un gest semnificativ.

—Înălţimea dumneavoastră mă ameninţă? a întrebai Rupert.

—Ameninţarea este mai degrabă un avertisment, pe care îl primesc cei mai mulţi oameni de la mine.

—Cu toate acestea, a observat Rupert, Rudolf Rassendyll a fost ameninţat de atâtea ori, şi totuşi trăieşte!

—Sunt eu de vină dacă slujitorii mei fac lucruri de mântuială? a întrebat Michael dispreţuitor.

—Înălţimea voastră n—a riscat nimic ca să facă un lucru de mântuială! a rostit Rupert pe un ton batjocoritor.

Era ca şi cum i—ar fi spus Ducelui, cu o sinceritate pe care n—am mai întâlnit—o niciodată, că s—a dat în lături de la orice pericol. Black Michael avea însă stăpânire de sine. Îndrăznesc să spun că s—a încruntat, regretam foarte tare că nu puteam să le văd feţele mai bine, dar vocea sa era ne tulburată şi calmă, pe când a răspuns:

—De ajuns, de ajuns! Nu trebuie să ne certăm, Rupert. Detchard şi Bersonin sunt la posturile lor?

—Da, Sire.

—Nu mai am nevoie de tine.

—Nu, nu mă apasă oboseala, a spus Rupert.

—Te rog, domnule, lasă—ne, a spus Michael, cu şi mai multă nerăbdare. Peste zece minute podul mobil va fi ridicat şi presupun că nu vrei să ajungi înot la culcare.

Figura lui Rupert a dispărut. Am auzit uşa deschizându—se şi apoi închizându—se la loc. Michael şi Antoinette de Mauban fuseseră lăsaţi singuri. Spre întristarea mea, Ducele a pus mâna pe fereastră şi a închis—o. A mai stat câteva clipe de vorbă cu Antoinette. Ea a scuturat din cap, iar el s—a întors şi a plecat nervos. Uşa s—a auzit din nou şi Black Michael a tras obloanele.

—De Gautet, De Gautet, omule! s—a auzit de pe podul mobil. Dacă nu vrei o baie înainte de culcare, vino odată!

Era vocea lui Rupert venind de la capătul podului mobil. Un moment mai târziu el şi De Gautet au păşit pe pod. Rupert mergea braţ la braţ cu De Gautet şi în mijlocul podului l—a oprit în loc pe tovarăşul lui şi s—a aplecat. Eu m—am lăsat în jos la adăpostul „Scării lui Iacob".

Apoi Stăpânul Rupert s—a amuzat puţin. A luat de la De Gautet o sticlă pe care acesta o avea cu el şi a dus—o la buze.

—Nu mai e nicio picătură! a strigat nemulţumit şi a aruncat—o în şanţ.

A căzut, după cât am apreciat eu şi după sunetul cercurilor din apă, cam la un iard de conductă. Iar Rupert, apucând revolverul, a început să tragă în ea. Primele două împuşcături au ratat sticla, dar au lovit conducta. Cea de—a treia a spart—o în bucăţi. Speram ca tânărul ticălos să fie mulţumit, dar a golit şi celelalte cartuşe în conductă, iar unul, trecând razant peste conductă, mi—a şuierat prin păr în timp ce mă ghemuiam pe partea cealaltă.

—Aveţi grijă la pod! a strigat o voce, spre uşurarea mea.

Rupert şi De Gautet au strigat: „Un moment!" şi au traversat podul în fugă. Podul a fost ridicat, după care s—a aşternut liniştea. Ceasul a bătut ora unu şi un sfert. M—am ridicat, m—am întins şi am căscat.

Cred că trecuseră vreo zece minute când am auzit un zgomot slab în dreapta. Am privit atent pe deasupra conductei şi am văzut o figură întunecată stând la poarta care ducea către pod. Era un bărbat. După ţinuta nepăsătoare şi zveltă a capului, am presupus că trebuie să fie Rupert din nou. Avea o sabie în mână şi a stat nemişcat preţ de un minut sau două. Prin minte îmi treceau gânduri sălbatice. Pe ce rele mai era pus tânărul diavol acum? Apoi a râs uşor în barbă, s—a întors cu faţa la zid, a făcut un pas în direcţia mea şi, spre surpriza mea, a început să coboare pe zid. Mi—am dat seama într—o secundă că existau probabil trepte în zid, era evident. Erau tăiate în zid sau adăugate la acesta.

Rupert a pus piciorul pe treapta cea mai joasă. Apoi a apucat sabia între dinţi, s—a întors şi şi—a dat drumul în apă fără să facă niciun zgomot. Dacă era vorba numai de viaţa mea, m—aş fi dus înot ca să—l întâlnesc. Ce—aş mai fi vrut să mă lupt cu el atunci şi acolo, cu săbiile, într—o noapte senină, fără ca cineva să intervină între noi. Dar mai era Regele! M—am abţinut, însă nu puteam să—mi stăpânesc respiraţia precipitată şi l—am urmărit cu cea mai intensă râvnă.

A înotat fără grabă şi, în tăcere, de la un capăt la altul. Mai erau şi alte trepte care urcau pe partea cealaltă şi s—a căţărat pe ele. Când a ajuns în faţa porţii, stând pe podul ridicat, şi—a pipăit buzunarul şi a scos ceva. L—am auzit descuind uşa. N—am mai auzit însă zgomotul uşii închizându—se în urma lui. A dispărut din raza mea vizuală.

Abandonând scara, am văzut că nu mai aveam nevoie de ea acum, am înotat pe lângă pod şi m—am căţărat până la jumătatea treptelor. Apoi stând aşa, suspendat cu sabia în mână, am ascultat cu nerăbdare. Camera Ducelui se afla în întuneric, obloanele fiind trase. Se vedea o lumină la fereastra aflată pe partea cealaltă a podului. Niciun zgomot n—a tulburat liniştea aşternută până când ceasul aflat în turnul Castelului nu a bătut de unu şi jumătate.

În Castel mai erau puse în mişcare şi alte comploturi decât cel organizat de mine în acea noapte.

Capitolul 18.FORȚAREA CAPCANEI

Poziţia în care stăteam nu părea prea favorabilă gândirii, totuşi în următoarele momente am reflectat profund. Înscrisesem un punct, mi—am spus în gând. Oricare ar fi fost misiunea lui Rupert Hentzau sau ticăloşia în care era implicat, înscrisesem un punct. Se afla de partea cealaltă a şanţului, departe de Rege, şi ar fi fost negreşit al meu, dacă mai punea din nou piciorul pe aceeaşi parte. Mai aveam de—a face cu încă trei: doi de gardă şi De Gautet, care dormea în patul său. Ah, dacă aş fi avut cheile! Aş fi riscat totul şi i—aş fi atacat pe Detchard şi Bersonin înainte ca prietenii lor să li se alăture. Dar eram neputincios. Trebuia să aştept până ce venirea prietenilor mei avea să ademenească pe cineva să treacă podul—cineva care avea cheile. Şi mi se părea că am aşteptat o jumătate de oră, dar fuseseră de fapt cam zece minute, înainte să înceapă următorul act din fulgerătoarea dramă.

Pe partea cealaltă totul era cufundat în linişte. Camera Ducelui rămânea ascunsă în spatele obloanelor. În camera Doamnei de Mauban lumina ardea în mod constant. Apoi am auzit cel mai slab sunet pe care l—am auzit vreodată, venea din spatele uşii care ducea la podul mobil aflat pe partea cealaltă a şanţului. îmi trecuse doar pe la ureche şi totuşi nu mă puteam înşela în privinţa lui. Era zgomotul făcut de o cheie întoarsă încet şi cu foarte mare grijă în broască. Cine o întorcea? Şi de la ce cameră era cheia? Prin faţa ochilor mei sălta imaginea tânărului Rupert cu cheia într—o mână, cu sabia într—alta şi cu un zâmbet diabolic pe faţă. Dar nu ştiam ce uşă era, nici căreia dintre preocupările sale favorite îi dedicase tânărul Rupert orele nopţii aceleia.

Aveam să mă edific în curând, căci în următorul moment, înainte ca prietenii mei să poată ajunge lângă uşa Castelului, înainte ca Johan, paznicul, să—şi facă curaj să ducă la îndeplinire această sarcină, s—a auzit un trosnet brusc din camera cu fereastra luminată. S—a auzit ca şi cum cineva dărâmase o lampă, iar fereastra s—a întunecat şi s—a luminat din nou. În acelaşi moment, s—a auzit un strigăt ascuţit în noapte: „Ajutor, ajutor! Michael, ajutor!". Şi a fost urmat de un ţipăt de groază. Tremuram din toţi rărunchii.

Stăteam pe treapta cea mai de sus, ţinându—mă de pragul porţii cu mâna dreaptă şi având sabia în stânga. Deodată mi—am dat seama că poarta era mai lată decât podul, în partea opusă era un colţ întunecat unde putea să stea un om. M—am repezit în partea cealaltă a podului şi am rămas acolo. Stând astfel, puteam să controlez drumul şi niciun om nu putea să treacă de la Castel spre vechiul Castel până nu se confrunta cu mine. S—a mai auzit un ţipăt. Apoi o uşă a fost deschisă brusc şi trântită cu zgomot la perete şi am auzit mânerul unei uşi răsucit în mod sălbatic.

—Deschide uşa! În numele lui Dumnezeu, ce s—a întâmplat? a strigat o voce—vocea lui Black Michael însuşi.

I s—a răspuns exact cu cuvintele pe care le scrisesem în scrisoare.

—Ajutor, Michael—Hentzau!

Ducele a rostit o înjurătură cumplită şi, cu o bufnitură puternică, s—a aruncat în uşă. În acelaşi timp, am auzit o fereastră deschizându—se deasupra mea şi o voce strigând: „Ce s—a întâmplat?", apoi paşii grăbiţi ai unui bărbat. Am înşfăcat sabia. Dacă De Gautet venea în direcţia mea, cei şase s—ar mai fi împuţinat cu unul.

Apoi am auzit zăngănit de săbii încrucişate şi zgomot de paşi—şi nu pot povesti totul la fel de repede cum s—a petrecut, căci s—au petrecut parcă toate odată. S—a auzit un strigăt furios din camera doamnei, strigătul unui om rănit, fereastra era deschisă larg. Tânărul Rupert stătea acolo cu sabia în mână. S—a întors cu spatele şi i—am văzut trupul sărind înainte.

—Ah,Johan, uite una pentru tine! Haide, Michael!

Johan era deci acolo—venise să—l salveze pe Duce! Cum avea să—mi deschidă el uşa? Căci mă temeam că Rupert îl ucisese.

—Ajutor! s—a auzit vocea Ducelui, istovită şi răguşită. Am auzit paşi pe scările de deasupra mea, apoi agitaţie jos, în stânga mea, în direcţia temniţei Regelui. Dar înainte să se întâmple ceva pe partea de şanţ

unde mă aflam eu, am văzut cinci sau şase bărbaţi în jurul tânărului Rupert,care se afla în cadrul ferestrei doamnei.A lovit cu vârful spadei de trei sau patru ori, cu un avânt incomparabil şi dexteritate. Pentru un moment, au căzut pe spate, formând un cerc în jurul lui. A sărit pe parapetul ferestrei, râzând şi fluturând sabia în mână. A început să râdă sălbatic, în timp ce s—a repezit cu capul înainte în şanţ.

Ce s—a întâmplat cu el atunci? N—am văzut, căci atunci când a sărit, faţa scofâlcită a lui De Gautet s—a ivit în uşa aflată lângă mine, iar eu, fără o secundă de ezitare, l—am lovit cu toată puterea pe care mi—a dat—o Dumnezeu şi a căzut mort în pragul uşii, fără să scoată un cuvânt sau un geamăt. Am îngenuncheat lângă el. Unde erau oare cheile? M—am trezit murmurând: „Cheile, omule, cheile?", de parcă era încă în viaţă şi putea să audă. Şi atunci când n—am putut să le găsesc, am crezut că—Dumnezeu să mă ierte—i—am izbit faţa unui om mort.

Le—am găsit în cele din urmă. Nu erau decât trei. Luând—o pe cea mai mare, am pipăit încuietoarea uşii care ducea la temniţă. Am vârât cheia în broască. Se potrivea. Broasca s—a rotit. Am tras imediat uşa după mine şi am încuiat—o fără să fac nici cel mai mic zgomot, punând cheia în buzunar. M—am trezit la capătul unui şir de trepte abrupte din piatră. O lampă cu ulei ardea slab pe consolă. Am dat—o jos şi am ţinut—o în mână, apoi am stat şi am ascultat.

—Ce naiba se întâmplă? am auzit o voce întrebând. Venea din spatele uşii din josul scărilor, orientată spre mine. Şi un altul a răspuns:

—Să—l ucidem?

M—am forţat să aud răspunsul şi am putut să răsuflu uşurat, când am auzit vocea aspră şi glacială a lui Detchard:

—Aşteaptă puţin. Să nu avem probleme dacă lovim prea curând.

A intervenit un moment de linişte. Am auzit apoi cum zăvorul uşii a fost tras cu grijă. Am stins imediat lumina, punând lampa la loc pe consolă.

—E întuneric, lampa s—a stins. Ai un chibrit? a spus cealaltă voce, cea a lui Bersonin.

Aveau un chibrit, fără îndoială, dar nu trebuia să—l folosească. Se ajunsese la momentul de răscruce acum şi m—am repezit în jos pe scări, îmbrâncindu—mă în uşă. Bersonin trăsese zăvorul şi îmi lăsase cale liberă. Belgianul stătea acolo cu sabia în mână, iar Detchard stătea pe canapeaua aflată lângă unul dintre pereţii camerei. Uimit să mă vadă, Bersonin a dat înapoi, Detchard a sărit la sabia sa. Eu m—am repezit ca un nebun la belgian, a cedat în faţa mea şi l—am ridicat ţintuindu—l la perete. Nu era spadasin, deşi se lupta admirabil, şi într—o clipă a ajuns să zacă pe podea în faţa mea. M—am întors—Detchard nu era acolo. Fidel ordinelor sale, n—a riscat o luptă cu mine, ci s—a repezit drept la uşa camerei Regelui, a deschis—o şi a trântit—o în urma sa. Se ocupa chiar acum de treaba sa înăuntru.

Şi cu siguranţă l—ar fi ucis pe Rege şi poate şi pe mine, dacă n—ar fi fost un om devotat care şi—a dat viaţa pentru Rege. Fiindcă atunci când am forţat uşa, priveliştea pe care am văzut—o a fost aceasta: Regele stătea în colţul camerei, doborât de boală, nu putea să facă nimic. Mâinile sale încătuşate se mişcau neputincioase în sus şi—n jos şi râdea înfiorător într—un delir pe jumătate nebun. Detchard şi doctorul erau amândoi în mijlocul camerei, iar doctorul se aruncase asupra ucigaşului, imobilizându—i mâinile pe lângă corp, pentru o clipă. Apoi Detchard s—a smuls din strânsoarea aceea slabă, şi, pe când intram, l—a străpuns cu sabia pe nefericitul om. Apoi s—a întors spre mine, strigând:

—În sfârşit!

Ne aflam faţă în faţă cu săbiile în mână. Datorită unei şanse binecuvântate, nici el, nici Bersonin nu aveau revolverele la ei. Le—am găsit după aceea, gata încărcate, pe poliţa de deasupra căminului din camera exterioară. Erau lângă uşă, la îndemână, dar intrarea mea bruscă nu le—a mai permis să aibă acces la ele. Da, eram faţă în faţă, şi am început să ne luptăm, încruntaţi, cu asprime, în tăcere. Totuşi nu—mi mai amintesc mare lucru, cu excepţia faptului că omul mânuia sabia la fel de bine ca şi mine —nu, mai bine, căci ştia mai multe trucuri decât mine, şi m—a împins cu spatele în gratiile de la Scara lui Iacob. Am văzut un zâmbet pe chipul său şi m—a rănit la braţul stâng.

Nu îmi asum niciun merit în această dispută. Înclin să cred că bărbatul acela m—ar fi dominat, m—ar fi ucis şi apoi şi—ar fi dus la bun sfârşit treaba sa de măcelar, fiindcă era cel mai dibaci spadasin pe care—l întâlnisem vreodată, dar chiar şi atunci când mă îngrămădise nemilos în acel spaţiu restrâns, creatura pe jumătate nebună, şubrezită, palidă, din colţ, a făcut un salt cu o veselie lunatică, strigând:

—E vărul Rudolf! Vărul Rudolf !Te voi ajuta, vere Rudolf! Şi apucând un scaun în mâini (nu putea decât să—l ridice de jos şi să—l ţină fără niciun folos în faţa lui), a venit spre noi. Am început să sper.

—Hai! am strigat. Hai odată! Loveşte—l la picioare.

Detchard a răspuns îmbrâncindu—mă sălbatic. Puţin îi lipsea să mă răpună..

—Hai! Haide, omule! am strigat. Vino să iei parte la distracţie.

Regele a început să râdă voios şi a venit, împingându—şi scaunul înainte. Detchard a sărit înapoi înjurând şi, înainte să—mi dau seama ce face, şi—a îndreptat sabia spre Rege. I—a aplicat o tăietură îngrozitoare Regelui, iar Regele, cu un strigat vrednic de milă, a căzut exact în locul unde stătea. Ticălosul curajos s—a întors ca să mă înfrunte din nou pe mine. Dar distrugerea sa i—a fost pregătită de propria—i mână, pentru că, întorcându—se, a călcat în balta de sânge, care se scurgea de la doctorul mort. A alunecat, a căzut. M—am repezit ca o săgeată deasupra lui. L—am luat de gât şi, înainte să—şi revină, i—am implântat vârful cuţitului direct în gât, iar el, cu o înjurătură înăbuşită, a căzut peste trupul victimei sale.

Era oare Regele mort? Acesta a fost primul meu gând. M—am grăbit spre locul unde zăcea. Da, părea că e mort, fiindcă avea o tăietură adâncă de—a lungul frunţii şi zăcea în linişte pe podea. Am îngenuncheat lângă el şi mi—am aplecat urechea ca să ştiu dacă mai respiră. Dar până să fac acest lucru, s—a auzit un tărăboi mare afară. Cunoşteam sunetul, podul mobil era coborât. Un moment mai târziu a răsunat de parcă se sprijinea de peretele de pe partea mea de şanţ.

Aveam să fiu prins într—o capcană, Regele fiind cu mine, dacă mai trăia încă. Trebuia să—şi încerce norocul, să moară sau să trăiască. Am apucat sabia şi am intrat în camera exterioară. Cine lăsa podul în jos—oamenii mei? Dacă acesta era adevărul, totul era bine. Ochii mi—au căzut pe revolvere şi am luat unul, am făcut o pauză, ca să ascult în pragul uşii de la camera exterioară. Să ascult, am spus? Da, şi să—mi trag răsuflarea, mi—am sfâşiat cămaşa şi mi—am legat o fâşie în jurul braţului care sângera, şi m—am oprit din nou să ascult. Aş fi dat orice să aud vocea lui Sapt. Căci mă simţeam slăbit, istovit şi sfârşit. Şi Rupert Hentzau, pe care puteai să—l asemeni cu o pisică sălbatică, se simţea în largul său în Castel.

Totuşi, fiindcă puteam să apăr mai bine uşa îngustă din capul scărilor decât intrarea largă a camerei, m—am târât în sus pe scări şi am stat în spatele ei ascultând.

Ce însemna sunetul acela? Un sunet straniu pentru acel loc şi pentru ora aceea. Un râs degajat, dispreţuitor, vesel—râsul tânărului Rupert Hentzau! Îmi era greu să cred că un om sănătos ar putea să râdă. Cu toate acestea, râsul îmi spunea că oamenii mei nu veniseră, fiindcă dacă ar fi venit, l—ar fi împuşcat probabil pe Rupert mai înainte. Şi ceasul a bătut de două şi jumătate! Dumnezeule! Uşa nu fusese deschisă! Se îndreptaseră spre mal! Nu mă găsiseră! Se întorseseră până acum înapoi în Tarlenheim, cu veştile despre moartea Regelui—şi a mea. Ei bine, probabil că aveau să se adevereasc înainte de a ajunge aici. Nu râdea oare Rupert triumfător?

M—am lăsat în jos pentru o clipă, descurajat, sprijinindu—mă de uşă. M—am ridicat apoi iute, fiindcă l—am auzit pe Rupert strigând dispreţuitor:

—Ei, podul e tot aici! Traversaţi—l! Şi în numele lui Dumnezeu, să—l vedem pe Black Michael. Nu te apropia, blestemăţiile! Michael, vino şi luptă pentru ea!

Dacă eram trei la unu, poate că aş fi acceptat totuşi lupta. Am întors cheia în uşă şi am încuiat—o.

Capitolul 19. FAŢĂ ÎN FAŢĂ ÎN PĂDURE

Preţ de un moment n—am putut să văd nimic fiindcă lumina orbitoare a lanternelor şi a torţelor de pe partea cealaltă a podului îmi intra drept în ochi. Dar, în curând, decorul a devenit clar, însă era un decor straniu. Podul era tot acolo. În capătul cel mai îndepărtat era un grup format din slujitorii Ducelui, doi sau trei ţineau luminile care mă orbiseră, iar trei sau patru ţineau suliţele. Erau adunaţi laolaltă: cu armele pregătite în faţa lor. Chipurile lor erau palide şi agitate. Ca să spun sincer, arătau la fel de înspăimântaţi cum am văzut că arată câteodată unii oameni, şi se uitau lung, temător, la un om care stătea în mijlocul podului, cu sabia în mână. Rupert Hentzau era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, pânza albă era pătată de sânge, dar ţinuta sa degajată, energică îmi spunea că ori nu era rănit deloc, ori doar zgâriat. Iată—l cum stătea acolo, rezistând, podul fiind singurul obstacol între el şi ei, şi provocându—i să înainteze, şi doar dacă îi invita, putea să—l aducă pe Black Michael la el. Iar ei, neavând arme de foc, tremurau de frică în faţa acelui om disperat şi nu îndrăzneau să—l atace. Se şuşoteau între ei, şi în ultimul rând l—am văzut pe prietenul meu Johan, sprijinindu—se de arcada uşii, oprind cu o batistă sângele care curgea dintr—o rană din obraz.

Datorită unei şanse minunate, eram stăpân. Dacă nu îndrăzneau să—l atace pe Rupert, laşii, nu puteam să—mi opună mai mult rezistenţă de atât. Nu aveam decât să ridic revolverul şi—l trimiteam la socotelile lui cu păcatele lui pe cap. Nici măcar nu ştia că sunt acolo. Nu făcusem nimic, ei bine, nici măcar astăzi nu ştiu prea bine. Omorâsem un om pe furiş în noaptea aceea şi un altul, ajutat de noroc mai degrabă decât de îndemânare, poate că asta a fost totul. Pe de altă parte, la cât de ticălos era individul, nu mi—ar fi surâs să fiu unul dintre oamenii din mulţime care erau împotriva lui, poate că asta era. Dar şi mai puternice decât oricare dintre sentimentele acestea înăbuşite s—au dovedit a fi curiozitatea şi fascinaţia care mă vrăjiseră, privind rezultatul scenei.

—Michael, ticăloşiile! Michael! Vino, dacă poţi să—mi ţii piept! a strigat Rupert.

Şi a făcut un pas înainte, grupul dând puţin înapoi în faţa lui.

—Michael, bastardule! Haide!

Ironiile lui şi—au găsit răspuns în strigătul sălbatic al unei a femei:

—E mort! Dumnezeule, e mort!
—Mort! a strigat Rupert. Lovesc mai bine decât credeam!
Şi a râs triumfător. Apoi a continuat:
—Jos cu armele voastre! Sunt stăpânul vostru acum!
Cred că i—ar fi ascultat porunca, dar, în timp ce vorbea, se întâmplau alte lucruri. Mai întâi, s—a stârnit un sunet distant, cum ar fi strigăte şi lovituri din cealaltă parte a Castelului. Inima mi—a tresărit. Probabil că erau oamenii mei care, din fericire, nu—mi dăduseră ascultare şi veniseră să mă caute. Zgomotul a continuat, dar niciunul dintre ei nu părea să—l ia în seamă. Atenţia lor era atrasă de ceea ce se întâmpla acum sub ochii lor.
Antoinette de Mauban era pe pod, părul ei negru îi flutura pe umeri, faţa era groaznic de palidă, iar ochii îi străluceau sălbatic în lumina torţelor. În mâna ei tremurândă ţinea un revolver, şi, pe când mergea înainte, clătinându—se, a tras în Rupert Hentzau. Glonţul l—a ratat şi a lovit tâmplăria de deasupra capului meu.
—Soarta, doamnă, a râs Rupert, dacă ochii dumneavoastră n—ar fi fost la fel de inerţi ca şi împuşcătura dumneavoastră, nu m—aş mai fi aflat în beleaua asta—şi nici Black Michael în iad—în noaptea asta!
N—a luat în seamă aceste cuvinte. Cu un efort formidabil, s—a liniştit treptat până ce a putut să stea locului nemişcată. Apoi, foarte încet şi în mod deliberat, a început să—şi ridice din nou braţul, ochind cu mare grijă.
Era nebun dacă risca. Trebuia să se repeadă asupra ei, încercând să evite glonţul, sau să se retragă spre mine. L—am acoperit cu arma mea. N—a făcut nici una, nici alta. Înainte ca ea să ochească, a făcut o plecăciune în cel mai graţios mod, a strigat „Nu pot să ucid ceea ce am sărutat" şi, înainte ca ea sau eu să—l putem opri, a pus mâna pe parapetul podului şi a sărit cu uşurinţă în şanţ. Şi chiar în acel moment am auzit un zgomot de picioare grăbite şi o voce pe care o cunoşteam—era a lui Sapt:
—Dumnezeule! E Ducele—mort!
Am ştiut atunci că Regele nu mai avea nevoie de mine şi, aruncând revolverul pe jos, am sărit pe pod. S—a auzit un strigăt de mirare sălbatică: „Regele!" şi atunci şi eu, întocmai ca Rupert Hentzau, am sărit peste parapet, intenţionând să pun capăt disputei mele cu el când i—am zărit capul său creţ la cincizeci de iarzi în apa şanţului.
Înota iute şi nestingherit. Eu eram istovit şi pe jumătate infirm din cauza braţului meu rănit. Nu puteam să—l ajung. O vreme n—am scos niciun sunet, dar când am ocolit colţul vechiului donjon, am strigat:
— Opreşte—te, Rupert, opreşte—te!
L—am văzut uitându—se peste umăr, dar a continuat să înoate. Se afla sub mal acum, căutând, presupun, un loc pe unde putea să se caţere. Ştiam că nu există niciunul, dar mai era frânghia mea, care probabil mai atârna acolo unde o lăsasem. Ar fi ajuns în locul unde se afla frânghia înainte să pot face eu asta. Poate că n—o va observa, poate că o va găsi, dacă o trăgea după el, mi—ar fi luat—o cu mult înainte. Mi—am încordat toate forţele rămase şi m—am grăbit, în sfârşit, am început să—l ajung din urmă, fiindcă el, ocupat să caute frânghia, încetinise viteza inconştient.
Ah, a găsit—o! Un strigăt mic de triumf s—a auzit dinspre el. Se prinsese de ea şi începuse să se tragă în sus. Eram destul de aproape ca să—l aud murmurând: „Cum naiba a apărut asta aici?". Ajunsesem în dreptul frânghiei, iar el, atârnând în aer, m—a văzut, dar n—am putut să—l ajung.
— Hei? Cine—i acolo? a strigat el pe un ton speriat. Cred că pentru un moment a crezut că sunt Regele —îndrăznesc să spun că eram destul de palid pentru ca cineva să creadă asta, dar o clipă mai târziu a strigat:
—Ca să vezi, e actorul de ocazie! Cum ai ajuns aici, omule? Şi zicând acestea, a ajuns pe mal. Am apucat frânghia,însă m—am oprit. Stătea pe mal, cu sabia în mână, dar putea să—mi spintece capul sau să—mi străpungă inima când ajungeam sus. Am dat drumul frânghiei.
—Nu contează, am spus eu, dar de vreme ce sunt aici, cred că voi rămâne.
Mi—a aruncat un zâmbet.
—Femeile astea sunt ochiul diavolului, a început el, când, deodată, clopotul mare al Castelului a început să bată şi un strigăt puternic a ajuns până la noi dinspre şanţ.
Rupert a zâmbit din nou şi mi—a făcut cu mâna.
—Mi—ar plăcea să am parte de o rundă şi cu tine, dar atmosfera e prea încinsă! a spus el, dispărând de

deasupra mea.

Am pus mâna pe frânghie într—o clipă, fără să mă mai gândesc la pericol. Am ajuns sus. L—am văzut la treizeci de iarzi depărtare, alergând ca o căprioară spre pădurea care avea să—l ocrotească. De data aceasta, Rupert de Hentzau alesese discreţia de partea sa. Am pus piciorul pe pământ şi m—am repezit după el, strigându—i să stea pe loc. N—a vrut. Nefiind rănit şi viguros, se îndepărta de mine cu fiecare pas pe care—l făcea, dar uitând totul pe lumea asta, cu excepţia lui şi a setei de sânge pe care—o aveam, m—am grăbit şi în curând umbrele pădurii din Zenda ne—au înghiţit pe amândoi, atât pe urmăritor, cât şi pe urmărit.

Era ora trei acum şi se crăpa de ziuă. Mă aflam pe o cărare lungă şi dreaptă, acoperită de iarbă, şi la o sută de iarzi în faţă alerga tânărul Rupert, cu buclele fluturând în briza proaspătă. Eram istovit şi gâfâiam, s—a uitat din nou peste umăr şi mi—a făcut cu mâna. Îşi bătea joc de mine, fiindcă a văzut că avea un avans bun. Am fost forţat să fac o pauză ca să respir. Un moment mai târziu, Rupert a luat—o brusc la dreapta şi l—am pierdut din vedere.

M—am gândit că se sfârşise totul şi, necăjit foarte tare, m—am prăbuşit la pământ. Dar m—am ridicat din nou fără întârziere, fiindcă pădurea a fost străbătută de un ţipăt—ţipătul unei femei. Încordându—mi şi ultimele forţe, am alergat până în locul unde dispăruse din raza mea vizuală şi întorcându—mă şi eu, l—am văzut din nou. Dar vai! nu puteam să ajung până la el. Era pe punctul de a da o fată jos de pe cal, strigătul ei îl auzisem, fără îndoială. Părea să fie fiica unui mic fermier sau ţăran, ţinea în mână un coş. Probabil că era pe drum spre târgul care avea loc dimineaţa devreme în Zenda.

Calul ei era un animal viguros, bine făcut. Rupert a dat—o jos printre ţipetele ei—apariţia lui o înspăimântase, dar s—a purtat cu ea cu blândeţe, a râs, a sărutat—o şi i—a dat bani. Apoi a sărit pe cal, aşezându—se într—o parte, că o femeie, m—a aşteptat pe mine. Eu, la rândul meu, îl aşteptam pe el.

A venit călare spre mine de îndată, păstrând distanţa, totuşi. A ridicat mâna, spunând:

—Ce căutai la Castel?

—I—am omorât pe trei dintre prietenii tăi, am spus.

—Poftim? Ai ajuns la temniţă?

—Da.

—Şi Regele?

—A fost rănit de către Detchard înainte să—l ucid, dar mă rog să trăiască.

—Nebunule! a spus Rupert, în mod plăcut.

—Şi am mai făcut un lucru.

—Care e acela?

—Ţi—am cruţat viaţa. Eram în spatele tău pe pod, cu un revolver în mână.

—Nu? Soartă, m—am aflat între două focuri!

—Dă—te jos de pe cal, am strigat, şi luptă—te ca un bărbat.

—În fata unei doamne! a spus el, arătând spre fată. Vai, Maiestatea voastră!

Apoi, în furia mea, fără să—mi dau prea bine seama ce fac, m—am aruncat asupra lui. Pentru o clipă, mi s—a părut că şovăie. Apoi şi—a strunit calul şi m—a aşteptat. În nebunia mea, eu m—am angajat în luptă. Am apucat căpăstrul şi l—am lovit. A parat şi m—a îmbrâncit. Am dat un pas înapoi şi m—am repezit la el din nou, şi de data aceasta am ajuns în dreptul feţei lui, i—am spintecat obrazul şi am dat înapoi chiar înainte ca el să mă lovească.

Părea aproape zăpăcit de cruzimea atacului meu, altfel cred că m—ar fi ucis. M—am prăbuşit în genunchi, aşteptându—l să vină spre mine. Şi aşa ar fi făcut şi nu mă îndoiesc că atunci, pe loc, unul dintre noi ar fi murit, dar în acel moment s—a auzit o împuşcătură din spatele nostru şi, uitându—mă în jur, am văzut chiar la cotitura cărării un bărbat pe cal.

Călărea îndârjit şi avea un revolver în mână. Era Fritz von Tarlenheim, prietenul meu credincios. Rupert l—a văzut şi şi—a dat seama că jocul se terminase. S—a oprit din atacul pe care—l plănuia asupra mea şi şi—a azvârlit piciorul peste şa, dar a aşteptat totuşi pentru un moment. Aplecându—se înainte, şi—a scuturat părul de pe frunte şi a zâmbit, spunând:

—La revedere, Rudolf Rassendyll!

Apoi, cu obrazul şiroind de sânge, cu zâmbetul pe buze şi corpul legănându—se în voie şi cu graţie, s—a înclinat în faţa mea, a făcut o plecăciune şi în faţa ţărăncuţei, care se apropiase tremurând de

fascinaţie şi i—a făcut cu mâna lui Fritz, care nu se afla prea departe şi care a tras un glonţ în direcţia lui.

Glonţul aproape că l—a nimerit, fiindcă a lovit sabia pe care o ţinea în mână şi pe care a lăsat—o să cadă cu o înjurătură, pentru că îi frânsese degetele, apoi a dat pinteni calului plecând în galop.

Şi l—am urmărit luând—o în jos pe cărarea cea lungă, călărind de parcă o făcea din plăcere şi cântând pe măsură ce mergea, în ciuda spintecăturii de pe obraz. S—a mai întors odată să facă un semn cu mâna, apoi întunecimea codrului l—a înghiţit şi a pierit dinaintea ochilor noştri. Astfel a dispărut, nepăsător şi prudent, graţios şi necuviincios, chipeş, bine dispus, josnic şi neînvins.

Mi—am azvârlit pătimaş sabia la pământ şi i—am strigat lui Fritz să plece călare după el. Dar Fritz şi—a strunit calul, a sărit jos şi a venit în fugă spre mine, a îngenuncheat, înconjurându—mă cu braţul. Şi era într—adevăr vremea, fiindcă rana pe care mi—o provocase Detchard se deschisese din nou şi sângele meu păta pământul de sub mine.

—Atunci dă—mi mie calul! am strigat, ridicându—mă pe picioare şi desprinzându—mă din braţele lui.

Şi forţa furiei mele m—a purtat până în locul în care se afla calul, apoi am căzut cu faţa în jos lângă el. Iar Fritz a îngenuncheat lângă mine din nou.

—Fritz! am spus.

—Da, prietene, dragul meu prieten! a spus el, tandru ca o femeie.

—Regele trăieşte?

A scos batista şi mi—a şters buzele, apoi s—a aplecat şi m—a sărutat pe frunte.

—Graţie celui mai brav gentilom care există, a spus el încet, Regele trăieşte!

Ţărăncuţa stătea lângă noi, plângând de frică şi cu ochii larg deschişi în semn de mirare, fiindcă mă văzuse în Zenda. Şi nu eram eu, aşa cum arătam acum, palid, ud leoarcă, mânjit şi însângerat—totuşi, nu eram eu Regele?

Şi când am auzit că Regele era în viaţă, m—am străduit să spun „Ura!". Dar nu puteam să vorbesc şi mi—am lăsat din nou capul pe spate în braţele lui Fritz, apoi am închis ochii şi am gemut, după aceea, de teamă ca nu cumva Fritz să înţeleagă greşit, am deschis ochii şi am încercat să spun „Ura!" din nou. Dar n—am putut. Şi fiind foarte obosit şi fiindu—mi foarte frig, m—am cuibărit lângă Fritz, ca să împrumut căldură de la el, şi am închis ochii din nou şi am adormit.

Capitolul 20. PRIZONIERUL ŞI REGELE

Pentru a înţelege pe deplin ce s—a întâmplat în Castelul din Zenda, e nevoie să istorisesc pe scurt, pe lângă ceea ce am văzut şi am făcut în noaptea aceea, şi ceea ce am aflat ulterior de la Fritz şi Doamna de Mauban. Povestea spusă de aceasta din urmă explica clar de ce strigătul pe care îl aranjasem ca pe o stratagemă şi înşelătorie se auzise înainte de vreme, într—un moment cât se poate de teribil şi real şi ne înşelase astfel aşteptările, cel puţin aşa părea atunci, deşi până la urmă a înlesnit realizarea lor.

Nefericita femeie, trăsese, cred, datorită unui ataşament veritabil faţă de Ducele de Strelsau şi nu mai puţin datorită unor perspective uimitoare care apăruseră odată cu influenţa pe care o exercita asupra lui şi, la rugămintea sa, îl urmase de la Paris în Ruritania. Era un om stăpânit de pasiuni puternice, dar avea o voinţă de fier şi mintea sa lucidă le domina pe amândouă. Era mulţumit dacă lua totul şi nu oferea nimic. Odată sosită, nu i—a luat mult timp să afle că avea o rivală în persoana Prinţesei Flavia, adusă la disperare, nu s—a dat în lături de la nimic care să—i ofere putere asupra Ducelui sau de la ceea ce putea păstra pentru ea. Aşa cum spuneam, lua şi nu dădea nimic. În acelaşi timp, Antoinette s—a trezit prinsă în planurile lui îndrăzneţe. Nedorind să—l abandoneze, legată de el prin lanţurile ruşinii şi ale speranţei, nu a fost totuşi o momeală şi nici nu m—ar fi ademenit la moarte, la porunca lui. De aici provin deci scrisorile de avertisment pe care le scrisese. Nu ştiu dacă rândurile pe care i le trimisese Flaviei erau inspirate de sentimente bune sau mai puţin bune, de gelozie sau milă. Însă aici ne slujise cum trebuie. Când se ducea în Zenda, ea îl însoţea, şi aici a aflat pentru prima dată adevărata măsură a cruzimii lui şi a fost atinsă de compasiune pentru nefericitul Rege. Din momentul acesta era de partea noastră, totuşi, din ceea ce—mi spusese, ştiam că îl iubeşte încă pe Michael (aşa cum ar face orice femeie) şi nădăjduia că—i va salva viaţa, dacă nu şi iertarea Regelui, ca recompensă pentru ajutorul ei. Nu—şi dorea triumful lui, fiindcă îi displăcea crima lui şi detesta cu înverşunare şi mai mare ceea ce avea să însemne preţul ei—căsătoria cu verişoara lui, Prinţesa Flavia.

În Zenda au apărut noi forţe în joc—pasiunea şi îndrăzneala tânărului Rupert. A fost vrăjit de frumuseţea ei, poate, sau poate că a fost de ajuns pentru el faptul că aparţinea unui alt bărbat şi că ea îl ura. Zile în şir au avut loc certuri şi ostilităţi între el şi Duce, iar scena din camera Ducelui la care fusesem martor nu era decât una dintre multe altele. Propunerile pe care mile făcuse Rupert, de care ea nu ştiuse, bineînţeles, nu au surprins—o deloc atunci când i le—am relatat, ea însăşi îl avertizase pe Michael în privinţa lui Rupert, chiar şi atunci când făcuse apel la mine s—o scap de amândoi. În acea noapte, Rupert era decis în a—şi satisface capriciile. Odată ajunsă în camera ei, şi—a făcut şi el apariţia după ce—şi procurase o cheie. Strigătele ei l—au adus pe Duce şi acolo, în camera aceea întunecoasă, bărbaţii se luptau, în timp ce ea ţipa, iar Rupert, după ce—l rănise pe stăpânul lui cu o lovitură mortală scăpase pe fereastră la năvala slujitorilor, exact aşa cum am descris.

Sângele Ducelui, ţâşnind, îi pătase cămaşa rivalului său, dar Rupert, neştiind că îi provocase moartea lui Michael, era nerăbdător să sfârşească lupta. Cum intenţiona să se ocupe de ceilalţi trei din bandă, nu ştiu. Îndrăznesc să spun că nu se gândise la aceasta, căci uciderea lui Michael nu fusese premeditată. Antoinette, lăsată singură cu Ducele, încercase să—i oprească hemoragia şi asta a făcut până când el a murit, apoi, auzind ironiile lui Rupert, ieşise în faţă, ca să—l răzbune. Nu mă văzuse pe mine şi nici n—a făcut—o până ce n—am ţâşnit afară din ambuscadă şi am sărit după Rupert în şanţ.

Acelaşi moment i—a găsit pe prietenii mei la locul faptei. Ajunseseră la Castel la ora stabilită şi au aşteptat pregătiţi lângă uşă. Dar Johan, prins alături de ceilalţi în încercarea de a—i veni în ajutor Ducelui, n—a deschis—o, ba mai mult, a luat şi el parte la lupta împotriva lui Rupert, expunându—se cu mult mai mult curaj decât oricine altcineva, în dorinţa lui de a nu trezi suspiciuni, şi fusese rănit în cadrul ferestrei.

Sapt a aşteptat până aproape de două şi jumătate, apoi, urmându—mi ordinele, îl trimisese pe Fritz să cerceteze malurile şanţului. Nu eram acolo. Grăbindu—se să ajungă înapoi, Fritz i—a povestit acest lucru lui Sapt, iar Sapt a considerat că trebuie să urmeze întocmai ordinele şi să se revină călare cu toată viteza înapoi la Tarlenheim, în timp ce Fritz nici nu voia să audă de faptul că trebuia să mă abandoneze, indiferent ce porunci aş fi dat. S—au certat asupra acestui aspect preţ de câteva minute, apoi Sapt, convins de Fritz, a format un grup sub ordinele lui Bernenstein, care să meargă în galop înapoi la Tarlenheim şi să—l aducă pe Mareşal, în timp ce restul s—a năpustit asupra uşii masive a Castelului.

Aceasta a rezistat timp de câteva minute, apoi chiar atunci când Antoinette de Mauban trăgea în

Rupert pe pod, au reuşit să pătrundă înăuntru, fiind opt în total. Prima uşă la care au ajuns era uşa de la camera lui Michael, acesta zăcea mort peste prag, cu o sabie înfiptă în piept. Sapt a anunţat cu glas tare moartea lui, după cum auzisem şi eu, apoi s—au năpustit asupra servitorilor, dar aceştia, de frică, au lăsat armele jos, iar Antoinette s—a aruncat plângând la picioarele lui Sapt. Şi tot ceea ce a putut să strige este că fusesem la capătul podului şi că sărisem în şanţ. „Ce s—a întâmplat cu prizonierul?", a întrebat Sapt, dar a clătinat din cap. Apoi Sapt şi Fritz, împreună cu domnii care se aflau în urma lor, au traversat podul, încet, cu băgare de seamă şi fără să facă zgomot, iar Fritz s—a împiedicat în pragul uşii de trupul lui De Gautet. L—au percheziţionat şi şi—au dat seama că e mort.

S—au consultat apoi, ascultând cu sete orice sunet din temniţele de jos, dar nu s—a auzit nimic şi le era extrem de teamă că Regele fusese ucis de paznicii lui, că îi împinseseră trupul prin conducta aceea groasă şi scăpaseră şi ei în acelaşi fel.

Şi totuşi, pentru că fusesem văzut acolo, mai aveau o speranţă (aşa mi—a spus Fritz, cu atitudinea sa prietenoasă), întorcându—se la trupul lui Michael, au dat—o la o parte pe Antoinette de Mauban, care se ruga lângă el, au găsit o cheie de la uşa pe care o încuiasem şi au deschis—o. Scara era întunecată şi n—au vrut să folosească o torţă la început, de teamă să nu fie expuşi la focurile de armă. Dar Fritz a strigat curând: „Uşa de jos e deschisă! Uitaţi, se vede lumină".

Aşa că au continuat cu îndrăzneală şi n—au găsit pe nimeni care să li se opună. Şi când au ajuns în camera exterioară şi i—au văzut pe belgian şi pe Bersonin zăcând morţi, i—au mulţumit lui Dumnezeu, iar Sapt a spus: „Da, a fost pe aici". Apoi repezindu—se în temniţa Regelui, l—au găsit pe Detchard zăcând mort peste doctorul care se afla în aceeaşi stare, Regele stând pe spate cu scaunul lângă el. Fritz a strigat: „E mort!" şi Sapt i—a dat pe toţi afară din cameră, cu excepţia lui Fritz, îngenunchind lângă Rege.

Şi, ştiind mai multe ca mine despre răni şi despre semnele morţii, şi—a dat seama curând că Regele nu era mort şi că, dacă nu era îngrijit cum se cuvine, avea să moară. I—au acoperit faţa şi l—au dus în camera Ducelui, aşezându—l acolo. Antoinette s—a ridicat, întrerupând rugăciunea pe care o spunea lângă trupul lui Michael, şi s—a dus să—i umezească capul Regelui şi să—i cureţe rănile, până la sosirea unui doctor.

Sapt, văzând că fusesem acolo şi auzind istoria doamnei, l—a trimis pe Fritz să scotocească şanţul şi apoi pădurea. Nu a îndrăznit să trimită pe altcineva. Fritz mi—a găsit calul şi s—a temut că se întâmplase ce era mai rău. Apoi, după cum am povestit, m—a găsit, călăuzit de strigătul pe care îl auzise atunci când îl poftisem pe Rupert să se oprească şi să mă înfrunte. Şi cred că nimeni n—a fost vreodată mai fericit decât Fritz să—l găsească pe propriul său tovarăş în viaţă, astfel încât, din dragoste şi grijă pentru mine, nu s—a gândit la un lucru atât de măreţ cum ar fi fost moartea lui Rupert Hentzau. Totuşi, dacă Fritz l—ar fi omorât, l—aş fi invidiat.

Acţiunea curajoasă de salvare a Regelui încheindu—se astfel atât de favorabil, rămânea în sarcina lui Sapt să asigure discreţia asupra faptului că acesta avusese vreodată nevoie să fie salvat. Antoinette de Mauban şi Johan, slujitorul (care era într—adevăr prea rănit ca să—l tragem de limbă acum) au fost puşi să jure că nu vor dezvălui nimic. Şi Fritz a plecat în căutarea—nu a Regelui, ci a prietenului Regelui, al cărui nume nu se pomeneşte, care zăcuse în Zenda şi trecuse pe podul mobil într—o clipă, ca fulgerul, prin faţa ochilor uimiţi ai servitorilor Ducelui Michael. Metamorfoza avusese loc.

Regele rănit aproape mortal de atacurile temnicerilor care îl păzeau pe prietenul lui, le învinsese în cele din urmă şi acum se odihnea chiar în camera lui Black Michael din Castel, rănit dar în viaţă. Fusese transportat acolo din temniţă cu faţa acoperită de o pelerină, şi, de acolo, au fost date ordine ca prietenul lui să fie adus direct şi în taină, dacă era găsit, şi, între timp, mesagerii să plece cu toată viteza călare spre Tarlenheim şi să—i spună Mareşalului Strakencz să o anunţe pe Prinţesă că Regele se afla în siguranţă şi să vină şi el în mare grabă să—l întâmpine pe Rege.

Prinţesei i s—a poruncit să rămână la Tarlenheim şi să aştepte acolo sosirea vărului ei sau ordinele sale viitoare. Astfel, Regele putea să—şi revină, după ce săvârşise fapte curajoase şi scăpase aproape printr—un miracol de atacul perfid al fratelui său vitreg.

Aranjamentul ingenios al bătrânului şi înţeleptului meu prieten avusese succes în toate privinţele, mai puţin acolo unde a întâlnit o forţă care înfrânge adesea cele mai viclene planuri. Nu mă refer la altceva decât la fericirea pe care ţi—o oferă o femeie. Fiindcă Prinţesa Flavia ar fi trebuit să dea curs hotărârii vărului şi suveranului ei (sau hotărârii pe care o alesese Colonelul Sapt pentru el) şi să—l lase pe

Mareşalul Strakencz să insiste asupra acestui fapt, însă ea n—avea deloc de gând să rămână în Tarlenheim în timp ce iubitul ei zăcea rănit în Zenda.

Şi atunci când Mareşalul a plecat din Tarlenheim spre Zenda cu o suită mică, trăsura Prinţesei l—a urmat de îndată şi au trecut în această ordine prin oraş, unde se răspândise deja vestea că în noaptea anterioară, atunci când s—a dus să—l dojenească prieteneşte pe fratele său, deoarece îl aruncase în închisoarea din Castel pe unul dintre prietenii săi, Regelui i se întinsese o cursă în mod perfid, că avusese loc un conflict înverşunat, că Ducele fusese ucis împreună cu câţiva dintre gentilomii lui, că, deşi rănit, Regele luase cu asalt şi ocupase Castelul din Zenda.

Discuţie care a produs o mare agitaţie, după cum poate fi presupus. Şi şi—a mobilizat sursele de informaţii, iar veştile au ajuns la Strelsau doar după ce, acolo, au fost trimise ordine pentru a trece în revistă trupele şi a intimida cartierele nemulţumite ale oraşului cu o paradă a forţelor militare.

Astfel a ajuns Prinţesa Flavia în Zenda. Şi pe când urca dealul, cu Mareşalul călărind pe lângă trăsură şi implorând—o încă să se întoarcă conform ordinelor Regelui, Fritz von Tarlenheim şi prizonierul din Zenda au apărut la marginea pădurii. Îmi revenisem din leşin şi mergeam, sprijinindu—mă de braţul lui Fritz, şi căutând cu privirea dincolo de copaci, am văzut—o pe Prinţesă. Deodată, înţelegând din scânteierea feţei tovarăşului meu că nu trebuie să ne întâlnim cu ea, m—am ghemuit în spatele unui pâlc de copaci. Dar mai era o persoană pe care o uitasem, dar care venise după noi şi nu era dispusă să lase să—i scape şansa de a câştiga un zâmbet sau poate o coroană sau două, şi, în timp ce stăteam ascunşi, ţărăncuţa s—a apropiat de noi şi apoi a fugit spre Prinţesă, făcându—i o reverenţă şi strigând:

—Doamnă, Regele e aici, în tufe! îmi permiteţi să vă conduc până la el, doamnă?

—Prostii, copilă! a spus bătrânul Strakencz. Regele zace rănit în Castel.

—Da, Sire, e rănit, ştiu, dar e acolo, cu Contele Fritz, nu la Castel, a insistat ea.

—Se află în două locuri deodată sau sunt doi Regi? a întrebat Flavia, uluită. Şi cum poate el să fie acolo?

—L—a urmărit pe un gentilom, doamnă, şi s—au luptat până a apărut Contele Fritz, şi celălalt domn mi—a luat calul, care este de fapt calul tatălui meu, şi a plecat mai departe, dar Regele se află aici cu Contele Fritz. Păi zău, doamnă, mai există vreun alt om în Ruritania care să semene cu Regele?

—Nu, copilă, a spus Flavia încet (mi s—a povestit după aceea) şi a zâmbit, dându—i bani fetei. Mă voi duce să—l văd pe acest gentilom şi s—a ridicat ca să coboare din căruţă.

Dar în acest moment, Sapt a apărut călare dinspre Castel şi, văzând—o pe Prinţesă, a încercat să dreagă lucrurile şi a anunţat—o că Regele era bine îngrijit şi nu se afla în pericol.

—În Castel? a întrebat ea.

—Unde altundeva, doamnă? a spus el, înclinându—se.

—Dar fata asta spune că e acolo, cu Contele Fritz. Sapt şi—a întors privirea către copilă cu un zâmbet neîncrezător.

—Fiecare gentilom distins este un Rege pentru cineva ca ea, a spus el.

—Ei bine, seamănă cu Regele aşa cum se aseamănă două picături de apă, doamnă! a strigat fata, puţin intimidată, dar totuşi încăpăţânată.

Sapt a dat o raită. Chipul bătrân al Mareşalului punea întrebări nerostite. Privirea Flaviei era tot atât de elocventă. Suspiciunea s—a împrăştiat repede.

—Voi merge până acolo să văd cine este această persoană, a spus Sapt grăbit.

—Ba nu, voi merge eu însămi, a spus Prinţesa.

—Atunci, vino singură, a şoptit el.

Şi ea, înţelegând aluzia stranie pe care a putut s—o citească pe chipul său, i—a rugat pe Mareşal şi pe restul persoanelor să aştepte, iar ea şi Sapt s—au îndreptat pe jos spre locul în care ne aflam, acesta din urmă făcându—i semn ţărăncuţei să păstreze distanţa. Când i—am văzut venind, stăteam îngrămădit pe pământ într—o stare jalnică, ascunzându—mi faţa în mâini. Nu puteam să mă uit la ea. Fritz a îngenuncheat lângă mine, punându—mi mâna pe umăr.

—Vorbeşte încet, orice ai spune, l—am auzit pe Sapt şoptind pe când se apropiau, şi următorul lucru pe care l—am auzit a fost un strigăt slab—jumătate de bucurie, jumătate de frică—venind din partea Prinţesei:

—El e! Eşti rănit?

Şi a căzut la pământ lângă mine, dându—mi încet mâinile la o parte.

Dar eu n—am ridicat privirea.

—E Regele! a spus ea. Vă rog, Colonele Sapt, spuneţi—mi în ce constă hazul farsei pe care mi—aţi jucat—o?

Nimeni n—a dat niciun răspuns, am tăcut tustrei în faţa ei. Fără să ţină cont de ei, s—a aruncat de gâtul meu şi m—a sărutat. Apoi Sapt a şoptit cu o voce răguşită:

—Nu e Regele. Nu—l săruta, nu este Regele.

S—a dat înapoi pentru o clipă, apoi, în timp ce unul dintre braţele ei mai atârna încă de gâtul meu, a întrebat extrem de indignată:

—Nu—mi cunosc oare iubitul? Rudolf, dragostea mea!

—Nu este Regele, a spus bătrânul Sapt din nou. Iar sensibilul Fritz a suspinat subit.

Acest suspin i—a confirmat că nu era vorba de o glumă.

—Este Regele! a strigat ea. Este chipul Regelui—inelul Regelui — inelul meu! E iubitul meu!

—Iubitul dumneavoastră, doamnă, a spus bătrânul Sapt, însă nu Regele. Regele se află acolo în Castel. Acest domn...

—Uită—te la mine, Rudolf! Uită—te la mine! a strigat ea, luându—mi faţa în mâini. De ce—i laşi să mă chinuiască? Spune—mi ce înseamnă asta!

Am vorbit apoi, privind—o ţintă.

—Dumnezeu să mă ierte, doamnă! am spus. Nu sunt Regele!

I—am simţit mâinile apucându—mi strâns obrajii. S—a uitat lung la mine, aşa cum niciun om n—a fost vreodată privit. Iar eu, tăcut din nou, am văzut cum se naşte uimirea, cum creşte îndoiala şi cum, pe măsură ce privea, prindea viaţă spaima. Şi, treptat, strânsoarea mâinilor ei a slăbit, s—a întors spre Sapt, spre Fritz şi înapoi la mine. Apoi, deodată, s—a clătinat şi a căzut în braţele mele, cu un strigăt enorm de durere, am strâns—o la piept şi i—am sărutat buzele. Sapt m—a apucat de braţ. M—am uitat la el. Şi am aşezat—o jos, ridicându—mă şi privind—o, blestemând cerul fiindcă sabia tânărului Rupert mă cruţase în schimbul acestei suferinţe profunde.

Capitolul 2 1 . DACĂ DRAGOSTEA AR FI TOTUL...

Era noapte şi mă aflam în temniţa Castelului din Zenda, unde zăcuse Regele. Imensa conductă pe care

Rupert de Hentzau o botezase Scara lui Iacob dispăruse, iar luminile din camera de dincolo de şanţ sclipeau în întuneric. Totul era învăluit în linişte, larma şi ciocnirile disputei dispăruseră. Îmi petrecusem toată ziua ascuns în pădure, din momentul în care Fritz mă luase cu sine, lăsându—l pe Sapt cu Prinţesa. La adăpostul înserării, acoperit, fusesem adus la Castel şi găzduit unde stau acum. Deşi muriseră trei oameni acolo—doi de mâna mea—nu eram tulburat de fantome.

Mă aruncasem pe o saltea de paie lângă fereastră şi mă uitam afară, cuprinzând cu privirea suprafaţa apei întunecate. Johan, paznicul, încă palid din cauza rănii sale, dar fără dureri prea mari în rest, îmi adusese cina.

Mi—a spus că Regele se simţea bine şi că o văzuse pe Prinţesă, că ea şi el, Sapt şi Fritz stătuseră mult de vorbă. Mareşalul Strakencz plecase la Strelsau, Black Michael zăcea în sicriul lui, iar Antoinette de Mauban stătea de veghe lângă el. Nu—i auzisem pe preoţi cântând liturghia pentru el în capelă?

Afară circulau zvonuri ciudate. Unii spuneau că prizonierul din Zenda era mort, unii că dispăruse, însă era încă în viaţă, unii că era un prieten care—l slujise cum se cuvine pe Rege în nişte aventuri din Anglia, alţii că descoperise conspiraţia Ducelui şi de aceea fusese răpit de el.

Unul sau doi indivizi mai perspicace au clătinat din cap şi au spus doar că ei nu vor comenta nimic, dar că aveau bănuieli că mai erau multe de aflat decât se cunoştea, dacă Colonelul Sapt ar spune tot ce ştia.

Astfel a pălăvrăgit Johan până ce i—am spus să plece şi am rămas singur acolo, gândindu—mă, nu la viitor, ci, aşa cum are un om obiceiul să facă atunci când i s—au întâmplat lucruri tulburătoare, recapitulând evenimentele săptămânilor anterioare şi mirându—mă cât de bizare fuseseră toate.

Şi deasupra mea, în liniştea nopţii, am auzit steagurile fâlfâind, lovindu—se de stâlpii pe care erau atârnate, căci drapelul lui Black Michael era coborât în bernă, iar deasupra lui steagul regal al Ruritaniei, plutind încă o noapte deasupra capului meu.

Obişnuinţa e a doua natură, aşa încât doar printr—un efort mi—am adus aminte că nu mai fluturau pentru mine.

De îndată, Fritz von Tarlenheim a intrat în cameră. Stăteam lângă fereastră atunci, geamul era deschis şi îmi treceam alene degetele peste cimentul tencuit pe zidăria unde fusese Scara lui Iacob. Mi—a spus pe scurt că Regele ceruse să mă vadă şi am traversat împreună podul mobil şi am intrat în camera care aparţinuse Ducelui.

Regele stătea întins acolo în pat, doctorul nostru din Tarlenheim îl îngrijea şi mi—a şoptit că vizita mea trebuia să fie scurtă. Regele a întins mâna şi mi—a strâns—o pe a mea. Fritz şi doctorul s—au retras la fereastră.

Am luat inelul Regelui de pe degetul meu şi l—am pus pe al lui.

—Am încercat să nu vă fac de râs, Sire, am spus eu.

—Nu pot să stau prea mult de vorbă cu tine, a spus el, cu o voce slăbită. Am avut o dispută foarte aprinsă cu Sapt şi Mareşalul, deoarece i—am spus mareşalului totul. Voiam să te duc la Strelsau şi să te ţin pe lângă mine şi să spun tuturor ce ai făcut, şi ai fi fost cel mai bun şi cel mai apropiat prieten, vere Rudolf. Dar mi—au spus că nu trebuie să fac acest lucru şi că e necesar ca secretul să fie păstrat, dacă poate fi păstrat.

—Au dreptate, Sire. Daţi—mi voie să plec. Eu mi—am terminat treaba aici.

—Da, şi ai făcut o treabă cum nimeni altcineva nu putea s—o facă. Atunci când mă vor vedea din nou, voi purta barbă, voi fi, da, soarta, voi fi istovit de boală. Nu se vor întreba de ce Regele e schimbat la faţă. Vere, voi încerca să—i fac să nu găsească nimic schimbat la el. Mi—ai arătat cum să joc rolul Regelui.

—Sire, am spus eu. Nu pot să primesc laude de la dumneavoastră. Din voia strictă a Domnului n—am fost un trădător mai rău decât fratele dumneavoastră.

S—a uitat cu ochi întrebători la mine, dar un om bolnav nu—şi bate capul să înţeleagă enigmele şi nu avea putere să mă chestioneze. Privirea lui a căzut pe inelul Flaviei pe care îl purtam. Am crezut că vrea să mă întrebe despre el, dar, după ce l—a atins alene cu degetele, şi—a lăsat capul să—i cadă pe pernă.

—Nu ştiu când te voi mai vedea, a spus el cu voce slabă, aproape apatic.

—Dacă vă mai pot fi vreodată de folos, Sire, am răspuns.

Pleoapele i s—au închis. A venit şi Fritz împreună cu doctorul. Am sărutat mâna Regelui şi l—am lăsat pe Fritz să mă conducă. Nu l—am mai văzut pe Rege de atunci.

Când am ajuns afară, Fritz nu a luat—o la dreapta, înapoi spre podul mobil, ci la stânga, şi, fără să vorbească, m—a condus la etajul superior, printr—un coridor elegant din Castel.

—Unde mergem? am întrebat.

Fritz a răspuns fără să se uite la mine:

—Doamna a cerut să te vadă. Când se va sfârşi întrevederea, vino înapoi pe pod. Te voi aştepta acolo.

—Ce doreşte? am spus eu, respirând pripit. A clătinat din cap.

—A aflat totul?

—Da, totul.

A deschis o uşă şi, împingându—mă uşurel înăuntru, a închis—o în urma mea. M—am trezit într—un salon mic, mobilat luxos. La început am crezut că sunt singur, fiindcă lumina care venea de la o pereche de lumânări învăluite în umbră, aflate pe cămin, era foarte slabă. Dar am desluşit numaidecât chipul unei femei care stătea la fereastră. Ştiam că este Prinţesa şi m—am îndreptat spre ea, m—am aşezat într—un genunchi şi i—am sărutat mâna care atârna pe lângă corp. Nu s—a mişcat şi nici n—a vorbit. M—am ridicat în picioare şi, străpungând întunericul cu ochii mei înfocaţi, i—am văzut chipul palid şi strălucirea părului ei, şi până să—mi dau seama, i—am spus cu blândeţe:

—Flavia!

A tremurat puţin şi s—a uitat în jur. Apoi s—a repezit la mine, luându—mă în braţe.

—Nu sta în picioare, nu sta în picioare! Nu, nu trebuie! Eşti rănit! Stai jos, aici, aici!

M—a determinat să stau pe canapea, punându—mi mâna pe frunte.

—Cât de tare îţi frige capul, a spus ea, prăbuşindu—se în genunchi lângă mine. Apoi şi—a sprijinit capul de mine şi am auzit—o murmurând: „Dragul meu, cât de tare îţi frige capul!".

Dragostea îl face chiar şi pe un nerod să ştie cumva ce se află în inima iubitei sale. Am ajuns să mă umilesc şi să cer iertare pentru aroganţa mea, dar ceea ce am spus acum era:

—Te iubesc din adâncul sufletului!

Ce o neliniştea şi o făcea să fie cuprinsă de ruşine? Nu dragostea ei pentru mine, ci teama că făcusem pe îndrăgostitul aşa cum jucasem şi rolul Regelui şi—i furasem sărutările cu un zâmbet copleşitor.

—Din tot sufletul, am spus eu, în timp ce se agăţa de mine. Dintotdeauna, din prima clipă în care te—am văzut în Catedrală! N—a mai existat nicio femeie în afară de tine pe lumea asta—şi nici nu va mai exista. Dar Dumnezeu să mă ierte pentru răul pe care ţi l—am făcut!

—Ei te—au obligat! a spus ea repede.

Şi a adăugat, ridicând capul şi uitându—se în ochii mei:

—Nu conta dacă ştiam. Ai fost întotdeauna tu însuţi, niciodată Regele!

—Am vrut să—ţi mărturisesc, am spus. Intenţionam să fac asta în noaptea balului de la Strelsau, atunci când m—a întrerupt Sapt. După aceea, nu mai puteam—nu puteam să risc să te pierd înainte—înainte—trebuia! Draga mea, aproape că l—am lăsat pe Rege să moară pentru tine!

—Ştiu, ştiu! Ce vei face acum, Rudolf?

I—am înconjurat mijlocul şi am ridicat—o, spunând:

—Voi pleca în noaptea asta.

—Ah, nu, nu! a strigat ea. Nu în noaptea asta!

—Trebuie să plec în noaptea asta, înainte să fiu văzut şi de alţi oameni. Şi cum să mă obligi să rămân, scumpa mea, doar dacă nu...

—Dacă aş putea veni cu tine! a şoptit ea foarte încet.

—Dumnezeule! am spus eu răstit, nu vorbi despre asta! Şi am împins—o puţin mai departe de mine.

—De ce nu? Te iubesc. Eşti un gentilom la fel de iscusit ca şi Regele!

Şi în loc să rămân credincios cauzei pentru care luptasem, am greşit în tot ceea ce am făcut în continuare. Căci am luat—o în braţe şi am rugat—o, în cuvinte pe care nu le voi scrie, să vină cu mine, provocând toată Ruritania să o ia de lângă mine. A ascultat o vreme, cu ochi surprinşi, orbiţi. Dar pe când ochii ei mă urmăreau, m—am simţit cuprins de ruşine şi vocea mi s—a stins într—un murmur spart şi apoi într—o bâlbâială şi în cele din urmă am tăcut.

A plecat de lângă mine şi s—a retras lângă perete, în timp ce eu am rămas pe marginea canapelei, tremurând din toţi rărunchii, fiind conştient de ceea ce făcusem furând acest lucru, persistând în încăpăţânarea mea de a nu—mi repara greşeala. Am rămas aşa un timp.

—Sunt nebun! am spus eu posac.

—Îmi place nebunia ta, dragă, a răspuns ea. Chipul ei se afla la o oarecare distanţă de mine, dar am

surprins strălucirea unei lacrimi pe obrazul ei. M—am ţinut strâns cu mâna de canapea, forţându—mă să rămân acolo.

—Nu mai există altceva decât dragostea? a întrebat ea, pe un ton jos, suav, care părea a aduce calmul chiar şi sufletului meu chinuit. Dacă n—ar mai exista altceva decât dragostea, te—aş urma, în zdrenţe, dacă trebuie, până la capătul lumii, fiindcă inima mea se află în căuşul palmei tale! Dar oare dragostea înseamnă totul?

Nu i—am răspuns. Mă simt ruşinat acum când mă gândesc că n—am vrut s—o ajut. S—a apropiat de mine şi mi—a pus mâna pe umăr. Mi—am ridicat şi eu mâna luând—o pe a ei.

—Ştiu că s—a scris despre asta şi lumea vorbeşte că aşa ar fi. Poate, pentru unii, soarta lasă menirile aşa. Ah, dacă aş fi unul dintre ei! Dar dacă nu mai exista nimic altceva decât dragostea, l—ai fi lăsat pe Rege să moară în temniţa lui.

I—am sărutat mâna.

—Onoarea o constrânge şi pe o femeie, Rudolf. Onoarea mea constă în a fi loială ţării şi Casei mele Regale. Nu ştiu de ce mi—a permis Dumnezeu să te iubesc, dar ştiu că trebuie să rămân.

Am păstrat în continuare tăcerea, iar ea, după ce a făcut o mică pauză, a continuat:

—Inelul tău va sta întotdeauna pe degetul meu, inima mea va bate întotdeauna pentru tine şi voi păstra întotdeauna atingerea buzelor tale pe buzele mele. Dar trebuie să pleci şi eu trebuie să rămân. Poate că voi fi nevoită să fac ceea ce mă va distruge cel mai tare numai dacă mă gândesc. Ştiam la ce se referea şi m—a trecut un fior. Dar nu puteam s—o dezamăgesc cu totul. M—am ridicat şi i—am luat mâna într—a mea.

—Fă ceea ce doreşti, sau ceea ce trebuie, am spus. Cred că Dumnezeu le luminează calea celor ca tine. Rolul meu este mai uşor, căci inelul tău va sta întotdeauna pe degetul meu, inima mea va bate întotdeauna pentru tine şi nu voi păstra decât atingerea buzelor tale pe buzele mele. Aşa că Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea!

Am auzit apoi un şir de cântece. Preoţii din capelă oficiau slujbe religioase pentru sufletele celor morţi. Păreau să cânte un recviem care să îngroape bucuria noastră, să ceară iertare pentru dragostea noastră care nu voia să se stingă. Muzica aceea melodioasă, duioasă, compătimitoare se înălţa şi cobora în vreme ce noi stăteam unul în faţa altuia, mâinile ei fiind într—ale mele.

—Regina mea şi frumuseţea mea! am spus.

—Iubitul meu şi adevăratul meu cavaler! a spus ea. Poate că nu ne vom mai vedea vreodată. Sărută—mă, scumpul meu, şi pleacă!

Am sărutat—o aşa cum mi—a cerut, dar spre sfârşit s—a agăţat de mine, şoptind numai numele meu, în repetate rânduri—şi încă o dată—încă o dată, apoi am părăsit—o. Am coborât după aceea iute pe pod. Sapt şi Fritz mă aşteptau. Urmându—le instrucţiunile mi—am schimbat hainele şi acoperindu—mi faţa, după cum făcusem nu numai odată înainte, am încălecat împreună cu ei în dreptul porţii Castelului şi am călărit tustrei în noapte, şi după ce se iviseră zorile am ajuns la o gară mică aflată la margine de drum chiar dincolo de graniţa Ruritaniei. Mai aveam însă de aşteptat până la sosirea trenului şi ne—am plimbat pe pajiştea de lângă un râu în acest răstimp. Mi—au promis că—mi vor trimite veşti, m—au copleşit cu amabilitate, chiar şi bătrânul Sapt a fost mişcat până la tandreţe, în vreme ce Fritz a rămas pe jumătate lipsit de vlagă.

Am ascultat ca prin vis parcă tot ceea ce—mi spuneau. „Rudolf! Rudolf! Rudolf!", îmi răsuna încă în urechi, un refren plin de tristeţe şi dragoste. Şi—au dat seama în cele din urmă că nu puteam să le acord atenţie şi ne—am plimbat în sus şi—n jos în linişte, până când Fritz mi—a atins braţul, şi am văzut la depărtare de o milă sau mai mult fumul albastru al trenului. Le—am întins apoi mâna fiecăruia dintre ei.

—Suntem bărbaţi doar pe jumătate în dimineaţa asta, am spus eu, zâmbind. Dar am fost bărbaţi, nu—i aşa, spuneţi voi, Sapt, Fritz, bunii mei prieteni?

Petrecuserăm ceva timp împreună.

—I—am învins pe trădători şi i—am asigurat o domnie stabilă Regelui, a spus Sapt.

Apoi Fritz von Tarlenheim, până să—mi dau seama care era scopul lui sau până să—l pot opri, şi—a descoperit deodată capul şi mi—a făcut o plecăciune, aşa cum obişnuia să facă, şi mi—a sărutat mâna, şi pe când mi—o retrăgeam, a spus, încercând să râdă:

—Dumnezeu nu—i face întotdeauna regi pe cei care merită!

Bătrânul Sapt a strâmbat din buze pe când îmi strângea mâna.
—Diavolul stă întotdeauna la pândă, a spus el.

Lumea din gară se uita curioasă la bărbatul înalt cu faţa acoperită, dar n—am luat în seamă privirile lor. Am stat cu cei doi prieteni ai mei şi am aşteptat până când trenul a ajuns în dreptul nostru. Apoi ne—am strâns din nou mâinile, fără să mai spunem nimic, şi de data asta, amândoi—într—adevăr, acest gest, venind de la Sapt, părea bizar—şi—au descoperit capetele şi au stat aşa nemişcaţi până când trenul m—a purtat departe de privirile lor.

Aşa că s—a crezut că o persoană distinsă pleca într—o călătorie în interes personal, de plăcere, în acea dimineaţă, când, de fapt, nu eram decât eu, Rudolf Rassendyll, un gentilom englez, fiul cel mai mic al unei familii distinse, însă un om fără avere sau poziţie şi fără vreun rang anume. Ar fi fost dezamăgiţi dacă ar fi ştiut acest lucru. Totuşi, dacă ar fi ştiut totul, m—ar fi privit şi mai curios. Fiindcă, indiferent ce sunt acum, am fost Rege timp de trei luni, lucru care, dacă nu reprezintă o mândrie, este cel puţin o experienţă prin care am trecut. Fără îndoială, dacă aş fi chibzuit mai bine atunci când mi s—a oferit această experienţă, n—ar fi răsunat acum prin aer, din turnurile din Zenda, pe care le lăsam departe în urmă, în urechile mele şi în inima mea, strigătul de iubire al unei femei: „Rudolf! Rudolf! Rudolf!".
—Sst! Îl aud şi acum!

Capitolul 22. PREZENT,TRECUT ŞI VIITOR?

Amănuntele întoarcerii mele acasă nu prezintă un interes foarte mare. M—am dus drept la Tyrol şi am petrecut două săptămâni liniştite—în cea mai mare parte stând în pat, deoarece o răceală destul de puternică lua proporţii, şi mai eram şi victima unei neurastenii, care mă făcea să mă simt firav ca un bebeluş.

De îndată ce am ajuns în locuinţa mea, i—am trimis fratelui meu o carte poştală aparent indiferentă, care îl anunţa că stăteam bine cu sănătatea şi că aveam să mă întorc în curând. Scopul acesteia era să răspundă la cercetările referitoare la locul în care mă aflam, care probabil îl tulburau încă pe Prefectul Poliţiei din Strelsau. Mi—am lăsat din nou mustaţa şi favoriţii să crească, şi cum barba îmi creştea repede,până să ajung la Paris şi să—l vizitez pe prietenul meu George Featherly, arătau onorabil, deşi nu erau foarte bogate. Discuţia mea cu el a fost în primul rând remarcabilă din cauza nenumăratelor

neadevăruri pe care le—am spus fără voie, dar care erau necesare, şi l—am persiflat fără milă când mi—a spus că era convins că plecasem la Strelsau pe urmele Doamnei de Mauban. Se părea că doamna se întorsese la Paris, dar trăia într—o izolare completă, fapt care a explicat fără dificultate zvonurile. Nu ştia oare toată lumea de trădarea şi moartea Ducelui Michael?

Cu toate acestea, George l—a poftit pe Bertram Bertrand să fie bine dispus, „fiindcă, a spus el fără ruşine, un poet—viu e mai bun decât un duce mort". Apoi s—a întors spre mine şi a întrebat:

—Ce ţi—ai făcut la mustaţă?

—Ca să spun adevărul, am răspuns eu, adoptând un aer viclean, un bărbat are din când în când motive să dorească să—şi schimbe înfăţişarea. Dar creşte la loc cât se poate de bine.

—Poftim? Atunci nu m—am înşelat aşa de tare! Dacă nu a fost frumoasa Antoinette, atunci a existat o femeie fermecătoare?

—Întotdeauna există o femeie fermecătoare, am spus eu, sentenţios.

Dar George nu s—a arătat mulţumit până nu a smuls cu greutate de la mine (se mândrea foarte tare cu ingeniozitatea sa) o poveste de dragoste absolut imaginară, însoţită, atât cât se cuvine, de un dram de scandal, care mă reţinuse în tot acest timp în ţinuturile paşnice din Tyrol.

În schimbul acestei povestiri, George m—a desfătat cu o grămadă de aşa—zise „informaţii cu caracter confidenţial" (cunoscute doar de diplomaţi) despre adevăratul curs al evenimentelor din Ruritania, despre intrigi şi dejucarea lor. Mi—a spus, printr—un semn expresiv al capului, că după părerea sa erau mai multe de spus despre Black Michael decât ceea ce presupunea opinia publică, şi a făcut aluzie la o suspiciune bine fondată cum că misteriosul prizonier din Zenda, despre care apăruseră multe articole în ziar, nu era bărbat, ci (aici a trebuit să—mi dau toată osteneala să nu zâmbesc) o femeie deghizată în bărbat. Şi acel conflict între Rege şi fratele său pentru favorurile acestei doamne imaginare stătea la baza disputei lor.

—Poate că era chiar Doamna de Mauban, am sugerat eu.

—Nu! a spus George în mod decisiv. Antoinette de Mauban era geloasă pe ea şi, din cauza aceasta, l—a demascat pe duce în faţa Regelui. Şi ca să confirm ceea ce spun, e bine cunoscut faptul că Prinţesa Flavia este extrem de rece cu Regele acum, după ce fusese foarte afectuoasă cu el.

Ajunşi cu povestirea în acest punct, am schimbat subiectul, scăpând de închipuirile sale „inspirate". Dar dacă diplomaţii nu ştiu niciodată nimic altceva decât ceea ce au reuşit să afle printr—o astfel de împrejurare, acestea mi se par a fi întrucâtva nişte extravaganţe.

Cât timp am stat la Paris, i—am scris Antoinnettei, deşi n—am îndrăznit să—i fac o vizită. Am primit în schimb o scrisoare foarte cordială, în care mă asigura că generozitatea şi bunăvoinţa Regelui, fără să mai vorbească de aprecierea ei pentru mine, îi obligă conştiinţa la o discreţie absolută. Şi—a exprimat intenţia de a se stabili la ţară şi de a se retrage definitiv din societate. N—am auzit însă niciodată dacă şi—a dus intenţiile la bun sfârşit, dar cum n—am mai întâlnit—o şi nici n—am mai auzit veşti despre ea până acum, probabil că asta a făcut. Fără îndoială că era foarte ataşată de Ducele,de Strelsau, chiar dacă ar fi cunoscut adevăratul caracter al acestui om, consideraţia pentru el n—ar fi putut fi smulsă din inima ei şi comportamentul ei în momentul morţii acestuia a dovedit acest fapt.

Mai aveam încă o bătălie de dus—o bătălie care avea să fie severă, o ştiam, şi era menită să se încheie cu înfrângerea mea definitivă. Nu mă întorsesem oare din Tyrol fără să fi făcut niciun studiu despre locuitorii săi, instituţii, peisaj, faună, floră sau alte aspecte? Nu—mi irosisem oare pur şi simplu timpul în stilul meu frivol obişnuit, care nu face două parale? Acesta era aspectul problemei care, eram obligat să recunosc, avea să i se prezinte cumnatei mele, şi în faţa unui verdict bazat pe un astfel de lucru atât de evident, nu puteam să mă apăr în niciun fel. E de presupus deci că mi—am făcut apariţia în Park Lane într—un mod pe care—l pot numi ruşinos şi plin de sfiiciune.

În ansamblu, primirea mea n—a fost atât de alarmantă cum mă temeam. S—a dovedit că se îndeplinise, nu ceea ce—şi dorise Rose, ci altceva mai bun, prezicerea ei. Declarase că nu aveam să—mi fac nicio notiţă, să—mi notez vreo observaţie, să strâng ceva materiale. Fratele meu, pe de altă parte, fusese destul de slab să susţină că fusesem animat de o tărie de caracter serioasă în tot acest timp.

Când m—am întors cu mâinile goale, Rose era prea preocupată să—şi arate triumful asupra lui Burlesdon, încât m—a lăsat în pace destul de uşor, dedicându—şi cea mai mare parte a reproşurilor neglijenţei mele de a—mi informa prietenii despre locul în care mă aflam.

—Am pierdut o groază de timp încercând să te găsim, a spus ea.

—Ştiu, am răspuns eu. Jumătate din ambasadorii noştri au dus o existenţă agitată din pricina mea. George Featherly mi—a vorbit despre acest lucru. Dar de ce să fi fost îngrijoraţi? Pot să—mi port şi singur de grijă.
—Oh, dar nu e vorba de asta, a strigat ea dispreţuitor, voiam să—ţi povestesc despre domnul Jacob Boroclaile. Ştii tu, a obţinut un post de ambasador, sau cel puţin îl va obţine peste o lună, şi ne—a scris cu speranţa că vei vrea să mergi cu el.
—Unde se duce?
—Îi va succeda Lordului Topham la Strelsau, a spus ea. Nici nu puteai să găseşti un loc mai bun, la o distanţă mică de Paris.
—Strelsau! Hm! am spus eu, uitându—mă la fratele meu.
—Oh, nu contează! a exclamat Rose nerăbdătoare. Vei merge, nu—i aşa?
—Nu ştiu dacă—mi doresc să merg!
—Oh, eşti prea enervant!
—Şi nu cred că pot să merg la Strelsau. Scumpa mea Rose—ar fi oare convenabil?
—Oh, nu—şi mai aminteşte nimeni povestea aceea veche şi oribilă.

Ca să pot riposta, am scos din buzunar un portret al Regelui Ruritaniei. Fusese făcut cu o lună sau două înainte de a se urca pe tron. Mi—a înţeles punctul de vedere când am spus, încredinţându—il:
—În cazul în care n—ai văzut sau n—ai remarcat, e vorba de o fotografie a lui Rudolf al V—lea. Nu crezi că—şi vor aminti istoria, dacă îmi fac apariţia la Curtea Ruritaniei? Cumnata mea s—a uitat la portret, apoi la mine.
—Doamne sfinte! a spus ea, şi a aruncat fotografia pe masă.
—Tu ce părere ai, Bob? am întrebat.

Burlesdon s—a ridicat, s—a îndreptat spre un colţ al camerei, căutând într—o grămadă de ziare. S—a întors imediat cu o copie a „Illustrated London News". Deschizând ziarul, ne—a arătat o pagină dublă care imortaliza încoronarea lui Rudolf al V—lea la Strelsau. A pus fotografia şi ilustraţia una lângă alta. M—am aşezat la masă confruntându—le, şi, pe când mă uitam, am rămas absorbit. Privirea mi—a fugit de la propriul meu portret la Sapt, la Strakencz, la straiele somptuoase ale Cardinalului, la chipul lui Black Michael, la figura solemnă a Prinţesei, aflată lângă el. M—am uitat îndelung şi cu înverşunare. M—a deşteptat din această stare mâna fratelui meu, care a poposit pe umărul meu. Se uita lung, de sus, la mine cu o expresie nedumerită.
—E o asemănare remarcabilă, vezi tu, am spus eu. Cred că ar fi mai bine să nu merg în Ruritania.

Rose, deşi pe jumătate convinsă, nu voia să renunţe la poziţia ei.
—E doar o scuză, a spus ea bosumflată. Nu vrei să faci nimic. Ai putea deveni ambasador, zău!
—Nu cred că vreau să fiu ambasador, am spus eu.
—Nici n—o să poţi ajunge mai departe de atât, a ripostat.

Foarte probabil, dar nu era mai mult decât ceea ce fusesem. Ideea de a fi ambasador de—abia putea să mă uimească. Fusesem rege!

Aşa că Rose ne—a părăsit supărată, Burlesdon, aprinzându—şi o ţigară, se uita la mine cu o privire lungă, ciudată.
—Fotografia aceea din ziar... a spus el.
—Ei bine, ce—i cu ea? Demonstrează că Regele Ruritaniei şi umilul tău servitor seamănă ca două picături de apă.

Fratele meu a clătinat din cap.
—Cred că da, a spus el. Dar ar trebui să te deosebesc de bărbatul din fotografie.
—Nu după ilustraţia din ziar?
—Ar trebui să deosebesc fotografia de ilustraţie, ilustraţia seamănă foarte tare cu fotografia, dar...
—Ei bine?
—Seamănă mai degrabă cu tine! a spus fratele meu. Fratele meu este un om bun şi sincer, astfel încât, chiar dacă este căsătorit şi o iubeşte foarte mult pe soţia sa, ar trebui să—mi cunoască orice secret.

Dar acest secret nu îmi aparţinea şi nu puteam să i—l spun.
—Nu cred că seamănă atât de tare cu mine ca fotografia, am spus eu îndrăzneţ. Dar, oricum, Bob, nu voi merge la Strelsau.

—Nu, nu te duce la Strelsau, Rudolf, a spus el.

Şi chiar dacă suspectează ceva, sau are o bănuială care este adevărul, nu ştiu. Dacă are, o ţine pentru el şi nu se referă niciodată la ea. L—am lăsat pe domnul Jacob Borrodaile să—şi găsească un alt ataşat.

Din momentul întâmplării acestor evenimente a căror istorie am aşternut—o pe hârtie, am trăit o viaţă foarte liniştită într—o căsuţă pe care mi—am cumpărat—o la ţară. Ambiţiile obişnuite şi scopurile oamenilor aflaţi în postura mea mi se par plictisitoare şi lipsite de farmec. Nu mă prea atrage tumultul societăţii, şi disputa politică nici atât. Doamna Burlesdon a pierdut orice nădejde în privinţa mea, vecinii mei cred că sunt o persoană indolentă, visătoare, nesociabilă. Şi totuşi sunt un om tânăr, şi câteodată îmi imaginez—superstiţiile ar numi—o un presentiment—că rolul meu în viaţă nu s—a sfârşit încă, într—o zi, cumva, mă voi amesteca din nou în marile afaceri, îmi voi bate din nou capul meu obosit cu chestiuni politice, îmi voi măsura inteligenţa cu cea a duşmanilor mei, îmi voi strânge toate forţele pentru a duce o luptă straşnică şi a da lovituri cutezătoare.

Acesta este şirul gândurilor mele pe când, cu o armă sau o nuia în mână, rătăcesc prin pădure sau pe malul unui râu. Dacă această închipuire a mea se va îndeplini, nu ştiu, şi chiar mai puţin dacă scena pe care o am în memorie şi pe care am fixat—o pentru fapte eroice noi va fi cea adevărată, căci mi—ar plăcea să mă văd din nou pe străzile aglomerate din Strelsau, sau sub donjonul ameninţător al Castelului din Zenda.

Purtat în felul acesta, gândurile mele părăsesc viitorul şi se întorc în trecut. Formele se înalţă în faţa mea într—o succesiune prelungă, prima şi cea mai sălbatică benchetuieşte cu Regele, apoi îmbulzeala pe care am provocat—o cu masa mea cutezătoare de ceai, noaptea petrecută în şanţ, goana prin pădure, prietenii şi duşmanii mei, oamenii care au învăţat să mă iubească şi să mă respecte, bărbatul disperat care a încercat să mă omoare.

Şi dintre acestea din urmă, se desprinde una care poate încă să mute pământul din loc de una singură, şi deşi nu ştiu, plănuieşte încă (nu mă îndoiesc) ticăloşii, înmoaie inimile femeilor şi pe ale bărbaţilor le umple de frică şi ură. Unde este tânărul Rupert de Hentzau—insul care a fost cât pe ce să mă bată? Atunci când îmi aduc aminte de numele lui, simt cum mi se încleştează mâna şi sângele—mi curge mai repede prin vene, şi aluzia Sorţii—presentimentul — pare să devină mai puternică şi mai distinctă şi să—mi şoptească insistent în ureche că mai am o partidă de jucat cu tânărul Rupert, de aceea mă antrenez cu armele şi încerc să amân ziua când vigoarea tinereţii trebuie să mă părăsească.

În fiecare an, viaţa mea liniştită e întreruptă pentru puţin timp. Mă duc atunci la Dresden şi mă întâlnesc acolo cu prietenul meu drag şi tovarăş, Fritz von Tarlenheim. Data trecută, a venit şi drăguţa sa soţie Helga, cu un copil vânjos şi gălăgios. Timp de o săptămână stăm împreună şi aflu tot ceea ce se întâmplă în Strelsau, seara, pe când ne plimbăm şi fumăm, vorbim despre Sapt, despre Rege şi deseori despre tânărul Rupert, şi în primele ore ale dimineţii vorbim în cele din urmă şi despre Flavia.

Căci Fritz aduce în fiecare an cu el la Dresden o cutiuţă, în ea se află un trandafir roşu şi în jurul tulpinei trandafirului se află un bileţel cu următoarele cuvinte: „Rudolf—Flavia—pururea". Iar eu fac acelaşi lucru tot prin intermediul lui Sapt. Acel mesaj şi faptul că purtăm inelele sunt singurele lucruri care mă leagă acum de Regina Ruritaniei. Fiindcă, o fiinţă nobilă, aşa cum o consider eu, pentru felul în care a procedat, şi—a făcut datoria faţă de ţară şi faţă de Casa Regală şi este soţia Regelui, reunindu—i pe supuşi pe lângă el prin dragostea pe care aceştia i—o poartă, aducând pace şi zile liniştite multora prin sacrificiul ei.

Există momente când nu îndrăznesc să mă gândesc la aceasta, dar câteodată mă duc cu spiritul acolo unde locuieşte, apoi pot să—i mulţumesc lui Dumnezeu că o iubesc pe cea mai nobilă doamnă din lume, cea mai elegantă şi frumoasă şi nimic din dragostea mea nu a făcut—o să nu fie la înălţime în datoria ei supremă.

Îi voi vedea oare chipul din nou—chipul palid şi părul ei splendid? N—am nici cea mai vagă idee. Soarta nu mi—a dat niciun indiciu şi inima mea n—are nicio presimţire. Nu ştiu. Pe lumea asta, poate—nu, probabil—niciodată. Se poate oare întâmpla ca undeva, sub o formă în care minţile noastre legate trupeşte să nu se teamă de nimic, ea şi eu să fim din nou împreună, fără ca nimic să intervină între noi, nimic care să ne interzică dragostea? Nu ştiu nici acest lucru şi nu—l ştiu nici alte capete mai înţelepte ca al meu. Dar dacă nu se va întâmpla niciodată, dacă nu voi putea să mai am vreodată o conversaţie agreabilă cu ea, să—i privesc chipul sau să—mi spună că mă iubeşte, ei bine, atunci, de partea aceasta a mormântului, voi trăi aşa cum se cuvine omului pe care îl iubeşte. Şi, de partea cealaltă

a mormântului, trebuie să mă rog pentru un somn fără vise.